അയൽപ്പക്കത്തെ ലീല ആന്റി

Ayalpakkathe Leela Aunty | Author : MIghty രാജു.🔥 | www.kkstories.com

---

പ്രിയ സുഹൃത്തുക്കളെ;

ഇതെന്റെ ആദ്യത്തെ കഥയാണ്- അതുകൊണ്ടു തന്നെ ഒരു തുടക്കക്കാരന്റെ എല്ലാ തെറ്റുകളും ഇതിലുണ്ടാകും

ഈ സ്റ്റോറി ഞാൻ അല്പം സ്ലോ ബിൽഡപ്പ് സ്റ്റോറിയായി എഴുതാനാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് അതുകൊണ്ട് ആരും പെട്ടന്നൊരു സെക്സോ മറ്റു കാര്യങ്ങളോ പ്രതീക്ഷിക്കരുത്.(എന്നാലും രസം നിലനിർത്തുന്ന രീതിയിൽ എഴുത്തിനെ കൊണ്ടുപോകാൻ ശ്രെമിച്ചിട്ടിണ്ട്.)

എഴുത്തിലെ തെറ്റുകൾ നിങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കണം, അടുത്ത ഭാഗങ്ങളിൽ അത് തിരുത്താൻ എനിക്ക് സന്തോഷമേയുള്ളൂ ❤.

👉നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും നിർദ്ദേശങ്ങളും തുറന്നുപറയണം, അവ സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ എനിക്ക് സന്തോഷമുണ്ട്. തുടർന്നുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ നിങ്ങളുടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ മാനിച്ചുകൊണ്ട് മാറ്റം വരുത്താൻ ശ്രെമിക്കും.

അധ്യായം 1: ജനാലയ്ക്കപ്പുറം

മഴ ചാറിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. സമയം സന്ധ്യയോടടുക്കുന്നു. പതിവുപോലെ ജനലിന്റെ അരികിലുള്ള കസേരയിൽ വന്നിരിക്കുകയായിരുന്നു മനു. ഇരുപത്തിയൊന്ന് വയസ്സിന്റെ ചെറുപ്പവും, ഒറ്റയ്ക്കുള്ള ജീവിതത്തിന്റെ മടുപ്പും അവനെ പലപ്പോഴും ഈ ജനാലയുടെ അരികിൽ എത്തിക്കാറുണ്ട്. അവന്റെ ലോകം ആ ജനാലയിലൂടെ കാണുന്ന കാഴ്ചകളായിരുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും, എതിർവശത്തെ വീട്ടിലെ കാഴ്ചകൾ.

ആ വീടിനൊരു പ്രത്യേകതയുണ്ടായിരുന്നു. ജോയിച്ചേട്ടന്റെയും ഭാര്യ ലീലച്ചേച്ചിയുടെയും വീട്. ജോയിച്ചേട്ടന് വയസ്സ് അമ്പത്തിയഞ്ച് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാകും, എപ്പോഴും എന്തൊക്കെയോ അസുഖങ്ങളുടെയും ക്ഷീണത്തിന്റെയും തടവറയിൽ ജീവിക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യൻ. എന്നാൽ ലീലച്ചേച്ചി... മനുവിന്റെ കണ്ണുകൾ എപ്പോഴും തേടുന്നത് ആ രൂപത്തെയായിരുന്നു.

നാല്പത്തിയഞ്ച് വയസ്സുണ്ടെന്ന് ആരെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ വിശ്വസിക്കാൻ പ്രയാസം. ഈ പ്രായത്തിലും എങ്ങനെയാണ് ഒരാൾക്ക് ഇത്രയധികം സൗന്ദര്യം നിലനിർത്താൻ കഴിയുന്നത്? മനു പലപ്പോഴും സ്വയം ചോദിച്ചിട്ടുണ്ട്. വെളുത്തുതുടുത്ത ശരീരം, ആവശ്യത്തിന് തടിയുള്ള, ഒതുക്കമുള്ള രൂപം. സാരിയുടുത്ത് കാണാനായിരുന്നു അവനേറെയിഷ്ടം. വയറിനു താഴേക്ക് ഞൊറിവുകളിട്ട്, മുന്താണി ഒരു വശത്തേക്ക് ഒതുക്കി നടക്കുമ്പോൾ, അവരുടെ ഉടലിന്റെ ഓരോ വളവുകളും ഭംഗിയായി കാണാമായിരുന്നു.

ഇന്നും പതിവ് തെറ്റിയില്ല. മഴ ചെറുതായി നനഞ്ഞ മുറ്റത്ത് നിന്ന് തുണികൾ എടുക്കുകയായിരുന്നു ലീലച്ചേച്ചി. ഒരു കടും നീല നിറത്തിലുള്ള നൈറ്റിയായിരുന്നു വേഷം. മഴച്ചാറ്റലിൽ നൈറ്റി ശരീരത്തോട് ഒട്ടിച്ചേർന്നിരുന്നു. അതിന്റെ നേർത്ത തുണിക്കുള്ളിലൂടെ കറുത്ത നിറമുള്ള ബ്രായുടെ വള്ളികൾ തെളിഞ്ഞു കാണാമായിരുന്നു. മുടി പിന്നോട്ട് വലിച്ചു കെട്ടിയിരുന്നു, നനഞ്ഞ ചില മുടിയിഴകൾ മുഖത്തേക്കും കഴുത്തിലേക്കും വീണു കിടന്നു.

തുണികൾ ഓരോന്നായി എടുത്ത് കയ്യിലെ ബക്കറ്റിലേക്ക് ഇടുമ്പോൾ അവർ ചെറുതായി കുനിയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഓരോ തവണ കുനിയുമ്പോഴും നൈറ്റിയുടെ കഴുത്തിലെ വിടവിലൂടെ അവരുടെ മാറിടത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം മനുവിന് കാണാമായിരുന്നു. അവൻ ശ്വാസമടക്കിപ്പിടിച്ച് ആ കാഴ്ച കണ്ടിരുന്നതേയുള്ളൂ. അവന്റെ ശരീരത്തിലൂടെ ഒരു മിന്നൽപ്പിണർ പാഞ്ഞുപോയി. അവന്റെ നിയന്ത്രണം നഷ്ട്ടപെടുന്ന പോലെ തോന്നി അവന്.

പെട്ടെന്നാണ് ലീലച്ചേച്ചി തലയുയർത്തി നോക്കിയത്. കൃത്യം അവന്റെ ജനലിനു നേരെ. ഒരു നിമിഷം അവരുടെ കണ്ണുകൾ തമ്മിലിടഞ്ഞു. മനു പെട്ടെന്ന് പതറിപ്പോയി. അവൻ വേഗം ജനലിൽ നിന്ന് പിന്നോട്ട് വലിയാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷെ, ലീലച്ചേച്ചിയുടെ മുഖത്ത് ദേഷ്യമോ വെറുപ്പോ അല്ലായിരുന്നു. നേരിയൊരു പുഞ്ചിരിയായിരുന്നു. തന്നെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടെന്നറിഞ്ഞതിലുള്ള ഒരു കള്ളച്ചിരി.

അവർ ഒന്നും സംഭവിക്കാത്തതുപോലെ തുണികളുമെടുത്ത് അകത്തേക്ക് കയറിപ്പോയി. പക്ഷെ ആ നോട്ടവും ചിരിയും മനുവിന്റെ ഉള്ളിൽ ഒരു കൊടുങ്കാറ്റ് തന്നെ സൃഷ്ടിച്ചു. അതൊരു സമ്മതമായിരുന്നോ? അതോ വെറുമൊരു തോന്നലോ?

അവൻ കസേരയിൽ നിന്നെഴുന്നേറ്റ് മുറിയിലൂടെ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടന്നു. ലീലച്ചേച്ചിയുടെ രൂപം അവന്റെ മനസ്സിൽ നിന്നും മായുന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. നനഞ്ഞ നൈറ്റിയിൽ കണ്ട ആ കാഴ്ച... അവന്റെ ശരീരമാകെ ചൂടുപിടിക്കാൻ തുടങ്ങി.

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവരുടെ അടുക്കളയിലെ ലൈറ്റ് തെളിഞ്ഞു. ജനലിലൂടെ അവരെ വീണ്ടും കാണാമായിരുന്നു. നൈറ്റി മാറ്റി, ഒരു ഇളം മഞ്ഞ നിറത്തിലുള്ള മാക്സി ധരിച്ചിരുന്നു. മുടിയഴിച്ചിട്ട് തോർത്തുകൊണ്ട് തുവർത്തുന്നു. അടുക്കളയിൽ നിന്ന് വരുന്ന വെളിച്ചത്തിൽ അവരുടെ നിഴൽ ഭിത്തിയിൽ വലുതായി കാണപ്പെട്ടു.

മനു വീണ്ടും ജനലിന്റെ അരികിലേക്ക് വന്നു. അവരെ തന്നെ നോക്കി നിന്നു. ഇത്തവണ അവർ അവനെ ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. അടുക്കളയിലെ ജോലികളിൽ മുഴുകിയിരിക്കുകയായിരുന്നു.

അപ്പോഴാണ് ജോയിച്ചേട്ടന്റെ ചുമ കേട്ടത്. അതൊരു ഓർമ്മപ്പെടുത്തലായിരുന്നു. ആ വീട്ടിൽ ലീലച്ചേച്ചി തനിച്ചല്ല. അവരുടെ ഭർത്താവുണ്ട്. പക്ഷെ, ആ മനുഷ്യന്റെ സാന്നിധ്യം മനുവിന്റെ ചിന്തകളെ തടയിടാൻ മാത്രം ശക്തമായിരുന്നില്ല. അവന്റെ മനസ്സുനിറയെ ലീലച്ചേച്ചി മാത്രമായിരുന്നു. എങ്ങനെയും അവരോടൊന്ന് സംസാരിക്കണം, ഒന്ന് അടുത്തിടപഴകണം. അതിനൊരു അവസരം ഒത്തുവരുമോ? അവൻ ആഗ്രഹിച്ചു.

മഴ ശക്തിപ്പെട്ടു. പുറത്ത് ഇരുട്ട് വീണു. പക്ഷെ മനുവിന്റെ മനസ്സിൽ ലീലച്ചേച്ചി തെളിയിച്ച പ്രകാശത്തിന് ഒരു മങ്ങലുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതൊരു തുടക്കമായിരുന്നു. മോഹങ്ങളുടെയും ആഗ്രഹങ്ങളുടെയും ഒരു പുതിയ തുടക്കം.

അധ്യായം 2: ഇരുട്ടിലെ തിരിനാളം

മഴയുടെ ശബ്ദം മാത്രമായിരുന്നു മുറിയിൽ. ജനലിലൂടെ ലീലച്ചേച്ചിയുടെ അടുക്കളയിലേക്ക് നോക്കിയിരിക്കുമ്പോൾ സമയം പോകുന്നത് മനു അറിഞ്ഞില്ല. അവരുടെ ഓരോ ചലനവും അവൻ ഒപ്പിയെടുക്കുകയായിരുന്നു. പാചകത്തിനിടയിൽ അവർ നെറ്റിയിലേക്ക് വീണ മുടിയിഴകൾ ഒതുക്കി വെക്കുന്നതും, പാത്രങ്ങൾ കഴുകുമ്പോൾ വെള്ളം തെറിച്ച് മാക്സിയിൽ നനവുണ്ടാകുന്നതുമെല്ലാം അവൻ ശ്രദ്ധിച്ചു.

അവന്റെ ചിന്തകൾ കാടുകയറുകയായിരുന്നു. ലീലച്ചേച്ചിയുടെ ആ നോട്ടം, ആ ചിരി... അതവനെ വല്ലാതെ അലട്ടി. വെറുതെയാണെങ്കിൽ പോലും, ഒരു പുരുഷൻ തന്നെ ആസക്തിയോടെ നോക്കുന്നത് ഏതൊരു സ്ത്രീയും ഇഷ്ടപ്പെടുമെന്ന് അവൻ എവിടെയോ വായിച്ചതോർത്തു. ഒരുപക്ഷേ ലീലച്ചേച്ചിയും...

"ഠപ്പ്!"

പെട്ടെന്നൊരു ശബ്ദത്തോടെ മുറിയിലെ വെളിച്ചം അണഞ്ഞു. കറണ്ട് പോയി. പുറത്തും കൂരാക്കൂരിരുട്ട്. മഴയുടെ ശബ്ദത്തിന് ശക്തി കൂടിയതുപോലെ തോന്നി. മനു ഒരു നിമിഷം സ്തബ്ധനായി നിന്നു. പിന്നെ അവന്റെ കണ്ണുകൾ എതിർവശത്തെ വീട്ടിലേക്ക് പാഞ്ഞു. അവിടെയും ഇരുട്ടാണ്. അവരുടെ വീട്ടിലും കറണ്ട് പോയിരിക്കുന്നു.

അവന്റെ ഹൃദയമിടിപ്പ് കൂടി. ഇതൊരു അവസരമാണ്. അവൾക്കൊരു സഹായം വേണോ എന്നറിയാം. അല്ലെങ്കിൽ വെറുതെ ഒന്നു സംസാരിക്കാം. ജോയിച്ചേട്ടൻ കൂടെയുണ്ടെന്നുള്ളത് ഒരു പ്രശ്നമാണ്, പക്ഷെ ഈയൊരു അവസരം പാഴാക്കാൻ അവൻ തയ്യാറായിരുന്നില്ല.

അവൻ വേഗം ഷർട്ട് എടുത്തു ധരിച്ചു. മുറിയിൽ തപ്പിത്തടഞ്ഞ് മൊബൈൽ ഫോൺ കയ്യിലെടുത്തു, അതിന്റെ ഫ്ലാഷ്ലൈറ്റ് ഓൺ ചെയ്തു. എന്തുപറഞ്ഞാണ് അങ്ങോട്ട് ചെല്ലുക? 'കറണ്ട് പോയതുകൊണ്ട് പേടിച്ചോ എന്നറിയാൻ വന്നതാണെന്ന്' പറഞ്ഞാൽ അത് പരിഹാസ്യമാകും. 'മെഴുകുതിരിയുണ്ടോ' എന്ന് ചോദിക്കുന്നതാണ് നല്ലത്. അതൊരു നല്ല കാരണമാണ്.

അവൻ വാതിൽ തുറന്ന് പുറത്തിറങ്ങി. മഴച്ചാറ്റൽ അവന്റെ മുഖത്തേക്ക് അടിച്ചു. ചെരുപ്പിടാതെ, നനഞ്ഞ സിമന്റ് തറയിലൂടെ അവൻ വേഗം അവരുടെ ഗേറ്റിനടുത്തേക്ക് നടന്നു.

ഗേറ്റ് ചാരിയിട്ടേയുള്ളൂ. അവൻ പതുക്കെ അത് തുറന്ന് അകത്തേക്ക് കടന്നു. മൊബൈലിന്റെ വെളിച്ചം മുറ്റത്തെ നനഞ്ഞ മണ്ണിൽ പരന്നൊഴുകി. അവന്റെ ഹൃദയം പടപടാ ഇടിച്ചു. എന്തു പറയണം, എങ്ങനെ തുടങ്ങണം എന്നൊന്നും ഒരു നിശ്ചയവുമില്ലായിരുന്നു.

അവൻ വാതിൽപ്പടിക്ക് മുന്നിലെത്തി. വാതിൽ ചെറുതായി തുറന്നു കിടന്നിരുന്നു. അകത്ത് കൂരിരുട്ട്. അകത്തുനിന്നും നേരിയ സംസാരം കേൾക്കാം. അത് ജോയിച്ചേട്ടന്റെ ശബ്ദമാണ്.

"ഈ കറന്റിനൊന്നും ഒരു നേരോം കാലോം ഇല്ല... എവിടെ നിന്റെ മെഴുകുതിരി?" ശബ്ദത്തിൽ ദേഷ്യവും ക്ഷീണവും കലർന്നിരുന്നു.

"ഞാൻ നോക്കുവാ ജോയിച്ചേട്ടാ... ഇവിടെ എവിടെയോ വെച്ചതാ. ഈ ഇരുട്ടത്ത് ഒന്നും കാണുന്നില്ല." അത് ലീലച്ചേച്ചിയുടെ ശബ്ദമായിരുന്നു. പരിഭ്രമം നിറഞ്ഞ, എന്നാൽ ശാന്തമായ ശബ്ദം.

ഇതാണ് ശരിയായ സമയം. മനു ധൈര്യം സംഭരിച്ച് പുറത്തുനിന്ന് വിളിച്ചു. അവന്റെ ശബ്ദം ചെറുതായി വിറച്ചിരുന്നു.

"ലീലച്ചേച്ചീ..."

അകത്തെ സംസാരം പെട്ടെന്ന് നിന്നു. ഒരു നിമിഷത്തെ നിശബ്ദത. പിന്നെ, ഇരുട്ടിൽ നിന്ന് ഒരു രൂപം വാതിലിനടുത്തേക്ക് നീങ്ങുന്നത് അവൻ കണ്ടു. ലീലച്ചേച്ചിയായിരുന്നു അത്. അവരുടെ കയ്യിലൊരു തീപ്പെട്ടി കൊള്ളിയുരസുന്നതിന്റെ ശബ്ദം കേട്ടു, പിന്നാലെ നേരിയ വെളിച്ചം പരന്നു. ആ വെളിച്ചത്തിൽ അവരുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു.

"ആരാ... മനുവോ?" അവരുടെ കണ്ണുകളിൽ അത്ഭുതം. "നീയെന്താ ഈ നേരത്ത്? ഈ മഴയത്ത്?"

തീപ്പെട്ടിക്കൊള്ളിയുടെ അരണ്ട വെളിച്ചത്തിൽ അവരുടെ മുഖം വല്ലാത്തൊരു ഭംഗിയുള്ളതായി അവനു തോന്നി. നെറ്റിയിൽ വിയർപ്പുതുള്ളികൾ പൊടിഞ്ഞിരുന്നു.

അവൻ ഒരുവിധം വാക്കുകൾ അടുക്കിവെച്ചു. "ചേച്ചീ... ഇവിടെ കറണ്ടില്ല, വീട്ടിൽ മെഴുകുതിരിയാണെങ്കിൽ ഒരെണ്ണം തീർന്നുപോയി. ഇവിടെ ഒരെണ്ണം കിട്ടുമോന്ന് ചോദിക്കാൻ വന്നതാ." അവൻ പറഞ്ഞുനിർത്തി. അതൊരു നല്ല കാരണമാണെന്ന് അവനു തോന്നി.

അവന്റെ മറുപടി കേട്ട് ലീലച്ചേച്ചിയുടെ മുഖത്ത് വീണ്ടും ആ കള്ളച്ചിരി വിരിഞ്ഞോ എന്നവന് സംശയം തോന്നി.

"അയ്യോ, ഞാനും അത് തപ്പുകയായിരുന്നു മോനെ. ഭാഗ്യത്തിന് ഒരെണ്ണം കയ്യിൽ കിട്ടി." അവർ കയ്യിലിരുന്ന മെഴുകുതിരി കത്തിച്ചു. മുറിയിൽ മഞ്ഞ വെളിച്ചം പരന്നു. "നീ അകത്തേക്ക് വാ."

അവനൊന്നും മറുപടി പറയാൻ നിന്നില്ല. ചെരുപ്പില്ലാത്ത കാലിലെ ചെളി പുറത്ത് തട്ടിക്കളഞ്ഞ് അവൻ അകത്തേക്ക് കയറി. മെഴുകുതിരിയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ അവൻ ആ വീടിന്റെ ഉൾവശം ആദ്യമായി കാണുകയായിരുന്നു. വൃത്തിയായി സൂക്ഷിച്ച ഒരു ചെറിയ സ്വീകരണമുറി. ഒരു കോണിലുള്ള ചാരുകസേരയിൽ ജോയിച്ചേട്ടൻ ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു, ഒരു നിഴൽ രൂപം പോലെ.

ലീലച്ചേച്ചി മെഴുകുതിരി ഒരു ചെറിയ ടീപ്പോയിൽ വെച്ചു. ആ വെളിച്ചത്തിൽ അവരുടെ മഞ്ഞ മാക്സി കൂടുതൽ തിളങ്ങുന്നതായി അവനു തോന്നി. നനഞ്ഞ മുടിയിൽ നിന്നും വെള്ളത്തുള്ളികൾ തോളിലേക്ക് ഇറ്റുവീഴുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

"അവിടെ ഇരുന്നോ..." ജോയിച്ചേട്ടൻ അവനോട് പറഞ്ഞു. ശബ്ദം വളരെ നേർത്തിരുന്നു.

മനു ഒരു കസേരയിലേക്ക് ഇരുന്നു. അവന്റെ കണ്ണുകൾ അപ്പോഴും ലീലച്ചേച്ചിയിലായിരുന്നു. അവർ ടീപ്പോയുടെ അരികിൽ തന്നെ നിൽക്കുകയായിരുന്നു. മെഴുകുതിരിയുടെ നാളം അവരുടെ മുഖത്ത് നിഴലുകൾ വീഴ്ത്തി.

"മോൻ തനിച്ചല്ലേ താമസം? പേടിയുണ്ടോ ഇരുട്ടത്ത്?" ലീലച്ചേച്ചി ഒരു പ്രത്യേക ഈണത്തിൽ ചോദിച്ചു. ആ ചോദ്യത്തിൽ വാത്സല്യമായിരുന്നോ അതോ പരിഹാസമായിരുന്നോ എന്ന് അവന് തിരിച്ചറിയാനായില്ല.

"ഏയ്, പേടിയൊന്നുമില്ല ചേച്ചീ. വെറുതെ വെളിച്ചമില്ലാതെ ഇരിക്കണ്ടല്ലോ എന്ന് കരുതി." അവൻ പറഞ്ഞു.

അവർ അവനെ നോക്കി ഒന്നു ചിരിച്ചു. എന്നിട്ട് സാവധാനം അവന്റെ അടുത്തേക്ക് നടന്നു വന്നു. അവരുടെ ശരീരത്തിൽ നിന്നും നേർത്തൊരു സോപ്പിന്റെയും വിയർപ്പിന്റെയും ഗന്ധം അവനനുഭവപ്പെട്ടു. അതവന്റെ സിരകളെ ചൂടുപിടിപ്പിച്ചു.

"മഴയത്ത് നനഞ്ഞോ?" അവന്റെ തൊട്ടടുത്ത് നിന്നുകൊണ്ട് അവർ ചോദിച്ചു. ഷർട്ടിൽ പറ്റിപ്പിടിച്ച മഴത്തുള്ളികളിലേക്ക് അവരുടെ കണ്ണുകൾ നീണ്ടു.

"ചെറുതായിട്ട്..." അവൻ തലകുനിച്ചു.

"ആ മെഴുകുതിരിയെടുത്തോ. ഇവിടെ വേറെയുണ്ട്, ഞാൻ പിന്നെ തപ്പിയെടുത്തോളാം." അവർ പറഞ്ഞു.

"അയ്യോ വേണ്ട ചേച്ചീ. കറണ്ട് വരുമ്പോൾ ഞാൻ തിരിച്ചു തരാം."

അവന്റെ മറുപടി കേട്ട് അവർ വീണ്ടും ചിരിച്ചു. ഇത്തവണ ശബ്ദം പുറത്തുവന്നിരുന്നു. നേർത്തൊരു ചിരി. "ഇതൊന്നും തിരിച്ചു തരണ്ട മോനേ... ഒരു മെഴുകുതിരി അല്ലേ?"

അവരുടെ സാമീപ്യം അവനെ അസ്വസ്ഥനാക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവന്റെ ഹൃദയമിടിപ്പ് അവർ കേൾക്കുമോ എന്ന് പോലും അവൻ ഭയന്നു.

അപ്പോഴാണ് ജോയിച്ചേട്ടൻ വീണ്ടും ചുമച്ചത്. അതോടെ ലീലച്ചേച്ചി പതുക്കെ ഭർത്താവിന്റെ അടുത്തേക്ക് നീങ്ങി. "വെള്ളം വേണോ?" അവർ ചോദിച്ചു.

ആ തടസ്സം വന്നതിൽ മനുവിന് ഒരേസമയം ആശ്വാസവും നിരാശയും തോന്നി. അവൻ എഴുന്നേറ്റു.

"എന്നാൽ ഞാൻ... ഞാൻ ഇറങ്ങുവാ ചേച്ചീ."

"ഇത്ര പെട്ടെന്നോ? കറണ്ട് വരട്ടെ, എന്നിട്ട് പോകാം." അവർ ജോയിച്ചേട്ടന് വെള്ളം കൊടുക്കുന്നതിനിടയിൽ പറഞ്ഞു. ആ വാക്കുകൾ അവനൊരു പ്രതീക്ഷ നൽകി.

അവന്റെ മനസ്സിൽ ആയിരം ലഡ്ഡു ഒരുമിച്ചു പൊട്ടി. അവൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നത് ഇതുതന്നെയാണ്. എന്റെ സാമീപ്യം. അവൻ ചിന്തിച്ചു.

അധ്യായം 3: ചായയുടെ മധുരം

"കറണ്ട് വരാൻ സമയമെടുക്കും. ഈ മഴയത്ത് അവർ വേഗം ശരിയാക്കുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. മോൻ ആ ചായ കുടിക്ക്," ലീലച്ചേച്ചി പറഞ്ഞു, അവരുടെ ശബ്ദത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേക താളമുണ്ടായിരുന്നു.

മനു എതിരൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. അവൻ വീണ്ടും കസേരയിലേക്ക് ഇരുന്നു. ലീലച്ചേച്ചി മെഴുകുതിരിയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ അടുക്കളയിലേക്ക് നടന്നുപോയി. അവരുടെ ചലനങ്ങൾക്കൊരു പ്രത്യേക ഭംഗിയുണ്ടെന്ന് അവനു തോന്നി. മെഴുകുതിരിയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ, മഞ്ഞ മാക്സി ധരിച്ച ആ രൂപം ഒരു നിഴൽചിത്രം പോലെ ഭിത്തിയിൽ പതിഞ്ഞു. അവൻ ആ കാഴ്ച നോക്കിയിരുന്നു.

അകത്ത് പാത്രങ്ങൾ തട്ടുന്നതിന്റെയും മുട്ടുന്നതിന്റെയും നേരിയ ശബ്ദം കേൾക്കാം. ചാരുകസേരയിൽ ജോയിച്ചേട്ടൻ കണ്ണുകളടച്ച് ഇരിക്കുകയായിരുന്നു, ഒരുപക്ഷേ മയങ്ങുകയാവാം. ഈ നിശബ്ദത മനുവിന് കൂടുതൽ ധൈര്യം നൽകി.

കുറച്ചു സമയത്തിന് ശേഷം, കയ്യിലൊരു ട്രേയുമായി ലീലച്ചേച്ചി തിരിച്ചുവന്നു. രണ്ട് സ്റ്റീൽ ഗ്ലാസ്സുകളിൽ ആവി പറക്കുന്ന ചായ. ഒന്നവർ ജോയിച്ചേട്ടന്റെ അരികിലുള്ള ചെറിയ മേശയിൽ വെച്ചു, മറ്റേത് മനുവിന് നേരെ നീട്ടി.

"ചായ..."

അവൻ ഗ്ലാസ് വാങ്ങുമ്പോൾ അവളുടെ വിരലുകൾ അവന്റെ വിരലുകളിൽ ചെറുതായി സ്പർശിച്ചു. ഒരു നിമിഷത്തേക്ക് മാത്രം. പക്ഷെ ആ സ്പർശനത്തിന് ഒരു തീപ്പൊരിയുടെ ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നു. മനു പെട്ടെന്ന് കൈ പിൻവലിച്ചു. ലീലച്ചേച്ചിയുടെ മുഖത്ത് ഭാവവ്യത്യാസമൊന്നുമില്ല. അവർ മെഴുകുതിരിക്ക് സമീപം, നിലത്ത് ചമ്രം പടിഞ്ഞിരുന്നു.

ഈ ഇരിപ്പ് അവരെ കൂടുതൽ അടുത്താക്കി. മെഴുകുതിരി വെളിച്ചം അവരുടെ മുഖത്തും കഴുത്തിലുമെല്ലാം തട്ടി പ്രതിഫലിച്ചു. മഞ്ഞ മാക്സി കാലുകളോട് ഒട്ടിച്ചേർന്നിരുന്നു. ഇളംചൂടുള്ള ചായ ഊതിക്കുടിക്കുന്നതിനിടയിൽ മനു അവരെ ഒളികണ്ണിട്ട് നോക്കി.

മാക്സിക്ക് വലിയ ഇറക്കമുണ്ടായിരുന്നില്ല. നിലത്തിരുന്നപ്പോൾ അത് കണങ്കാലിനും മുകളിലേക്ക് കയറിപ്പോയിരുന്നു. വെളുത്ത കൊലുസില്ലാത്ത അവരുടെ പാദങ്ങൾ മെഴുകുതിരി വെട്ടത്തിൽ തിളങ്ങി. അവൻ പതിയെ കണ്ണുകൾ മുകളിലേക്ക് പായിച്ചു. വെളുത്തുരുണ്ട കണങ്കാലുകൾ, അതിനുമുകളിൽ രോമങ്ങളില്ലാത്ത മിനുസമുള്ള കാൽവണ്ണ. മാക്സിയുടെ തുണി മുട്ടുകൾക്ക് ചുറ്റും വലിഞ്ഞു നിന്നു. അവൻ അറിയാതെ അവന്റെ നോട്ടം അവിടെയുടക്കി.

"ചായക്ക് മധുരം പാകമാണോ മോനേ?"

പെട്ടെന്നുള്ള ചോദ്യം കേട്ട് മനു ഞെട്ടി. അവൻ വേഗം നോട്ടം മാറ്റി അവരുടെ മുഖത്തേക്ക് നോക്കി. അവർ അവനെത്തന്നെ ശ്രദ്ധിക്കുകയായിരുന്നു. ആ കണ്ണുകളിൽ ഒരു കുസൃതി ഒളിപ്പിച്ചുവെച്ചതുപോലെ.

"ആ... പാകമാണ് ചേച്ചീ. നല്ല ചായ," അവൻ ഒരുവിധം പറഞ്ഞു.

അവർ ചിരിച്ചു. "ജോയിച്ചേട്ടന് മധുരം കുറവാ. അതുകൊണ്ട് എപ്പോഴും ഒരു സംശയമാ, മറ്റുള്ളവർക്ക് പാകമാകുമോ എന്ന്." അവർ ഭർത്താവിനെ ഒന്ന് നോക്കി. അദ്ദേഹം അപ്പോഴും മയക്കത്തിലായിരുന്നു.

"മോൻ ഇവിടെ തനിച്ചായിട്ട് എത്ര നാളായി?" അവർ സംഭാഷണം തുടർന്നു.

"ഒരു ആറുമാസമായി ചേച്ചീ. ഇവിടെ അടുത്തൊരു കോളേജിൽ കോഴ്സ് ചെയ്യുവാ."

"അപ്പൊ വീട്ടിൽ വേറെയാരുമില്ലേ?"

"ഇല്ല. അച്ഛനും അമ്മയും നാട്ടിലാണ്. ഇവിടെ എനിക്കൊരു സൗകര്യം ഇതാണെന്ന് തോന്നി."

"അതെന്താ?" അവരുടെ കണ്ണുകൾ വിടർന്നു.

മനു ഒരു നിമിഷം എന്തു പറയണമെന്നറിയാതെ നിന്നു. 'ചേച്ചിയെ ജനലിലൂടെ കാണാമല്ലോ' എന്ന് പറയാൻ അവന്റെ നാവ് തരിച്ചു. പക്ഷെ അവൻ സ്വയം നിയന്ത്രിച്ചു.

"ഒറ്റയ്ക്ക് താമസിക്കാൻ ഒരു പ്രത്യേക ഇഷ്ടമാ..." അവൻ ഒഴുക്കൻ മട്ടിൽ പറഞ്ഞു.

ലീലച്ചേച്ചി ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. അവർ ചായ ഊതിക്കുടിക്കുകയായിരുന്നു. മെഴുകുതിരിയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ അവരുടെ കഴുത്തിലെ നേർത്ത സ്വർണ്ണമാല തിളങ്ങി. കഴുത്തിലെ മറുകിൽ അവന്റെ കണ്ണുകളുടക്കി. മാക്സിയുടെ വി-നെക്ക് കട്ട് അല്പം താഴ്ന്നതായിരുന്നു. അവർ ചെറുതായി മുന്നോട്ടാഞ്ഞപ്പോൾ, മാറിടത്തിന്റെ ആരംഭം അവന് കാണാമായിരുന്നു. ഇളം ചൂടുള്ള ചായ കുടിച്ചിട്ടും അവന്റെ തൊണ്ട വരളുന്നതുപോലെ തോന്നി.

"ഒറ്റയ്ക്ക് താമസിക്കുമ്പോ ഭക്ഷണത്തിന്റെയൊക്കെ കാര്യമാകും ബുദ്ധിമുട്ട്. ഹോട്ടലിൽ നിന്നാണോ എപ്പോഴും?" അവർ വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

"കൂടുതലും. ചിലപ്പോൾ സ്വയം എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടാക്കും."

"മ്മ്... ചെറുപ്പത്തിലേ ഇതൊക്കെ ശീലിക്കുന്നത് നല്ലതാ." അവർ പറഞ്ഞു നിർത്തി, എന്നിട്ട് അവനെ ഒന്നു നോക്കി. "എന്നാലും വല്ലപ്പോഴും ഒരു നാടൻ ഭക്ഷണത്തിന്റെ കൊതി വരില്ലേ?"

ആ ചോദ്യത്തിന്റെ അർത്ഥം അവന് മനസ്സിലായി. അതൊരു ക്ഷണമായിരുന്നോ?

"വരും ചേച്ചീ. അമ്മ ഉണ്ടാക്കുന്ന മീൻകറിയൊക്കെ ഓർക്കുമ്പോൾ കൊതിയാകും," അവൻ നിഷ്കളങ്കമായി പറഞ്ഞു.

ലീലച്ചേച്ചി അവന്റെ കണ്ണുകളിലേക്ക് നേരിട്ട് നോക്കി. "ഇവിടെ ഇടക്കൊക്കെ മീൻകറി വെക്കാറുണ്ട്. ജോയിച്ചേട്ടന് വലിയ ഇഷ്ടമൊന്നുമില്ല. എന്നാലും എനിക്കുവേണ്ടി ഞാൻ വെക്കും. ഇനി വെക്കുമ്പോൾ ഞാൻ മോന് കുറച്ചു തരാം."

അവന്റെ ഹൃദയം സന്തോഷം കൊണ്ട് തുള്ളിച്ചാടി. ഇതൊരു തുടക്കമാണ്. ഇനി ഈ വീട്ടിലേക്ക് വരാനും പോകാനുമുള്ള ഒരു കാരണം.

"അയ്യോ, ചേച്ചി ബുദ്ധിമുട്ടണ്ട..." അവൻ വെറുതെ പറഞ്ഞു.

"എന്ത് ബുദ്ധിമുട്ട്... അയൽക്കാരല്ലേ നമ്മൾ? പരസ്പരം സഹായിക്കണം." അവർ പറഞ്ഞു, എന്നിട്ട് ഒന്നു നിർത്തി. "ഇനിയിപ്പോ മെഴുകുതിരി തീർന്നാലും ഇങ്ങോട്ട് പോന്നാൽ മതി. ഇവിടെ എവിടെയെങ്കിലും കാണും വേറെ."

അവസാനത്തെ ആ വാചകം ഒരു ഇരട്ട അർത്ഥം ഉള്ളതുപോലെ അവനു തോന്നി. മെഴുകുതിരിയാണോ അതോ മറ്റെന്തെങ്കിലുമാണോ അവർ ഉദ്ദേശിച്ചത്?

അവൻ ചായ കുടിച്ചു തീർത്തു. ഗ്ലാസ് താഴെ വെക്കുമ്പോൾ അവൻ മനഃപൂർവം അവരുടെ അടുത്തേക്ക് നീങ്ങി. അവരുടെ ശരീരത്തിൽ നിന്നും വരുന്ന ഗന്ധം അവനെ കൂടുതൽ മത്തുപിടിപ്പിച്ചു. ഇപ്പോൾ അവർക്കിടയിൽ കുറഞ്ഞ ദൂരമേയുള്ളൂ.

"ചായ നന്നായിരുന്നു ചേച്ചീ," അവൻ പതിഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

"മ്മ്," അവർ ഒന്നു മൂളി. അവരുടെ കണ്ണുകൾ അവന്റെ മുഖത്തായിരുന്നു. എന്തോ പറയാൻ ശ്രമിക്കുന്നതുപോലെ.

പെട്ടെന്ന് പുറത്തൊരു ഇടിവെട്ടി. ലീലച്ചേച്ചി ചെറുതായി ഞെട്ടി, അറിയാതെ അവന്റെ കൈത്തണ്ടയിൽ പിടിച്ചു.

ഒരു നിമിഷത്തേക്ക് മാത്രം. പക്ഷെ ആ നിമിഷം മനുവിന് യുഗങ്ങൾ പോലെ തോന്നി. അവരുടെ മാർദ്ദവമുള്ള കൈപ്പത്തി അവന്റെ രോമമുള്ള കൈത്തണ്ടയിൽ അമർന്നു.

ഇടിവെട്ടലിൽ ഭയന്ന് ലീലച്ചേച്ചി അവന്റെ കൈത്തണ്ടയിൽ പിടിച്ചപ്പോൾ മനുവിന്റെ ശരീരം ഒരു നിമിഷത്തേക്ക് നിശ്ചലമായി. അവരുടെ കൈപ്പത്തിയുടെ ചൂടും മാർദ്ദവവും അവന്റെ സിരകളിലൂടെ ഒരു വൈദ്യുത പ്രവാഹം പോലെ പടർന്നു

കയറി. അവന്റെ ഹൃദയം തൊണ്ടയിൽ വന്നു സ്തംഭിച്ചതുപോലെ തോന്നി. അവൻ ആഗ്രഹിച്ച നിമിഷം, പക്ഷെ പ്രതീക്ഷിക്കാതെ വന്നപ്പോൾ അവൻ പതറിപ്പോയി.

ലീലച്ചേച്ചി പെട്ടെന്ന് തന്നെ കൈ പിൻവലിച്ചു. ഒരു ചെറിയ ചമ്മലോടെ അവർ മുഖം തിരിച്ചു. "അയ്യോ... ഞാൻ പെട്ടെന്ന് പേടിച്ചുപോയി," അവർ ഒരു പറഞ്ഞു, ശബ്ദം ചെറുതായി ഇടറിയിരുന്നു.

അവരുടെ മുഖത്തെ ജാള്യത കണ്ടപ്പോൾ മനുവിന് ധൈര്യം വീണ്ടുകിട്ടി. അവൻ ശാന്തനാകാൻ ശ്രമിച്ചു. ഇപ്പോൾ എന്തെങ്കിലും അവിവേകം കാണിച്ചാൽ ഒരുപക്ഷേ എല്ലാം നശിച്ചുപോകും. അവൻ സ്വയം പറഞ്ഞു.

"ഏയ് സാരമില്ല ചേച്ചീ... ഇടിവെട്ടുമ്പോൾ ആരായാലും പേടിക്കും," അവൻ വളരെ സ്വാഭാവികമായി പറഞ്ഞു, പക്ഷെ അവന്റെ ഉള്ളിൽ ഒരു കടൽ ഇരമ്പുകയായിരുന്നു.

അവരുടെ പിൻവലിക്കപ്പെട്ട കൈവിരലുകളുടെ ചൂട് അപ്പോഴും അവന്റെ കൈത്തണ്ടയിൽ തങ്ങിനിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആ ഒരു സ്പർശനത്തിൽ കൂടുതൽ നേരം അവിടെ നിന്നാൽ തന്റെ നിയന്ത്രണം നഷ്ടപ്പെടുമെന്ന് മനുവിന് ഉറപ്പായിരുന്നു. അവന്റെ ചിന്തകൾക്ക് കടിഞ്ഞാണിടാൻ അവൻ പാടുപെട്ടു.

"സമയം ഒരുപാടായി... ഞാൻ... ഞാൻ എന്നാ ഇറങ്ങുവാ ചേച്ചീ," അവൻ എഴുന്നേൽക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു. ശബ്ദം വിചാരിച്ചതിലും ശാന്തമായി പുറത്തുവന്നതിൽ അവന് ആശ്വാസം തോന്നി.

ലീലച്ചേച്ചി അവനെ നോക്കി. അവരുടെ കണ്ണുകളിൽ നിരാശയുടെ ഒരു നേർത്ത നിഴൽ വീണോ എന്ന് അവന് തോന്നി. അതോ, അത് വെറും തോന്നൽ മാത്രമായിരുന്നോ?

"ഇത്ര പെട്ടെന്ന് പോണോ? കറണ്ട് വന്നിട്ടില്ലല്ലോ," അവർ പറഞ്ഞു, പക്ഷെ നേരത്തെയുണ്ടായിരുന്നത്ര നിർബന്ധം ആ വാക്കുകളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

"സാരമില്ല ചേച്ചീ. ഈ മെഴുകുതിരി ഉണ്ടല്ലോ. പിന്നെ... അമ്മ നാളെ രാവിലെ വിളിക്കും, നേരത്തെ കിടന്നില്ലെങ്കിൽ എഴുന്നേൽക്കാൻ വൈകും." അവൻ എങ്ങനെയോ ഒരു കാരണം കണ്ടെത്തി.

ലീലച്ചേച്ചി കൂടുതലൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. അവർ എഴുന്നേറ്റ് ടീപ്പോയിൽ നിന്ന് അവൻ കൊണ്ടുവന്ന മെഴുകുതിരിയെടുത്ത് കത്തിച്ച് അവന്റെ നേരെ നീട്ടി. "സൂക്ഷിച്ചു പോണേ... മുറ്റത്ത് നല്ല വഴുക്കലുണ്ട്."

അവൻ മെഴുകുതിരി വാങ്ങി. ഇത്തവണയും അവരുടെ വിരലുകൾ തമ്മിൽ ചെറുതായി സ്പർശിച്ചു. പക്ഷെ രണ്ടുപേരും പെട്ടെന്ന് കൈകൾ പിൻവലിച്ചു.

"ശരി ചേച്ചീ... ഗുഡ് നൈറ്റ്," അവൻ വാതിലിനടുത്തേക്ക് നടന്നു കൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

"ഗുഡ് നൈറ്റ് മോനേ," അവരുടെ ശബ്ദം നേർത്തിരുന്നു.

"ശരി മോനെ," അവർ അവനെ വാതിൽ വരെ അനുഗമിച്ചു. "ഇനി തീപ്പെട്ടി ഇല്ലെങ്കിലും ചോദിച്ചു വരാൻ മടിക്കണ്ട, കേട്ടോ." അവസാനത്തെ വാക്കുകൾക്ക് അവർ ഒരു പ്രത്യേക ഊന്നൽ നൽകി.

"ആഹ് ഓക്കേ" തിരിഞ്ഞു മുമ്പോട്ടു നടക്കും വഴി മനു പറഞ്ഞു

അവൻ പുറത്തേക്കിറങ്ങി. മഴ അപ്പോഴും ചാറുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മെഴുകുതിരിയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ, നനഞ്ഞ മണ്ണിലൂടെ അവൻ ശ്രദ്ധയോടെ നടന്നു. ഗേറ്റ് കടന്ന് സ്വന്തം വീട്ടിലേക്ക് കയറുന്നതുവരെ അവർ വാതിൽക്കൽ തന്നെ നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് അവനറിയാമായിരുന്നു. അവൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയില്ല. തിരിഞ്ഞുനോക്കിയാൽ ഒരുപക്ഷേ തിരിച്ചുപോകാൻ തോന്നും.

വീടിന്റെ വാതിലടച്ച് കുറ്റിയിട്ട ശേഷം അവൻ ഭിത്തിയിൽ ചാരി നിന്നു. അവന്റെ നെഞ്ച് അതിവേഗം ഇടിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കൈത്തണ്ടയിൽ ലീലച്ചേച്ചി പിടിച്ചിടത്ത് അവൻ പതുക്കെ തലോടി. ആ സ്പർശനം അപ്പോഴും അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു.

അവന്റെ മുറിയിലെ ജനലിലൂടെ അവൻ വീണ്ടും അവരുടെ വീട്ടിലേക്ക് നോക്കി. മെഴുകുതിരി വെളിച്ചം അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും നീങ്ങുന്നത് കാണാം. ഒരുപക്ഷേ അവർ വാതിലടച്ച് അകത്തേക്ക് പോവുകയാവാം. അവൻ ആഗ്രഹിച്ചത് പോലെത്തന്നെ കാര്യങ്ങൾ സംഭവിച്ചു, പക്ഷെ അവസാനം പിന്മാറേണ്ടി വന്നു. അതൊരുതരം പിൻവാങ്ങലായിരുന്നു. യുദ്ധത്തിൽ ജയിക്കാൻ വേണ്ടിയുള്ള തന്ത്രപരമായ പിന്മാറ്റം.

അവൻ കട്ടിലിൽ വന്നിരുന്നു. ലീലച്ചേച്ചിയുടെ മുഖം, അവരുടെ ചിരി, ആ സ്പർശനം... എല്ലാം അവന്റെ മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞു നിന്നു. ചായയുടെ മധുരത്തേക്കാൾ, ആ ഓർമ്മകൾക്കായിരുന്നു ലഹരി. അവൻ സ്വയം ചിന്തിച്ചു. 'ഇന്ന് രാത്രി ഉറങ്ങാൻ കഴിയില്ല.'

അവൾക്കുമിതുപോലെ തന്നെയായിരിക്കുമോ? അവളും എന്നെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുന്നുണ്ടാകുമോ? ആ സ്പർശനം അവൾക്കും ഒരു ഷോക്ക് ആയിരുന്നോ? ആയിരം ചോദ്യങ്ങൾ അവന്റെ മനസ്സിലൂടെ കടന്നുപോയി.

അപ്പോഴാണ് മുറിയിലെ ബൾബ് മിന്നിത്തെളിഞ്ഞത്. കറണ്ട് വന്നു.

പുറത്ത് മഴയുടെ ശക്തി കുറഞ്ഞിരുന്നു. പക്ഷെ മനുവിന്റെ ഉള്ളിൽ ഒരു പുതിയ കൊടുങ്കാറ്റ് ആരംഭിക്കുകയായിരുന്നു. ആഗ്രഹങ്ങളുടെയും പ്രതീക്ഷകളുടെയും കൊടുങ്കാറ്റ്. ഇന്നത്തെ രാത്രി ഒരു തുടക്കം മാത്രമായിരുന്നു. ലീലച്ചേച്ചിയുമായുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ തുടക്കം. നാളെ എന്ത് സംഭവിക്കും എന്ന ചിന്തയോടെ അവൻ കട്ടിലിലേക്ക് കിടന്നു. ജനലിലൂടെ അവരുടെ വീട്ടിലെ തെളിഞ്ഞ ലൈറ്റുകളിലേക്ക് നോക്കി അവൻ മയക്കത്തിലേക്ക് വഴുതിവീണു.

അധ്യായം 3: പുലർവെളിച്ചത്തിലെ വാഗ്ദാനം

രാത്രിയിലെപ്പോഴോ പെയ്തൊഴിഞ്ഞ മഴയുടെ കുളിര് അപ്പോഴും അന്തരീക്ഷത്തിൽ തങ്ങിനിന്നിരുന്നു. ജനൽ തുറന്നപ്പോൾ തണുത്ത കാറ്റ് മനുവിനെ തഴുകി. ഇന്നലെ രാത്രിയിലെ സംഭവങ്ങൾ ഒരു സ്വപ്നം പോലെ അവന്റെ മനസ്സിൽ നിറഞ്ഞു നിന്നു. ലീലച്ചേച്ചിയുടെ ആ നോട്ടം, സംസാരം, വിരലുകൾ തമ്മിൽ തട്ടിയപ്പോഴുണ്ടായ ആ ചെറിയ കുളിര്... എല്ലാറ്റിനുമുപരി, പോരാൻ നേരം ആ പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ... "ഇനി തീപ്പെട്ടി ഇല്ലെങ്കിലും ചോദിച്ച് വരാൻ മടിക്കണ്ട."

അവനൊരു പുഞ്ചിരിയോടെ ഒരു കപ്പ് ചായയുമായി വീണ്ടും ജനലിന്റെ അരികിലെ കസേരയിൽ വന്നിരുന്നു. ഇന്നത്തെ ഈ ഇരിപ്പിനൊരു പ്രത്യേകതയുണ്ടായിരുന്നു. അതൊരു ഒളിഞ്ഞുനോട്ടമായിരുന്നില്ല, മറിച്ച് ഒരു കാത്തിരിപ്പായിരുന്നു.

സൂര്യരശ്മി മുറ്റത്തെ നനഞ്ഞ ഇലകളിൽ തട്ടി വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അധികം വൈകാതെ എതിർവശത്തെ വീടിന്റെ മുൻവാതിൽ തുറന്നു. ലീലച്ചേച്ചി പുറത്തേക്ക് വന്നു. ഒരു ഇളം നീല നിറത്തിലുള്ള കോട്ടൺ സാരിയായിരുന്നു വേഷം. തലേന്ന് രാത്രിയിലെ മാക്സിയുടെ രൂപമായിരുന്നില്ല അവർക്കിപ്പോൾ.

സാരിയിൽ അവർ കൂടുതൽ പ്രൗഢയും അതേസമയം കൊതിപ്പിക്കുന്നവളുമായി കാണപ്പെട്ടു.

സാരി അല്പം താഴ്ത്തി ഉടുത്തിരുന്നതുകൊണ്ട് അവരുടെ വെളുത്തുതുടുത്ത വയറിന്റെ ഒരു ഭാഗം വ്യക്തമായി കാണാമായിരുന്നു. ആഴമുള്ള പൊക്കിൾച്ചുഴി സാരിക്കിടയിലൂടെ ഒളിഞ്ഞുനോക്കുന്നത് പോലെ അവനു തോന്നി. ഇളം നീല ബ്ലൗസിനുള്ളിൽ അവരുടെ വലിയ മുലകൾ വീർപ്പുമുട്ടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. സാരിയുടെ മുന്താണി ഒരു വശത്തേക്ക് ഒതുക്കി കുത്തിയിരുന്നതുകൊണ്ട്, ആ മാർവ്വിടത്തിന്റെ വലുപ്പവും ഉയർച്ചതാഴ്ചകളും ഒറ്റനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ വ്യക്തമായിരുന്നു. നനഞ്ഞ മുടി ഒരു തോർത്തുപയോഗിച്ച് വലിച്ചു കെട്ടിവെച്ചിരുന്നു. മുഖത്ത് രാവിലത്തെ കുളിയുടെ കുളിരും ഭംഗിയും നിറഞ്ഞു നിന്നു.

അവരുടെ കയ്യിലൊരു ചൂലുണ്ടായിരുന്നു. മുറ്റം തൂക്കാനായി ഇറങ്ങിയതാണ്. അവർ കുനിഞ്ഞുനിന്നു മുറ്റം തൂക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ മനുവിന്റെ ഹൃദയമിടിപ്പ് കൂടി. ഓരോ തവണ ചൂലെടുത്ത് നിലമടിക്കാൻ വളയുമ്പോഴും അവരുടെ വടിവൊത്ത ഇടുപ്പ് വശങ്ങളിലേക്ക് ആടുന്നത് അവൻ കണ്ണെടുക്കാതെ നോക്കിയിരുന്നു. ബ്ലൗസിനും സാരിക്കുമിടയിൽ വെളിവായ വെളുത്ത വയറിലെ നേർത്ത മടക്കുകൾ അവന്റെ സിരകളിൽ തീ പടർത്തി. മുന്താണി ഒതുക്കി കുത്തിയതുകൊണ്ട്, സാരി അവരുടെ തടിച്ച തുടകളോടും നിതംബത്തോടും ചേർന്ന് കിടന്നു, ഓരോ ചലനത്തിലും ലീലയുടെ ഭംഗി എടുത്തു കാണിച്ചു. മനു ചായ കുടിക്കുന്നതുപോലും മറന്ന്, ആ കാഴ്ചയിൽ ലയിച്ചിരുന്നു.

മുറ്റമടിച്ചു മുന്നോട്ട് വരുന്നതിനിടയിൽ, അവർ പെട്ടെന്ന് തലയുയർത്തി. നേരെ അവന്റെ ജനലിലേക്ക്. ഇന്നലെ രാത്രിയിലെ മെഴുകുതിരി വെളിച്ചത്തിലെ നോട്ടമായിരുന്നില്ല അത്. ഈ പുലർവെളിച്ചത്തിൽ അവരുടെ കണ്ണുകൾക്ക് കൂടുതൽ തിളക്കമുണ്ടായിരുന്നു. തന്നെത്തന്നെ നോക്കിയിരിക്കുന്ന മനുവിനെ കണ്ടപ്പോൾ അവരുടെ മുഖത്തൊരു കള്ളച്ചിരി വിടർന്നു.

ഇത്തവണ മനു പതറിയില്ല. അവൻ ആ പുഞ്ചിരിക്ക് അതേപോലെ ഒരു പുഞ്ചിരി തിരികെ നൽകി.

അവർ ചുറ്റുമൊന്ന് നോക്കി, മറ്റാരും ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ലെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തി. എന്നിട്ട് ചൂല് താഴെ വെച്ച്, സാരിയുടെ മുന്താണി ഒന്നുകൂടി ഇടുപ്പിൽ കുത്തി, അവനടുത്തേക്ക് കേൾക്കാൻ പാകത്തിൽ അല്പം ഉറക്കെ ചോദിച്ചു.

"എന്താ മോനെ, ഇന്നലെ രാത്രി ഉറക്കമൊക്കെ ശരിയായോ?"

ആ ചോദ്യത്തിന്റെ അർത്ഥം അവന് മനസ്സിലായി. 'രാത്രി എന്നെക്കുറിച്ചാണോ ഓർത്തുകിടന്നത്' എന്ന് ചോദിക്കാതെ ചോദിക്കുകയായിരുന്നു അവർ.

അവന്റെ കവിളുകൾ ചെറുതായി ചുവന്നു. "ആഹ്... ശരിയായി ചേച്ചീ." അവൻ പറഞ്ഞു.

"ചായയൊക്കെ കുടിച്ചോ? അതോ ഇന്നും തീപ്പെട്ടി തപ്പി നടക്കുകയാണോ?" കുസൃതി നിറഞ്ഞ ഒരു ചിരിയോടെ അവർ വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

ആ കളിയാക്കൽ അവനൊരുപാട് ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. തങ്ങൾക്കിടയിലെ അകലം കുറയുന്നതിന്റെ സൂചനയായിരുന്നു അത്. അവനും അല്പം ധൈര്യം സംഭരിച്ചു.

"ചായ കുടിച്ചു... പക്ഷെ ഇന്നലെ രാത്രി ചേച്ചി തന്ന ആ കട്ടൻചാപ്പിയുടെ രുചി കിട്ടിയില്ല."

അവന്റെ മറുപടി കേട്ട് അവർ ഒരു നിമിഷം നിശബ്ദയായി. പിന്നെ മുഖം നിറയെ സന്തോഷം വിടർന്നു. ആരും കേൾക്കുന്നില്ലെന്ന് ഉറപ്പിക്കാൻ അവർ ഒന്നുകൂടി തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ജോയിച്ചേട്ടൻ പത്രം വായിച്ചുകൊണ്ട് സിറ്റൗട്ടിലേക്ക് വരുന്നതുകണ്ട് അവർ പെട്ടെന്ന് സംസാരത്തിന്റെ ഗൗരവം മാറ്റി.

"ആണോ... എന്നാൽ വൈകുന്നേരം ഇങ്ങോട്ട് വാ. ഞാൻ നല്ലൊരു ചായ ഇട്ടു തരാം," തികച്ചും സാധാരണമായൊരു അയൽപക്ക സംഭാഷണം പോലെ അവർ പറഞ്ഞു. പക്ഷെ ആ വാക്കുകൾക്കിടയിൽ ഒരു ക്ഷണം ഒളിപ്പിച്ചുവെച്ചത് പോലെ മനുവിന് തോന്നി .

ജോയിച്ചേട്ടൻ അവളെ എന്തോ വിളിച്ചു ചോദിച്ചപ്പോൾ, "ദാ വരുന്നു," എന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവർ വീടിനകത്തേക്ക് കയറിപ്പോയി. പോകുന്നതിന് മുൻപ് ഒരു നിമിഷം കൂടി അവനെ തിരിഞ്ഞുനോക്കാൻ അവർ മറന്നില്ല. ആ നോട്ടത്തിൽ ഒരു വാഗ്ദാനമുണ്ടായിരുന്നു. വൈകുന്നേരത്തേക്കുള്ള ഒരു കാത്തിരിപ്പിന്റെ വാഗ്ദാനം.

മനു കസേരയിൽ പിന്നോട്ട് ചാരിയിരുന്നു. അവന്റെ ഹൃദയം സന്തോഷം കൊണ്ട് പടപടാ ഇടിച്ചു. ഇന്നലെ രാത്രി അതൊരു യാദൃശ്ചിക സംഭവമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്ന്, അതൊരു ക്ഷണമായി മാറിയിരിക്കുന്നു. വൈകുന്നേരമാകാൻ ഇനിയുമെത്ര മണിക്കൂറുകളുണ്ടെന്ന് അവൻ വെറുതെ കണക്കുകൂട്ടി. ഓരോ നിമിഷത്തിനും യുഗങ്ങളുടെ ദൈർഘ്യമുള്ളതുപോലെ അവനു തോന്നി. ലീലച്ചേച്ചി ഒരുക്കുന്ന

ചായ, അവരുടെ സംസാരം, സാമീപ്യം... അവന്റെ ചിന്തകൾ കാടുകയറാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു.

രാവിലത്തെ ആ കൂടിക്കാഴ്ചയുടെ ലഹരിയിൽ മനുവിന് സമയം പോകുന്നത് പോലെ തോന്നിയില്ല. പക്ഷെ ഉച്ചയായതോടെ കാത്തിരിപ്പിന്റെ മുഷിപ്പ് അവനെ പിടികൂടി. ഓരോ മിനിറ്റും മണിക്കൂറുകളായി ഇഴഞ്ഞുനീങ്ങുന്നു. ജനലിലൂടെ പുറത്തേക്ക് നോക്കി. ലീലച്ചേച്ചിയുടെ വീട് നിശബ്ദമാണ്. ഉച്ചമയക്കത്തിന്റെ ആലസ്യത്തിലായിരിക്കാം ആ വീട്. അവന്റെ മുറിയിൽ ഫാൻ കറങ്ങുന്ന ശബ്ദം മാത്രം. ഈ നിശബ്ദത അവനെ കൂടുതൽ അസ്വസ്ഥനാക്കി.

"ഇങ്ങനെയിരുന്നാൽ ഭ്രാന്ത് പിടിക്കും."

അവൻ സ്വയം പറഞ്ഞു. ഒരു മാറ്റത്തിനായി പുറത്തുപോയി ഭക്ഷണം കഴിക്കാമെന്ന് കരുതി. ഷർട്ടിട്ട്, ബൈക്കുമെടുത്ത് പുറത്തേക്ക് പോയി. കൊച്ചിയിലെ ഉച്ചനേരത്തെ തിരക്കിലൂടെ ബൈക്കോടിച്ചു പോകുമ്പോഴും, ഒരു ഹോട്ടലിലിരുന്ന് പൊറോട്ടയും ബീഫും കഴിക്കുമ്പോഴും അവന്റെ ചിന്ത മുഴുവൻ വൈകുന്നേരത്തെ ചായയെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. ആ കൂടിക്കാഴ്ചയെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. ലീലച്ചേച്ചിയെ വീണ്ടും കാണുന്നതിനെക്കുറിച്ചായിരുന്നു.

പുറത്തെ ലോകം അവനൊരു ശ്രദ്ധമാറ്റവും നൽകിയില്ല. അവൻ എത്രയും പെട്ടെന്ന് മുറിയിലേക്ക് തിരികെയെത്തി.

കട്ടിലിൽ മലർന്നു കിടന്നുകൊണ്ട് അവൻ ഫോണിൽ വെറുതെ സ്ക്രോൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഫേസ്ബുക്ക്, ഇൻസ്റ്റാഗ്രാം... സുഹൃത്തുക്കളുടെ പോസ്റ്റുകളും റീലുകളും മാറിമാറി വരുന്നു. പെട്ടെന്നാണ് അവന്റെ ഒരു സുഹൃത്ത് അവന്റെ അമ്മയോടൊപ്പമുള്ള ഒരു ഫോട്ടോ പോസ്റ്റ് ചെയ്തത് കണ്ടത്. ആ പ്രൊഫൈലിൽ അവൻ വെറുതെ കയറിനോക്കി. കുറച്ച് ഫോട്ടോകൾ, ബന്ധുക്കളുടെ കമന്റുകൾ...

അപ്പോഴാണ് മനുവിന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു മിന്നായം പോലെ ആ ആശയം ഉദിച്ചത്. 'ലീലച്ചേച്ചിക്ക് ഇൻസ്റ്റാഗ്രാം അക്കൗണ്ട് ഉണ്ടാകുമോ?'

സാധ്യത വളരെ കുറവാണെന്ന് അവനറിയാമായിരുന്നു. ഈ പ്രായത്തിലുള്ള മിക്ക സ്ത്രീകളും ഫേസ്ബുക്കിലാണ് കൂടുതൽ സജീവം. എങ്കിലും ഒരു കൗതുകത്തിന് അവൻ ഇൻസ്റ്റാഗ്രാം സെർച്ച് ബാറിൽ 'Leela Joy' എന്ന പേര് സെർച്ച് ചെയ്തു. നിരവധി പ്രൊഫൈലുകൾ വന്നു. അവൻ ഓരോന്നായി ക്ഷമയോടെ പരിശോധിച്ചു.

ഒടുവിൽ അവൻ അത് കണ്ടെത്തി. ഏകദേശം അഞ്ചോ ആറോ വർഷം പഴക്കമുള്ള ഒരു ഫോട്ടോയായിരുന്നു പ്രൊഫൈൽ പിക്ചർ. ഒരു സാരിയുടുത്ത്, മുല്ലപ്പൂ ചൂടി നിൽക്കുന്ന ലീലച്ചേച്ചി. ഇപ്പോഴുള്ളതിനേക്കാൾ കുറച്ചുകൂടി മെലിഞ്ഞിട്ടാണ്, പക്ഷെ ആ ചിരിക്ക് ഒരു മാറ്റവുമില്ല.

പ്രൊഫൈൽ പ്രൈവറ്റ് ആയിരുന്നു. ഒരു നിമിഷം അവൻ സംശയിച്ചു നിന്നു. ഒരു ഫോളോ റിക്വസ്റ്റ് അയച്ചാൽ ശരിയാകുമോ? അതൊരു കടന്നുകയറ്റമായി അവർക്ക് തോന്നുമോ? 'ഈ പയ്യൻ എന്നെ തിരഞ്ഞുപിടിച്ചു വന്നതാണല്ലോ' എന്ന് കരുതുമോ?

പക്ഷേ, ഇന്ന് രാവിലെ തനിക്ക് നേരെ നീണ്ട ആ നോട്ടവും പുഞ്ചിരിയും അവനു ധൈര്യം നൽകി. നഷ്ടപ്പെടാൻ ഒന്നുമില്ല. അവൻ വിരലമർത്തി, ആ നീല നിറത്തിലുള്ള 'Follow' ബട്ടണിൽ ക്ലിക്ക് ചെയ്തു.

'Requested'.

ഇപ്പോൾ അവന്റെ ഹൃദയമിടിപ്പ് വീണ്ടും കൂടി. ഇനി അവരുടെ പ്രതികരണത്തിനായി കാത്തിരിക്കണം. അവർ റിക്വസ്റ്റ് കാണുമോ? കണ്ടാൽ സ്വീകരിക്കുമോ? അതോ നിരസിക്കുമോ? ഓരോ നോട്ടിഫിക്കേഷൻ ശബ്ദം കേൾക്കുമ്പോഴും അവൻ ഞെട്ടലോടെ ഫോണിലേക്ക് നോക്കി.

ഏകദേശം അരമണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞുകാണും. അവന്റെ ഫോണിൽ ഒരു നോട്ടിഫിക്കേഷൻ വന്നു. "leelajoyk accepted your follow request."

അവന്റെ മുഖത്തൊരു വലിയ ചിരി വിടർന്നു. ശരീരത്തിലൂടെ ഒരു സന്തോഷത്തിന്റെ തരംഗം പാഞ്ഞുപോയി. അതൊരു സമ്മതമാണ്. തന്റെ താൽപര്യത്തെ അവരും അംഗീകരിക്കുന്നു എന്നതിന്റെ വ്യക്തമായ സൂചന.

അവൻ വേഗം അവരുടെ പ്രൊഫൈൽ തുറന്നു. പ്രതീക്ഷിച്ചതുപോലെ അധികം പോസ്റ്റുകളൊന്നുമില്ല. കുറച്ച് പൂക്കളുടെ ചിത്രങ്ങൾ, അവർ നട്ടുപിടിപ്പിച്ച പച്ചക്കറിത്തോട്ടത്തിന്റെ ഫോട്ടോ, എവിടെയോ യാത്ര പോയപ്പോൾ എടുത്ത ഒരു ചിത്രം, പിന്നെ ജോയിച്ചേട്ടനോടൊപ്പമുള്ള പഴയൊരു ഫാമിലി ഫോട്ടോയും. ഓരോ ചിത്രവും അവൻ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അത് അവരുടെ സ്വകാര്യ ലോകത്തേക്കുള്ള ഒരു താക്കോൽ പോലെ അവനു തോന്നി.

ഇനി എന്തു ചെയ്യണം? വെറുതെ ഫോളോ ചെയ്താൽ മതിയോ? അതോ ഒരു മെസ്സേജ് അയക്കണോ? രണ്ടാമതൊന്ന് ആലോചിക്കാതെ അവൻ മെസ്സേജ് ബട്ടണിൽ ക്ലിക്ക് ചെയ്തു.

Manu: "Hi chechi. Request accept ചെയ്തതിന് നന്ദി 😊"

ഒരു സാധാരണ മെസ്സേജ്. പക്ഷെ ആ സ്മൈലിയിൽ അവൻ ഒരുപാട് കാര്യങ്ങൾ ഒളിപ്പിച്ചു. മറുപടിക്കായി കാത്തിരുന്നു. അധികം വൈകിയില്ല. മുകളിൽ 'typing...' എന്ന് എഴുതിക്കാണിച്ചു.

Leela Joy K.: "ഞാൻ കണ്ടിരുന്നു. മോനായിരിക്കുമെന്ന് തോന്നി. സാധാരണ പരിചയമില്ലാത്തവരെ ഞാൻ ചേർക്കാറില്ല."www.kkstories.com

ആ മറുപടി മനുവിന് ഒരുതരം പ്രത്യേക പരിഗണന കിട്ടിയതുപോലെ തോന്നി. അതൊരു നല്ല തുടക്കമായിരുന്നു.

Manu: "അതെയോ, ഭാഗ്യം. ഇവിടെയിരുന്ന് വെറുതെ സമയം കളയുവാ. ഉച്ച കഴിഞ്ഞാൽ സമയം പോകുന്നതേയില്ല."

അവൻ തന്റെ കാത്തിരിപ്പും മുഷിപ്പും ആ വാക്കുകളിൽ ഒളിപ്പിച്ചു. ലീലച്ചേച്ചിക്ക് അത് മനസ്സിലാകുമെന്ന് അവനുറപ്പായിരുന്നു.

Leela Joy K.: "അതെന്താ അങ്ങനെ? ചെറുപ്പക്കാർക്ക് സമയം പോകാൻ എന്താ വഴിയില്ലാത്തത്? ഫോണിൽ ഓരോന്ന് കണ്ട് നേരം കളഞ്ഞാൽ പോരേ."

അതൊരു ചെറിയ കളിയാക്കലായിരുന്നു.

Manu: "ഫോണിൽ എന്ത് കണ്ടാലും ചേച്ചി തരാമെന്നു പറഞ്ഞ ചായയുടെ അത്ര വരില്ലല്ലോ."

അവൻ കുറച്ചുകൂടി ധൈര്യം സംഭരിച്ച് മറുപടി അയച്ചു.

Leela Joy K.: "അതിനെന്താ, മോൻ വൈകുന്നേരം വാ. ഒരു അഞ്ചര മണിയാകുമ്പോൾ(5:30pm) വന്നാൽ മതി."

"ജോയിച്ചേട്ടന് അപ്പുറത്തെ ആയുർവേദ ആശുപത്രിയിൽ പോകണം. നടുവേദനയുടെ ഉഴിച്ചിലിന്... അത് അങ്ങേർക്കു ഇടയ്ക്കു ഉള്ളതാ...ഇടക്കിടെ നടുവ് പണിമുടക്കും പിന്നെ ഈ തിരുമാൻ പോക്കാ"

ആ മെസ്സേജിൽ ലീലയുടെ ഉള്ളിൽ ഭർത്താവിനോടുള്ള ദേഷ്യമോ സങ്കടമോ എന്തൊ ഒന്ന് ഉണ്ടെന്നു അവനു തോന്നി.

ചിലപ്പോ ഭർത്താവിനെ കൊണ്ട് കാര്യങ്ങൾ വേണ്ട പോലെ നടക്കുന്നില്ലായിരിക്കും അതാണല്ലോ തന്നെ ഈ ചായ പരുപാടിക് ക്ഷണിച്ചിരുക്കുന്നത്. മനു പതിയെ ഒന്ന് കുലുങ്ങി ചിരിച്ചു.

അധികം താമസിച്ചില്ല അവന്റെ ചിന്തകളെ ഇളക്കം തട്ടിക്കുന്നതായിരുന്നു ലീലയുടെ അടുത്ത മെസ്സേജ്.

Leela Joy K.: " അല്ലെ തന്നെ മോനിപ്പോ ഒരു ചായ ഇട്ടു തരുന്നതിന് എന്താ, എനിക്ക് സന്തോഷമേയുള്ളൂ. ഒരു ചായ അല്ലെ "

ലീലച്ചേച്ചിയുടെ ആ അവസാനത്തെ മെസ്സേജ് മനുവിന്റെ ഫോൺ സ്ക്രീനിൽ തെളിഞ്ഞുനിന്നു. ആ അവസാനത്തെ രണ്ട് വാക്കുകൾ, "ഒരു ചായ അല്ലെ," അവന്റെ നെഞ്ചിൽ ഒരു ഭാരം കയറ്റിവെക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. അതൊരു അടഞ്ഞ വാതിലാണോ? അതോ, തുറക്കാൻ പോകുന്ന വാതിലിന്റെ ഒരു ചെറിയ മറ മാത്രമാണോ? അവന്റെ ആത്മവിശ്വാസം ചെറുതായി ഒന്നിളകി. അവൾ കളിക്കുകയാണോ, അതോ പിന്മാറുകയാണോ? എന്തായാലും, ഈ കളിയിൽ തോറ്റുകൊടുക്കാൻ അവൻ തയ്യാറായിരുന്നില്ല. അവന്റെയുള്ളിലെ ആഗ്രഹം ആ ആശയക്കുഴപ്പത്തെ കീഴ്പ്പെടുത്തി. അതൊരു പരീക്ഷണമാണെങ്കിൽ, ആ പരീക്ഷണത്തിൽ ജയിക്കാൻ തന്നെ അവൻ തീരുമാനിച്ചു.

അവൻ ഫോൺ മാറ്റിവെച്ചു കട്ടിലിൽ കമഴ്ന്നു കിടന്നു

അധ്യായം 4: തയ്യാറെടുപ്പ്

സമയം നാലര കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇനിയൊരു മണിക്കൂർ.

അവൻ കട്ടിലിൽ നിന്നെഴുന്നേറ്റ് നേരെ ബാത്ത്റൂമിലേക്ക് പോയി. തണുത്ത വെള്ളത്തിൽ കുളിക്കുമ്പോൾ ചിന്തകൾക്ക് തെളിച്ചം വരുമെന്ന് അവനു തോന്നി. ഓരോ നിമിഷവും അവൻ സ്വയം ധൈര്യം സംഭരിക്കുകയായിരുന്നു. കണ്ണാടിക്ക് മുന്നിൽ നിൽക്കുമ്പോൾ അവന്റെ മനസ്സിൽ ചോദ്യങ്ങളായിരുന്നു.

അലമാരയിൽ നിന്ന് അധികം ഉപയോഗിക്കാത്ത നല്ലൊരു കടും നീല ഷർട്ട് വലിച്ചെടുത്തു. വൃത്തിയായി ഇസ്തിരിയിട്ട ജീൻസും. അവൾക്കുമുന്നിൽ ഏറ്റവും നല്ല രീതിയിൽ തന്നെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടണം. അതവളുടെ സംശയങ്ങളെ ഇല്ലാതാക്കിയാലോ? ഇതൊരുതരം പ്രാർത്ഥന പോലെ അവനു തോന്നി. അവസാനമായി 'Axe' പെർഫ്യൂം എടുത്ത് ദേഹത്തേക്ക് സ്പ്രേ ചെയ്യുമ്പോൾ അതവന് നേരിയൊരു ധൈര്യം പകർന്നു.

ആ വീടിന്റെ ഗേറ്റ് കടക്കുമ്പോൾ അവന്റെ കാലുകൾക്ക് ചെറിയൊരു വിറയലുണ്ടായിരുന്നു.

അവൻ വാതിൽക്കലെത്തി. ഒന്ന് ശ്വാസമെടുത്ത്, ശബ്ദം താഴ്ത്തി വിളിച്ചു.

"ചേച്ചീ..."

അകത്ത് എന്തോ പാത്രം താഴെ വെക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു. പിന്നെ നേർത്ത കൊലുസിന്റെ ശബ്ദത്തോടെയുള്ള കാലൊച്ച വാതിലിനടുത്തേക്ക് വന്നു. വാതിലിന്റെ സാക്ഷ മെല്ലെ തിരിയുന്ന ശബ്ദം അവൻ കേട്ടു.

വാതിൽ തുറന്നു.

അകത്ത് ലീലച്ചേച്ചി. ഒരു കടും ചുവപ്പ് നിറത്തിലുള്ള കോട്ടൺ സാരിയാണ് വേഷം. മുഖത്ത് നേരിയൊരു പുഞ്ചിരിയുണ്ട്. കുളി കഴിഞ്ഞ് മുടി വിടർത്തിയിട്ടിരിക്കുന്നു. നെറ്റിയിൽ ഒരു ചെറിയ കറുത്ത പൊട്ട്. ആമ്പലിന്റെ ഗന്ധമുള്ള സോപ്പിന്റെയും അടുക്കളയിലെ മസാലകളുടെയും സമ്മിശ്രഗന്ധം അവളിൽ നിന്നുയർന്നു.

"ആ വന്നോ... ഞാൻ വിചാരിച്ചു .." അവൾ ആ വാചകം മുഴുവനാക്കിയില്ല.

അവന്റെ രൂപത്തെ മൊത്തത്തിൽ അളന്നെടുക്കുന്ന ഒരു നോട്ടമായിരുന്നു അത്. ആ നോട്ടം തന്നിൽ തറഞ്ഞപ്പോൾ മനുവിന്റെ ഉള്ളിലെ ഭയത്തിന് മുകളിൽ പ്രതീക്ഷയുടെ ഒരു നേർത്ത പാളി വന്നു മൂടി. തന്റെ തയ്യാറെടുപ്പുകൾ വെറുതെയായില്ല എന്നൊരു ചെറിയ ആശ്വാസം.

"കൃത്യം അഞ്ചരക്ക് തന്നെ ഇറങ്ങി," നേരിയൊരു വിറയലോടെ അവൻ പറഞ്ഞു.

അവൾ ഒന്നും മിണ്ടാതെ, അകത്തേക്ക് കയറാൻ തലകൊണ്ട് ആംഗ്യം കാണിച്ച് വഴിമാറി നിന്നു. ആ ഇടുങ്ങിയ വഴിയിലൂടെ അകത്തേക്ക് കടക്കുമ്പോൾ അവന്റെ

കൈത്തണ്ട അവളുടെ സാരിത്തുമ്പിൽ മെല്ലെ ഒന്നുരസി. ആ സ്പർശനത്തിൽ അവളൊന്ന് വിറച്ചുവോ എന്ന് അവനു തോന്നി.

അവന് പിന്നാലെ അവൾ വാതിലടച്ചു. ആ ശബ്ദം ആ വീടിനകത്ത് മുഴങ്ങി. ഇപ്പോൾ പുറംലോകവുമായി അവർക്ക് ഒരു ബന്ധവുമില്ല. അവർ രണ്ടുപേരും മാത്രമാണെന്ന് മനുവിന് തോന്നി .

ലിവിംഗ് റൂമിലെ നിശബ്ദതയിൽ എന്തു ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ നിന്ന മനുവിനെ നോക്കി അവൾ ചിരിച്ചു.

"ഇവിടെയിങ്ങനെ മസില് പിടിച്ചിരിക്കണ്ട. വാ, നമുക്ക് അടുക്കളയിലിരുന്ന് സംസാരിക്കാം."

അവളുടെ ആ ക്ഷണം അപ്രതീക്ഷിതമായിരുന്നു. ലിവിംഗ് റൂമിന്റെ ഔപചാരികതയിൽ നിന്ന് അടുക്കളയുടെ സ്വകാര്യതയിലേക്കുള്ള ഒരു ക്ഷണം. അത് നൽകിയ ധൈര്യത്തിൽ, അവൻ അവളെ പിന്തുടർന്നു.

ലിവിംഗ് റൂമിൽ നിന്ന് അടുക്കളയിലേക്കുള്ള ചെറിയ ഇടനാഴിയിലൂടെ അവൾ നടക്കുമ്പോൾ, മനുവിന്റെ കണ്ണുകൾ അവളുടെ ശരീരത്തിൽ തറഞ്ഞു നിന്നു. ചുവന്ന കോട്ടൺ സാരി അവളുടെ തടിച്ച, വടിവൊത്ത നിതംബത്തെ പൂർണ്ണമായും മറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഓരോ ചുവടിലും ആ ഇടുപ്പിന്റെ ചലനത്തിനനുസരിച്ച് അവളുടെ തടിച്ച തുടകൾ പരസ്പരം ഉരസുന്നത് സാരിക്ക് മുകളിലൂടെ അവന് കാണാമായിരുന്നു. അവളുടെ കാലിലെ നേർത്ത കൊലുസിന്റെ ശബ്ദം ആ നിശബ്ദതയിൽ ഒരു താളം സൃഷ്ടിച്ചു.

ക്ലിം ക്ലിം...

ആ കാഴ്ചയും ശബ്ദവും അവനെ ഒരു മാസ്മരിക ലോകത്തേക്ക് കൊണ്ടുപോകുന്നതുപോലെ തോന്നി.

അടുക്കള വളരെ വൃത്തിയും ഒതുക്കവുമുള്ളതായിരുന്നു. പാത്രങ്ങളെല്ലാം കൃത്യമായി കഴുകി ഭിത്തിയിൽ തൂക്കിയിരുന്നു. ജനലിലൂടെ വൈകുന്നേരത്തെ വെളിച്ചം അകത്തേക്ക് അരിച്ചെത്തുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മനു എന്തു ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ വാതിലിൽ ചാരി നിന്നു.

ലീലച്ചേച്ചി നേരെ സ്റ്റൗവിന്റെ അടുത്തേക്ക് പോയി ഒരു സ്റ്റീൽ പാത്രമെടുത്തു. അത് സ്റ്റൗവിൽ വെക്കുന്നതിന്റെ ചെറിയ ശബ്ദം. പാത്രത്തിലേക്ക് പാൽ ഒഴിക്കുമ്പോൾ

ആ വെളുത്ത ദ്രാവകം പാത്രത്തിലേക്ക് വീഴുന്നത് അവൻ നോക്കിനിന്നു. കുറച്ച് വെള്ളവും, പിന്നെ ടിന്നിൽ നിന്ന് രണ്ട് സ്പൂൺ ചായപ്പൊടിയും പഞ്ചസാരയും ചേർത്തതിന് ശേഷം അവൾ പാത്രം ഇളക്കി.

ചായ തിളക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതുവരെ അവൾ ഒന്നും സംസാരിച്ചില്ല.

അടുക്കളയിൽ ചായ തിളക്കുന്നതിന്റെ പതഞ്ഞുയരുന്ന ശബ്ദവും ഏലക്കയുടെയും ഇഞ്ചിയുടെയും നേർത്ത ഗന്ധവും പതിയെ നിറയാൻ തുടങ്ങി. ആ ഗന്ധം അവന്റെ സിരകളിൽ ഒരുതരം ലഹരിയായി പടർന്നു.

എന്നാൽ ആ ഗന്ധത്തെക്കാളുപരി, മനുവിനെ മത്തുപിടിപ്പിച്ചത് മറ്റൊന്നായിരുന്നു. ചായപ്പാത്രത്തിൽ നിന്നുള്ള ആവി അവളുടെ സാരിയിലും കഴുത്തിലുമെല്ലാം തട്ടി ഉയർന്നപ്പോൾ, അവളുടെ മാത്രം പ്രത്യേകതയായ ആമ്പൽ സോപ്പിന്റെയും നേർത്ത പൗഡറിന്റെയും ഗന്ധം ആവിയിൽ കലർന്നു. ഏലക്കയുടെ രൂക്ഷഗന്ധവും അവളുടെ ശരീരത്തിന്റെ മാദകഗന്ധവും ചേർന്ന ആ പുതിയ ഗന്ധം അവന്റെ തലച്ചോറിലേക്ക് അടിച്ചുകയറി. അവനൊരുതരം ലഹരിയിലാണ്ടുപോയി.

മനു അല്പം കൂടി അവളുടെ അടുത്തേക് നീങ്ങി നിന്നുകൊണ്ടു ലീലയുടെ ആ ഗന്ധം മൂക്കിലേക് വലിച്ചു കേറ്റി....ഹ്മ്മ്

അവളുടെ പിൻകഴുത്തിലെ സ്വർണരോമങ്ങൾ ഇളം വെയിലിൽ തിളങ്ങുന്നത് മനുവിനു വലാതെ ഇഷ്ടായി.

ജനലരികിൽ ഇരിക്കുന്ന ഗ്ലാസ്സെടുക്കാൻ വിരലുകളിൽ ഉയർന്നുനിന്നപ്പോൾ, അവന്റെ കണ്ണുകൾ അവളുടെ സാരിക്കും ബ്ലൗസിനും ഇടയിൽ വെളിവായ വെളുത്ത വയറിലേക്ക് നീണ്ടു. ശ്വാസമെടുക്കുമ്പോൾ ചെറുതായി ഉയർന്നു താഴുന്ന ആ ഭാഗം, സാരിയുടെ ഞൊറിവുകൾക്കിടയിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പൊക്കിൾച്ചുഴിയുടെ സൂചന... ആ കാഴ്ച അവനെ ഭ്രാന്തുപിടിപ്പിച്ചു.

അവനവനെത്തന്നെ നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. തൊട്ടുപിന്നിൽ നിന്ന അവന്റെ വലതുകൈ പതിയെ ഉയർന്നു. വിറയ്ക്കുന്ന വിരലുകൾ മുന്നോട്ട് നീങ്ങി, അവളുടെ സാരിയുടെ വശത്തുകൂടി അകത്തേക്ക് നൂഴ്ന്ന്, അവളുടെ വയറിന്റെ മൃദുവായ ഭാഗത്ത് അമർന്നു.

അവൾ പ്രതികരിക്കുന്നില്ല എന്ന് മനുവിന് തോന്നി

അവളുടെ നടുവ് അല്പം പിന്നോട്ടു വളഞ്ഞുവെന്നു അവനു തോന്നി. മനു രണ്ടും കല്പിച്ചു ആ മൃദുലമായ വയറിൽ പതിയെ കൈ അമർത്തി.

ആ തണുത്ത വിരലുകൾ ചൂടുള്ള വയറിൽ തൊട്ടതും, "മ്മ്!" എന്നൊരു ശബ്ദം അവളിൽ നിന്ന് വന്നു .

ആ സ്പർശനത്തിന്റെ ലഹരിയിൽ, അവളുടെ ചെവിക്ക് പിന്നിലായി അവൻ പതിയെ മൊഴിഞ്ഞു.

"എന്റെ സുന്ദരി ലീലേച്ചി..."

ഒരു നിമിഷം.

പെട്ടെന്നൊരു കുടച്ചിലോടെ അവൾ അവന്റെ കയ്യിൽ നിന്ന് വഴുതിമാറി, അവനഭിമുഖമായി തിരിഞ്ഞുനിന്നു. അവളുടെ മുഖം വിളറിയിരുന്നു. കണ്ണുകൾ ചുവന്നുട്ടുണ്ടോ എന്ന് അവൻ സംശയിച്ചു. അതിൽ ദേഷ്യമായിരുന്നോ, സങ്കടമായിരുന്നോ, അതോ ഭയമായിരുന്നോ എന്ന് അവന് തിരിച്ചറിയാനായില്ല.

"എന്താ മനു ഇത്?" ഗൗരവം നിറഞ്ഞ, വിറയലുള്ള ശബ്ദത്തിൽ അവൾ ചോദിച്ചു.

ചേച്ചി ഞാൻ പെട്ടന്നു അത് ..,എനിക്ക് -മനുവിന് വാക്കുകൾ കിട്ടിയില്ല

നിനക്കു? - ലീലയുടെ ശബ്ദം താഴ്ന്നിരുന്നു.

ഒരു മറുപടിക്ക് കാത്തുനിൽക്കാതെ അവൾ തിരിഞ്ഞ് വേഗത്തിൽ അടുക്കളയിൽ നിന്ന് ലിവിംഗ് റൂമിലേക്ക് നടന്നുപോയി.

മനു എന്തു ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ തരിച്ചുനിന്നുപോയി. അവന്റെ വിരൽത്തുമ്പിൽ അപ്പോഴും അവളുടെ വയറിലെ ചൂട് ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്നു. തൊട്ടുമുന്നിൽ, സ്റ്റൗവിൽ ചായ തിളച്ചുപൊങ്ങുന്നു. അതിൽ നിന്നുയരുന്ന നീരാവി, അവിടെയാകെ എന്തോ ഒന്ന് ചൂടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന് വിളിച്ചുപറയുന്നതുപോലെ അവനു തോന്നി.

അവൻ പതിയെ ഹാളിലേക്ക് നടന്നു.

അവൾ കരയുകയായിരിക്കുമെന്നാണ് അവൻ ഭയന്നത്. പക്ഷെ അല്ല. സോഫയുടെ ഒരറ്റത്ത്, പുറത്തേക്ക് നോക്കാതെ, നിലത്തേക്ക് കണ്ണുംനട്ട്

ആഴത്തിലുള്ള എന്തോ ചിന്തയിലായിരുന്നു ലീലച്ചേച്ചി. ആ ഇരിപ്പ് കണ്ടപ്പോൾ മനുവിന്റെ നെഞ്ചിൽ ഒരു ഭാരം കയറി.

അവൻ ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ അവളുടെ മുന്നിൽ വന്നു നിന്നു. അവൾ തലയുയർത്തിയില്ല.

"ചേച്ചീ..." അവന്റെ ശബ്ദം നേർത്തിരുന്നു. "ചേച്ചീ ഞാൻ... എന്നോട് എന്തെങ്കിലും പറ പ്ലീസ്. സോറി."

അവന്റെ ശബ്ദം കേട്ട് അവൾ പതിയെ തലയുയർത്തി. അവളുടെ കണ്ണുകൾ നേരെ അവന്റെ കണ്ണുകളിലേക്ക് തറച്ചു. ഒരു നിമിഷം അവളൊന്നും സംസാരിച്ചില്ല. ആ നോട്ടത്തിന്റെ ആഴത്തിൽ മുങ്ങിപ്പോയ മനുവിന്, അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ നോക്കിനിൽക്കാൻ പ്രയാസം തോന്നി. അവൻ അറിയാതെ നോട്ടം താഴ്ത്തി.

"മോനേ... ഞാൻ ഇത്..." അവൾക്ക് വാക്കുകൾ കിട്ടാത്തതുപോലെ ആ വാചകം അവൾ പാതിവഴിയിൽ നിർത്തി. പിന്നെ സോഫയിൽ നിന്നെഴുന്നേറ്റു നിന്നു.

അവൾ എഴുന്നേറ്റു നിന്നപ്പോൾ, എന്തോ ഒരുൾപ്രേരണയിൽ മനു അവൾക്കടുത്തേക്ക് ഒരു ചുവടുവെച്ച്, അവളുടെ വലതുകൈപ്പത്തി മെല്ലെ കോരിയെടുത്തു. അവൻ മാപ്പ് ചോദിക്കുന്നതുപോലെ അവളുടെ കൈപ്പത്തി തന്റെ രണ്ടുകൈകൾക്കുള്ളിലാക്കി. അവളുടെ കയ്യിന്റെ മാർദ്ദവവും ചൂടും വീണ്ടും അറിഞ്ഞപ്പോൾ അവന്റെയുള്ളിൽ ഒരു വിറയൽ പാഞ്ഞുപോയി.

ആ സ്പർശനത്തിൽ അവൾ ചെറുതായി പിന്നോട്ട് നീങ്ങി, പക്ഷെ കൈ പിൻവലിച്ചില്ല. അവളുടെ കൈ അപ്പോഴും അവന്റെ കൈക്കുള്ളിൽത്തന്നെയിരുന്നു.

അവൾ അവന്റെ മുഖത്തേക്ക് നോക്കി, ശബ്ദമടക്കി ചോദിച്ചു. "നീയെന്തിനാ അങ്ങനെയൊക്കെ ചെയ്തേ?"

"ചേച്ചീ... അത് ഞാൻ... അറിയാതെ..." അവന്റെ വാക്കുകൾ മുറിഞ്ഞു.

"അറിയാതെയോ?" അവളുടെ ശബ്ദം ചെറുതായി ഉയർന്നു. "അറിയാതെയാണോടാ..." ആ വാക്ക് അവളുടെ തൊണ്ടയിൽ കുരുങ്ങി. അവൾക്ക് തുടർന്ന് സംസാരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

അവളുടെ ആ ചോദ്യം മനുവിന്റെ ഉള്ളിൽ ഒരു കൊള്ളിയാൻ പോലെ പതിച്ചു. ഇനി കള്ളം പറഞ്ഞിട്ട് കാര്യമില്ലെന്ന് അവനു തോന്നി. അവൻ അവളുടെ കൈകളിൽ ഒന്നുകൂടി മുറുകെ പിടിച്ചു.

"അല്ല ചേച്ചീ..." അവൻ ആത്മാർത്ഥമായി പറഞ്ഞു. "അറിയാതെ പറ്റിയതല്ല. എനിക്ക്... എനിക്ക് എന്നെ നിയന്ത്രിക്കാൻ പറ്റിയില്ല. സത്യമാ. ചേച്ചിയെ ഇവിടെ അടുക്കളയിൽ കണ്ടപ്പോൾ, ആ മണം... ചേച്ചിയുടെ ഓരോ ചലനവും...എനിക്ക് പെട്ടന്നു തോന്നി പോയി . ചേച്ചിയെ പേടിപ്പിച്ചെങ്കിൽ എന്നോട് ക്ഷമിക്കണം. പക്ഷെ എനിക്ക് ചേച്ചിയോട് തോന്നുന്ന ഈ ഇഷ്ടത്തിന് ക്ഷമ ചോദിക്കാൻ എനിക്ക് പറ്റില്ല."

അവന്റെ ആ തുറന്നുപറച്ചിൽ കേട്ട് ലീല സ്തംഭിച്ചു നിന്നുപോയി

ഇഷ്ടമോ?

അവൾക്കു പെട്ടെന്നു ചിരിയും ദേഷ്യവും വന്നു

അവളുടെ മുഖത്തെ പിരിമുറുക്കം പതിയെ അയഞ്ഞു. കണ്ണുകളിലെ ഗൗരവം മാറി, അവിടെ പകരം നിറഞ്ഞത് ഒരുതരം സങ്കടവും അമ്പരപ്പുമായിരുന്നു. അവൾ ഒരു വാക്കുപോലും മിണ്ടാതെ, അവന്റെ കൈകളിൽ നിന്ന് തന്റെ കൈ ബലമായി വലിച്ചെടുത്ത് തിരികെ സോഫയിൽ പോയിരുന്നു.

അവൾ വീണ്ടും അകന്നുപോയെന്ന് കണ്ടപ്പോൾ മനുവിന്റെ നെഞ്ച് പിടഞ്ഞു. അവൻ അവൾക്ക് പിന്നാലെ ചെന്ന്, സോഫയുടെ മുന്നിൽ നിലത്ത് മുട്ടുകുത്തിയിരുന്നു.

"ചേച്ചീ പ്ലീസ്... എന്നോട് എന്തെങ്കിലും സംസാരിക്ക്. എനിക്കറിയാം ഞാൻ ചെയ്തത് ശരിയല്ലെന്ന്. പക്ഷെ ചേച്ചിയെ കാണാതിരിക്കാൻ എനിക്ക് പറ്റുന്നില്ല."

അവൾ അപ്പോഴും നിലത്തേക്ക് നോക്കിയിരുന്നു. കുറേ നേരത്തെ നിശബ്ദതയ്ക്ക് ശേഷം, അവൻ വീണ്ടും അവളുടെ കൈകൾ പിടിച്ചെടുത്തു. ഇത്തവണ അവൾ തടഞ്ഞില്ല. അവൻ ആ മൃദുവായ കൈപ്പത്തി ഉയർത്തി, അതിന്റെ പുറത്ത് മെല്ലെ ചുംബിച്ചു.

ആ ചുംബനത്തിൽ അവളൊന്ന് പിടഞ്ഞു. "മനു!" അവൾ കൈ പിന്നോട്ട് വലിച്ചു.

പക്ഷെ ഇത്തവണ അവളെ വിട്ടുകൊടുക്കാൻ മനു തയ്യാറായിരുന്നില്ല. അവളുടെ ആ പിന്മാറ്റം അവനൊരു ലഹരിയായി പടർന്നു. അവൻ മുട്ടുകാലിൽ നിന്നെഴുന്നേറ്റ്, സോഫയിൽ അവൾക്കരികിലേക്ക് ചാഞ്ഞിരുന്നു. അവളുടെ മുഖം കൈകളിൽ കോരിയെടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ അവൾ മുഖം വെട്ടിച്ചു. വെട്ടിച്ച അവളുടെ മുഖം ഊക്കത്തിൽ ചെന്നുനിന്നത് മനുവിന്റെ നെഞ്ചിലാണ്. അവൻ അവളെ തന്നിലേക്ക് കൂടുതൽ ചേർത്തുപിടിച്ചു. അവളുടെ മുഖം വെട്ടിച്ചപ്പോൾ വെളിവായ കഴുത്തിന്റെ ഭാഗത്തേക്ക് അവന്റെ മുഖം അടുത്തു.

അവളുടെ കഴുത്തിലെ നേർത്ത ഞരമ്പുകൾ പിടയ്ക്കുന്നത് അവൻ കണ്ടു. അവളുടെ ചൂടുള്ള നിശ്വാസം അവന്റെ മുഖത്ത് തട്ടി. അവൻ തന്റെ ചുണ്ടുകൾ അവളുടെ കഴുത്തിലെ മൃദുവായ ചർമ്മത്തിൽ അമർത്തി.

"സ്സ് ... മനു... വേണ്ടെടാ..." അവളുടെ ശബ്ദം ഒരു നേർത്ത മന്ത്രണം പോലെ പുറത്തുവന്നു. അതൊരു എതിർപ്പായിരുന്നില്ല, ഒരു യാചനയായിരുന്നു.

അവൻ അത് കേൾക്കാത്ത ഭാവത്തിൽ, ആ കഴുത്തിൽ ചുംബനങ്ങൾ കൊണ്ട് മൂടി. അവന്റെ നാവ് പുറത്തേക്ക് നീണ്ടു, അവിടെ നേർത്തതായി പൊടിഞ്ഞ വിയർപ്പുതുള്ളികളെ ഒപ്പിയെടുത്തു. ആ ഉപ്പുരസം അവന്റെ സിരകളിൽ തീ പടർത്തി.

അവന്റെ മറ്റേ കൈ, അവളെ ചേർത്തുപിടിക്കുന്നതിനിടയിൽ, അവളുടെ സാരിക്കുള്ളിലൂടെ വീണ്ടും ആ വയറിൽ അമർന്നു.

ഇത്തവണ അവൾക്ക് പിടിച്ചുനിൽക്കാനായില്ല. പുറമെ ഉണ്ടാക്കിയ പ്രതിരോധത്തിന്റെ കോട്ടകളെല്ലാം ആ ഒരൊറ്റ നിമിഷത്തിൽ തകർന്നുവീണു. അവളുടെ ശരീരം ഒരു വില്ലുപോലെ വളഞ്ഞു.

അവന്റെ വിരലുകൾ ആ ചൂടുള്ള അല്പം തടിച്ച വയറിൽ തടവി കൊണ്ടിരുന്നു

ലീലയുടെ വായിൽ നിന്ന് അടക്കിപ്പിടിച്ച ഒരു ശബ്ദം പുറത്തുവന്നു.

"അമ്മേ... ഫ്മ്... മനു മോനേ മതിയെടാ ആഹ് ..."

അവളുടെ ആ വാക്കുകൾ ഒരു കീഴടങ്ങലായിരുന്നു. ലീല ശരീരം ഒരു ചരടിൽ വലിക്കുന്ന പോലെ പതിയെ പിറകോട്ടു കൊണ്ടുപോയി, തല സോഫയുടെ പിന്നിലേക്ക് ചായ്ച്ചുവെച്ചു. അവളുടെ കണ്ണുകൾ അപ്പോഴും

അടഞ്ഞുതന്നെയിരുന്നു, ചുണ്ടുകൾ ചെറുതായി വിറച്ചു. ആ കാഴ്ച മനുവിലെ പുരുഷനെ ഉണർത്തി.

അവൻ അവൾക്ക് മുകളിലേക്ക് ഒന്നുകൂടി ചാഞ്ഞു. അവളുടെ തോളിൽ നിന്ന് സാരിയുടെ മുന്താണി താഴേക്ക് മാറ്റാനായി കൈനീട്ടി. പക്ഷെ, അവന്റെ കൈ തോളിൽ എത്തുന്നതിന് മുൻപ് അവളുടെ കൈ ഉയർന്ന് അവന്റെ കൈത്തണ്ടയിൽ പിടിച്ചു. അതൊരു ദുർബലമായ പിടിത്തമായിരുന്നു, ഒരു അവസാനത്തെ ശ്രമം പോലെ.

അവളുടെ ആ നേർത്ത എതിർപ്പ് അവനിൽ കൂടുതൽ ലഹരി പടർത്തി. അവൻ അവളുടെ ചെവിയിൽ മുഖമടുപ്പിച്ചു.

"എനിക്ക് ചേച്ചിയെ കാണണം... ഈ സൗന്ദര്യം മുഴുവനായി കാണണം," അവന്റെ ശബ്ദം ഒരു ഗാഢമായ മന്ത്രണം പോലെയായിരുന്നു.

ആ വാക്കുകൾ കേട്ട് അവൾ പതിയെ കണ്ണുകൾ തുറന്നു. ആ കണ്ണുകളിൽ ഭയമായിരുന്നില്ല, മറിച്ച് അവന്റെ ആഗ്രഹത്തിന് മുന്നിൽ സ്വയം അടിയറവു വെച്ച ഒരു സ്ത്രീയുടെ നിസ്സഹായതയായിരുന്നു. അവൾ ഒരു വാക്കുപോലും മിണ്ടിയില്ല, പക്ഷെ അവന്റെ കൈത്തണ്ടയിലെ പിടി അയഞ്ഞു.അതൊരു സമ്മതമായിരുന്നു.

അവൻ അവളുടെ തോളിൽ നിന്ന് ആ കടും ചുവപ്പ് നിറത്തിലുള്ള മുന്താണി മെല്ലെ താഴേക്ക് വലിച്ചുമാറ്റി. അത് അവളുടെ മാറിടത്തിൽ നിന്ന് താഴേക്ക് ഊർന്നു വീണപ്പോൾ, ബ്ലൗസിനുള്ളിൽ വീർപ്പുമുട്ടുന്ന അവളുടെ മുലകളുടെ വടിവ് പൂർണ്ണമായി വെളിപ്പെട്ടു. ചുവന്ന ബ്ലൗസിന്റെ നേർത്ത തുണിക്കുള്ളിലൂടെ കറുത്ത ബ്രായുടെ വള്ളി ഒരു കറുത്ത പാമ്പിനെപ്പോലെ തെളിഞ്ഞുകിടക്കുന്നത് അവൻ കണ്ടു. അവളുടെ ഓരോ ശ്വാസത്തിലും ആ മാറിടം ഉയർന്നുതാഴുന്നത് കണ്ടപ്പോൾ മനുവിന്റെ വായിലെ ഉമിനീർ വറ്റി.

അവന്റെ കണ്ണുകൾ താഴേക്ക് സഞ്ചരിച്ചു. അവളുടെ മൃദുലമായ വയറിലും, അതിന്റെ നടുവിലായി ഒരു ചുഴിപോലെ കാണപ്പെട്ട ആഴമുള്ള പൊക്കിളിലും അവന്റെ നോട്ടം ഉടക്കിനിന്നു.

അവൻ തന്റെ ചൂണ്ടുവിരൽ മുന്നോട്ട് നീട്ടി, അവളുടെ പൊക്കിൾച്ചുഴിക്ക് ചുറ്റും മെല്ലെ വട്ടം വരച്ചു.

"സ്സ്... എടാ..." അവളുടെ വായിൽ നിന്നൊരു സീൽക്കാരം പുറത്തുവന്നു.

അവളുടെ ആ ശബ്ദം അവനെ കൂടുതൽ ധൈര്യപ്പെടുത്തി. അവൻ അവളെത്തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ട്, വിരലിന്റെ വേഗത കൂട്ടി. അവളുടെ കണ്ണുകൾ വീണ്ടും അടഞ്ഞുപോയി, ശരീരം പൂർണ്ണമായും തളർന്ന് അവൾ അവന്റെ നെഞ്ചിലേക്ക് ഒരു തൂവൽ പോലെ വീണു.

"മോനേ മനു... നീ എന്താടാ എന്നോട് ഈ ചെയ്യുന്നേ..." അവളുടെ ശബ്ദം ഒരു കെഞ്ചലായി അവന്റെ കാതുകളിൽ അലയടിച്ചു.

മനുവിന്റെ കൈ പതിയെ അവളുടെ പാവാട ചരടിലേക്കു നീണ്ടു.പെട്ടന്നു പുറത്തു ആരോ ചുമക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു.-ആഹ്ഹ്!

ആ ഒരൊറ്റ ശബ്ദത്തിൽ ലീലച്ചേച്ചി ഒരു ഷോക്കടിച്ചതുപോലെ പിടഞ്ഞെഴുന്നേറ്റു. അവളുടെ മുഖത്തെ കാമത്തിന്റെ ഭാവങ്ങൾ മാഞ്ഞ്, അവിടെ വിളറിയ ഭയം നിറഞ്ഞു. അവൾ വെപ്രാളത്തോടെ സാരിയുടെ മുന്താണി വാരിയെടുത്ത് ദേഹത്തിട്ടു.

"ചേട്ടൻ!" അവൾ ഭീതിയോടെ മന്ത്രിച്ചു. അവൾ അവനെ ശക്തിയായി അടുക്കളയുടെ ഭാഗത്തേക്ക് തള്ളി. "പോ! വേഗം ആ വാതിലിലൂടെ പുറത്തേക്ക് പോ!"

മനുവിന് ചിന്തിക്കാൻ സമയം കിട്ടിയില്ല. അവൻ വെപ്രാളപ്പെട്ട് അടുക്കളയിലേക്ക് ഓടി. ആ ഓട്ടത്തിനിടയിൽ അവന്റെ കണ്ണുകൾ സ്റ്റൗവിലേക്ക് പാളി. അവിടെ, ഇപ്പോളും അവനുവേണ്ടി എടുത്ത ചായ ഇരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു- അത് ഒരു നിഗൂഢമായ ഒരു വസ്തു പോലെ അവനു തോന്നി.

അവൻ അടുക്കളയുടെ പുറകിലെ വാതിൽ തുറന്ന് ഇരുട്ടിലേക്ക് ഇറങ്ങി. തന്റെ വീട്ടിലേക്കുള്ള പറമ്പിലൂടെ വേഗത്തിൽ നടക്കുമ്പോൾ, അവന്റെ മനസ്സുനിറയെ ലീലച്ചേച്ചിയായിരുന്നു. അവളുടെ ഗന്ധം, അവളുടെ കീഴടങ്ങൽ, അവളുടെ ആ കെഞ്ചൽ... എല്ലാം അവന്റെ ചിന്തകളെ ഭ്രാന്തുപിടിപ്പിച്ചു.

ശോ ആ ചുവന്ന ചുണ്ടുകൾ ഒന്ന് കിസ്സ് ചെയ്യാൻ പറ്റിയില്ലല്ലോ ....

മനു സ്വയം പിറുപിറുത്തു കൊണ്ട് വീടിനുളിലേക്ക് കേറി സോഫയിൽ ഇരുന്നു .
മനുവിന്റെ കണ്ണ് പുറത്തെ ഇരുട്ടിലേക്ക് നീണ്ടു.

അവൻ സോഫയിൽ തളർന്നിരിക്കുമ്പോൾ, പാന്റിന്റെ പോക്കറ്റിൽ ഫോൺ ചെറുതായി വൈബ്രേറ്റ് ചെയ്തു. ഒരു ഞെട്ടലോടെ മനു ഫോൺ കയ്യിലെടുത്തു.

അവളുടെ പേര് സ്ക്രീനിൽ തെളിഞ്ഞപ്പോൾ അവന്റെ ഹൃദയമിടിപ്പ് ഒരുനിമിഷം നിലച്ചുപോയി. അവൾ എന്ത് അയച്ചിരിക്കും? ദേഷ്യമായിരിക്കുമോ? വിറയ്ക്കുന്ന വിരലോടെ അവൻ മെസ്സേജ് തുറന്നു.

Leela Joy: ചായ തണുത്തുപോയി അല്ലെ സാരില്ല പിന്നീട് ഒരിക്കലാവാം മോനു 😉

മനു ഒരു ചെറു പുഞ്ചിരിയോടെ സോഫയിലേക് ചാരി ഇരുന്നു

ആ രാത്രി മനുവിന് ഉറങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. "പിന്നീട് ഒരിക്കലാവാം മോനു" എന്ന ലീലച്ചേച്ചിയുടെ വാഗ്ദാനത്തിൽ അവന്റെ മനസ്സ് സന്തോഷിച്ചെങ്കിലും, ആ കൂടിക്കാഴ്ച അവസാനിച്ച രീതി അവനെ അസ്വസ്ഥനാക്കി. അവളുടെ മുഖത്തെ ഭയം... അതവന്റെ ഉള്ളിൽ ഒരു നോവായി നിന്നു.

ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുന്നതിന് മുൻപ്, അവൻ വീണ്ടും ഫോണെടുത്തു. ഒരുപാട് ആലോചിച്ചതിന് ശേഷം, അവൻ ഒരു ചെറിയ മെസ്സേജ് അയച്ചു.

Manu: ചേച്ചി ഓക്കേ ആണോ?

അവൻ മറുപടിക്കായി കാത്തു. മിനിറ്റുകൾ കടന്നുപോയി. സ്ക്രീൻ നിശ്ചലമായി തുടർന്നു. അവൾ ഒരുപക്ഷേ ജോയിച്ചേട്ടന്റെ അരികിലായിരിക്കും, അല്ലെങ്കിൽ ഉറങ്ങിക്കാണും. അവൻ സ്വയം സമാധാനിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷെ, ആ രാത്രി മുഴുവൻ അവന്റെ ഫോണിലേക്ക് ഒരു മറുപടിയും വന്നില്ല.

പിറ്റേന്ന് രാവിലെ, അവൻ പതിവിലും നേരത്തെ ജനലിന്റെ അരികിലെത്തി. പക്ഷെ, എതിർവശത്തെ വീട് നിശബ്ദമായിരുന്നു. മുൻവാതിൽ പൂട്ടിയിരിക്കുന്നു. മുറ്റത്ത് പത്രമില്ല. സാധാരണ മുറ്റം തൂക്കാൻ വരുന്ന ലീലച്ചേച്ചിയെ കണ്ടില്ല. അവന്റെ നെഞ്ചിൽ ഒരു ആന്തൽ ഉണ്ടായി.

അടുത്ത രണ്ടു ദിവസവും ഇതുതന്നെയായിരുന്നു അവസ്ഥ. ആ വീട് ഒരു പ്രേതാലയം പോലെ അടഞ്ഞുകിടന്നു. മനുവിന്റെ മനസ്സിൽ ഭയം കൂടു ത്തുടങ്ങി. അവൾ തന്നെ ഒഴിവാക്കാൻ വേണ്ടി എവിടെയെങ്കിലും പോയതാണോ? അതോ ജോയിച്ചേട്ടന് അസുഖം കൂടി ആശുപത്രിയിലായോ? ഓരോ നിമിഷവും ഓരോ സാധ്യതകളെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ച് അവന്റെ മനസ്സ് നീറി. താൻ കാരണം അവൾക്കെന്തെങ്കിലും പ്രശ്നമുണ്ടായോ എന്ന കുറ്റബോധം അവനെ വേട്ടയാടി.

മൂന്നാം ദിവസം രാവിലെയാണ് അവന്റെ ഫോണിലേക്ക് ഒരു മെസ്സേജ് വന്നത്. ലീലയായിരുന്നു. ആ പേര് സ്ക്രീനിൽ കണ്ടപ്പോൾ ശ്വാസം തിരിച്ചുകിട്ടിയതുപോലെ അവനു തോന്നി.

Leela Joy: സോറി മനു. മറുപടി തരാൻ പറ്റിയില്ല. ഞങ്ങൾ ഇവിടെ കൊച്ചിയിൽ അമൃത ഹോസ്പിറ്റലിൽ ആയിരുന്നു. ചേട്ടന്റെ ഒരു ചെക്കപ്പിന് വന്നതാ. ഇന്നലെ രാത്രി വൈകിയാണ് തിരിച്ചെത്തിയത്.

ആ വാക്കുകൾ അവനൊരു വലിയ ആശ്വാസം നൽകി. അവൻ വേഗം മറുപടി ടൈപ്പ് ചെയ്തു.

Manu: അയ്യോ, ആണോ? ചേട്ടന് കുഴപ്പമൊന്നുമില്ലല്ലോ? ഞാൻ ഇവിടെയാകെ പേടിച്ചു.

Leela Joy: ഏയ് കുഴപ്പമില്ല. പഴയത് തന്നെ. കുറച്ച് മരുന്നുകൾ മാറ്റി. ഡോക്ടറെ കാണിക്കാനുള്ള ഓട്ടം, ടെസ്റ്റുകൾ... അതിന്റെയൊരു ക്ഷീണം.

അവളുടെ വാക്കുകളിലെ മടുപ്പ് അവന് വായിച്ചെടുക്കാമായിരുന്നു. അവൻ പതിയെ പഴയ വിഷയത്തിലേക്ക് വരാൻ ശ്രമിച്ചു.

Manu: ഞാൻ വിചാരിച്ചു, അന്ന് നടന്നതുകൊണ്ട് ചേച്ചി എന്നോട് പിണങ്ങിയെന്ന്.

ഒരു നിമിഷത്തെ നിശബ്ദതയ്ക്ക് ശേഷം അവളുടെ മറുപടി വന്നു.

Leela Joy: മനു, നമുക്ക് അതിനെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കാതിരിക്കാം. അതൊന്നും... ശരിയായ കാര്യമായിരുന്നില്ല. എനിക്ക് ഇപ്പോൾ കുറച്ച് തിരക്കുണ്ട്. പിന്നെ സംസാരിക്കാം.

അവൾ സംഭാഷണം അവസാനിപ്പിച്ചു. മനു ആ ചാറ്റ് സ്ക്രീനിലേക്ക് നോക്കിയിരുന്നു. അവൾ 'പിണങ്ങിയില്ല' എന്ന് പറഞ്ഞില്ല, പക്ഷെ 'അതൊന്നും ശരിയായിരുന്നില്ല' എന്ന് പറയുകയും ചെയ്തു. വീണ്ടും അവന്റെ മനസ്സിൽ ആശയക്കുഴപ്പം നിറഞ്ഞു.

അന്ന് വൈകുന്നേരം, ആശുപത്രിയിൽ നിന്നുള്ള മടക്കയാത്രയിൽ, ബസ്സിലെ ജനലിലൂടെ പുറത്തേക്ക് നോക്കിയിരിക്കുകയായിരുന്നു ലീല. അവളുടെ മടിയിൽ മരുന്നുകൾ നിറച്ച ഒരു കവറുണ്ട്. തൊട്ടടുത്ത സീറ്റിൽ ജോയിച്ചേട്ടൻ ക്ഷീണിച്ച് മയങ്ങുന്നു.

ഇതാണ് അവളുടെ ജീവിതം. മരുന്നുകളുടെ മണമുള്ള, ആശുപത്രി വരാന്തകളിലെ കാത്തിരിപ്പുള്ള, ഒരിക്കലും മാറാത്ത അസുഖങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഡോക്ടർമാരുടെ സംസാരമുള്ള ജീവിതം. അവൾ അതിനോട് പൂർണ്ണമായും പൊരുത്തപ്പെട്ടതായിരുന്നു.

പെട്ടെന്ന്, ബസ്സിന്റെ ഇരമ്പലിനെയും മറികടന്ന്, അവളുടെ ഓർമ്മയിലേക്ക് മനുവിന്റെ മുഖം വന്നു. അടുക്കളയിലെ ആ നിമിഷം... അവന്റെ കൈകൾ തന്റെ വയറിൽ അമർന്നപ്പോൾ ശരീരത്തിലൂടെ പാഞ്ഞുപോയ വിറയൽ... അവന്റെ ചുണ്ടുകൾ കഴുത്തിൽ അമർന്നപ്പോൾ താൻ അടക്കിപ്പിടിച്ച ശബ്ദം... വർഷങ്ങൾക്ക് ശേഷം, തന്റെ ശരീരം ഒരു പുരുഷന്റെ സ്പർശനത്തിൽ പ്രതികരിക്കുന്നത് അവൾ അറിഞ്ഞു. ഓർമ്മയിൽ അവളുടെ കവിളുകൾ ചൂടുപിടിച്ചു. ഒരുതരം നാണവും ഒപ്പം കുറ്റബോധവും അവളെ പൊതിഞ്ഞു.

"ഞാൻ എന്താണ് ഈ ചെയ്യുന്നത്?" അവൾ സ്വയം ചോദിച്ചു. 'മനു ഒരു കുട്ടിയാണ്. അവന്റെ പ്രായത്തിന്റെ ആവേശമാണ്. പക്ഷെ ഞാൻ... ഈ പ്രായത്തിൽ... ഇതൊന്നും ശരിയല്ല.'

അവൾ ക്ഷീണത്തോടെ കണ്ണുകളടച്ചു. പക്ഷെ, കണ്ണുകൾ അടയ്ക്കുമ്പോൾ ഇരുട്ടിനേക്കാൾ തെളിച്ചത്തിൽ മനുവിന്റെ മുഖമാണ് മുന്നിൽ വരുന്നത്. തന്റെ വിരസമായ, നിറങ്ങളില്ലാത്ത ജീവിതത്തിലേക്ക് പെട്ടെന്ന് വന്നുവീണ ഒരു വർണ്ണപ്പൊട്ടുപോലെ അവൻ.

"ദൈവമേ!" അപകടമാണെന്ന് അറിഞ്ഞിട്ടും, ആ വർണ്ണത്തെ താൻ ആഗ്രഹിച്ചുപോകുന്നുവോ?.

ലീല തല പതിയെ ബസിന്റെ ജനൽ കമ്പിയിലേക് ചാരി.....

"ലീലേ... എണീക്ക്... ഇറങ്ങണ്ടേ?"

ജോയിച്ചേട്ടന്റെ നേർത്ത ശബ്ദം കേട്ടാണ് അവൾ ചിന്തകളിൽ നിന്നുണർന്നത്. ബസ്സ് അവരുടെ സ്റ്റോപ്പിൽ എത്തിയിരുന്നു. ഒരു സ്വപ്നത്തിൽ നിന്നെന്നപോലെ അവൾ ഞെട്ടിയുണർന്നു.

"ആഹ്, ഇറങ്ങാം," അവൾ പെട്ടെന്ന് പറഞ്ഞു.

അവൾ ജോയിച്ചേട്ടനെ താങ്ങി എഴുന്നേൽപ്പിച്ചു. ബസ്സിൽ നിന്നിറങ്ങുമ്പോൾ അദ്ദേഹം അവളെ മുറുകെ പിടിച്ചിരുന്നു. വീട്ടിലേക്കുള്ള ചെറിയ വഴിയിലൂടെ നടക്കുമ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാരം മുഴുവൻ അവളുടെ തോളിലായിരുന്നു. ഇടയ്ക്കിടെയുള്ള ചുമയും കിതപ്പും ആ യാത്രയെ കൂടുതൽ പതിയെയാക്കി. ആ നിമിഷങ്ങളിൽ ലീലയെന്ന ഭാര്യ മാത്രമേ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

വീട്ടിലെത്തി, വാതിൽ തുറന്ന് അകത്തു കയറിയ ഉടനെ ജോയിച്ചേട്ടൻ ക്ഷീണത്തോടെ കസേരയിലേക്കിരുന്നു. അവൾ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ച് കിടപ്പുമുറിയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. കട്ടിലിലേക്ക് അദ്ദേഹത്തെ ഇരുത്തുമ്പോൾ അവൾക്ക് ചെറുതായി ഒന്നാഞ്ഞു പിടിക്കേണ്ടി വന്നു. ആ ആയത്തിൽ അവളുടെ സാരിയുടെ മുന്താണി തോളിൽ നിന്ന് താഴേക്ക് ഊർന്നു വീണു. രണ്ടു ദിവസം മുൻപ് മനുവിന്റെ ചുണ്ടുകൾ അമർന്ന ആ കഴുത്തും തോളെല്ലും ഒരു നിമിഷം വെളിവായപ്പോൾ അവളുടെ ഉള്ളിലൂടെ ഒരു മിന്നൽ പാഞ്ഞുപോയി. അവൾ പെട്ടെന്ന് മുന്താണി നേരെയാക്കി.

അവൾ അദ്ദേഹത്തിനരികിൽ, കട്ടിലിന്റെ ഒരറ്റത്തായി ഇരുന്നു. മുറിയിൽ ഫാനിന്റെ ഇരമ്പൽ മാത്രം. ഇതാണ് അവളുടെ ലോകം, അവളുടെ ശരികൾ. സ്നേഹത്തേക്കാളുപരി കടമയായി മാറിയ ജീവിതം. പക്ഷെ, താൻ ഒരിക്കലും പ്രതീക്ഷിക്കാത്ത ഒരിടത്തുനിന്ന്, ഒരു സ്നേഹസ്പർശം കിട്ടുമ്പോൾ എന്തുചെയ്യും?

(വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം, ഒരു പുരുഷന്റെ സ്പർശനത്തിൽ എന്റെ ശരീരം പ്രതികരിക്കുന്നത് ഞാനറിഞ്ഞു. അരുതെന്ന് മനസ്സ് വിലക്കിയിട്ടും, ആ നിമിഷം വീണ്ടും ഓർക്കുമ്പോൾ ഒരു കുളിര് വന്നുപൊതിയുന്നു. എല്ലാം മറന്നു ജീവിക്കുന്ന എനിക്ക് എന്തിനാണ് ദൈവം ഇങ്ങനെയൊരു പരീക്ഷണം തരുന്നത്?)

"എന്താ നീ ആലോചിക്കുന്നേ ലീലേ? എന്തുപറ്റി?" ജോയിച്ചേട്ടന്റെ ശബ്ദം അവളെ ചിന്തകളിൽ നിന്നുണർത്തി.

അവൾ ഞെട്ടി, ഒന്നുമില്ലെന്ന് തലയാട്ടി. "ഏയ്, ഒന്നൂല്ല ജോയി ഏട്ടാ ..." അവൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മെലിച്ച കാലുകൾ പതിയെ തിരുമ്മാൻ തുടങ്ങി.

"ആ എനിക്ക് അറിയില്ല" അയാളുടെ മനസ്സിൽ ഭാര്യയുടെ തലോടലിനേക്കാൾ തന്റെ അവസ്ഥയെ കുറിച്ചുള്ള സങ്കടമായിരുന്നു.

അവളുടെ സാന്ത്വനിപ്പിക്കുന്ന തലോടലിലും, യാത്രയുടെ ക്ഷീണത്തിലും ജോയിച്ചേട്ടൻ പതിയെ മയക്കത്തിലേക്ക് വഴുതിവീണു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്വാസം ഒരുപോലെയായെന്ന് ഉറപ്പായപ്പോൾ, ലീല മെല്ലെ എഴുന്നേറ്റു. ദിവസത്തെ

ആശുപത്രിയിലെ ഓട്ടപ്പാച്ചിലും, ബസ്സിലെ തിരക്കും, അതിനെല്ലാമുപരി മനസ്സിലെ സംഘർഷങ്ങളും അവളെ ആകെ തളർത്തിയിരുന്നു. ശരീരത്തിനും മനസ്സിനും ഒരുപോലെ കുളിര് പകരാൻ ഒരു കുളി അത്യാവശ്യമാണെന്ന് അവൾക്ക് തോന്നി.

അവൾ കുളിമുറിയിലെ കണ്ണാടിക്ക് മുന്നിൽ നിന്ന് തന്റെ വസ്ത്രങ്ങൾ ഓരോന്നായി അഴിച്ചുമാറ്റി. വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ആദ്യമായി അവൾ തന്റെ നഗ്നമായ ശരീരത്തെ ശരിക്കും നോക്കി. പ്രസവം കഴിഞ്ഞതിന്റെ നേർത്ത പാടുകൾ അടിവയറ്റിലുണ്ട്.(മക്കൾ നാട്ടിലില്ല അബ്രോഡ് ആണ്). യൗവ്വനത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത്ര മുറുക്കം ശരീരത്തിനില്ല. പക്ഷെ, ഇപ്പോഴും ആവശ്യത്തിന് ഒതുക്കമുള്ള, പ്രായം അതിന്റെ സൗന്ദര്യം നൽകിയ ഒരു സ്ത്രീരൂപം അവൾ ആ കണ്ണാടിയിൽ കണ്ടു. മനുവിന്റെ കണ്ണുകളിലെ ആരാധന ഓർത്തപ്പോൾ, അവൾ അറിയാതെ തന്റെ വയറിലും ഇടുപ്പിലും പതിയെ തലോടി. ആ സ്പർശനം അവളിൽ നേർത്തൊരു കുളിര് കോരിയിട്ടു.

തണുത്ത വെള്ളം ദേഹത്തേക്ക് വീണപ്പോൾ അവൾ കണ്ണുകളടച്ചു. ആ വെള്ളത്തുള്ളികൾ തന്റെ മനസ്സിലെ കുറ്റബോധത്തെയും ആശയക്കുഴപ്പങ്ങളെയും കഴുകിക്കളഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ എന്ന് അവൾ ആഗ്രഹിച്ചു.

കുളി കഴിഞ്ഞ്, നേർത്ത നീല നിറത്തിലുള്ള ഒരു നൈറ്റി ധരിച്ച് അവൾ പുറത്തിറങ്ങി. മുറിയിൽ, ജോയിച്ചേട്ടൻ ഒരു കുട്ടിയെപ്പോലെ ശാന്തനായി ഉറങ്ങുന്നു. ആ മുഖത്തേക്ക് നോക്കി അവൾ ഒരു നിമിഷം നിന്നു. തന്റെ ജീവിതം ഈ മനുഷ്യനുമായി എത്രമാത്രം ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ മനുഷ്യനെ ചതിക്കാൻ തനിക്കാവുമോ?

ഒരു നെടുവീർപ്പോടെ അവൾ അടുക്കളയിലേക്ക് നടന്നു. രാത്രിയിലേക്കുള്ള കഞ്ഞിക്ക് വെള്ളം വെക്കുമ്പോൾ അവളുടെ ചിന്തകൾ വീണ്ടും മനുവിലേക്ക് നീണ്ടു. അവന്റെ ആ തുറന്നുപറച്ചിൽ... "എനിക്ക് ചേച്ചിയോട് തോന്നുന്ന ഈ ഇഷ്ടത്തിന് ക്ഷമ ചോദിക്കാൻ എനിക്ക് പറ്റില്ല." അതൊരു ഇഷ്ടം മാത്രമാണോ? അതോ പ്രായത്തിന്റെ ഒരു ചാപല്യമോ?

അവൻ തന്നിൽ നിന്ന് എന്താണ് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്? തനിക്ക് അവന് എന്ത് നൽകാൻ കഴിയും? ഈ ബന്ധം എങ്ങോട്ടാണ് പോകുന്നത്? ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരമില്ലായിരുന്നു.

ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായി അവൾക്ക് വല്ലാത്തൊരു ഒറ്റപ്പെടൽ തോന്നി. സന്തോഷിക്കണോ സങ്കടപ്പെടണോ എന്നറിയാത്ത ഒരവസ്ഥ. മനുവിന്റെ

ഓർമ്മകൾ ഒരുവശത്ത് അവളെ പുനർജ്ജീവിപ്പിക്കുമ്പോൾ, മറുവശത്ത് പിടിക്കപ്പെടുമോ എന്ന ഭയം അവളെ ശ്വാസം മുട്ടിച്ചു.

അടുപ്പിലെ തീനാളങ്ങളിലേക്ക് നോക്കി അവൾ നിന്നു, തന്റെ ഭാവി പോലെത്തന്നെ അനിശ്ചിതമായി ആളിക്കത്തുന്ന ആ തീയിലേക്ക്.

പുറത്ത് ഇരുട്ട് വീണു തുടങ്ങിയിരുന്നു. തന്റെ ചെറിയ വാടകവീട്ടിലെ സോഫയിലിരുന്ന് ടിവി കാണുകയായിരുന്നു മനു. ചാനലുകൾ മാറിമാറി വരുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവന്റെ ശ്രദ്ധ സ്ക്രീനിലായിരുന്നില്ല. അവന്റെ ജീവിതത്തിന് വലിയ ഭാരങ്ങളൊന്നുമില്ലായിരുന്നു; ക്ലാസ്സിൽ പോകുക, കൂട്ടുകാരുമായി കറങ്ങുക, തിരികെ മുറിയിലെത്തുക. പക്ഷെ കഴിഞ്ഞ കുറച്ചു ദിവസങ്ങളായി ആ ലാഘവത്വം അവന് നഷ്ടപ്പെട്ടതുപോലെ തോന്നി. അവന്റെ ചിന്തകൾ മുഴുവൻ എതിർവശത്തെ അടഞ്ഞുകിടക്കുന്ന വീടിനെക്കുറിച്ചായിരുന്നു.

അവന്റെ കണ്ണുകൾ ഇടയ്ക്കിടെ ജനലിലൂടെ പുറത്തേക്ക് പാളി. രണ്ടു ദിവസമായി അണഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ആ വീട്ടിലേക്ക്. പെട്ടെന്നാണ്, ആ വീടിന്റെ മുകളിലത്തെ നിലയിലെ മുറിയിൽ ഒരു മഞ്ഞവെളിച്ചം തെളിഞ്ഞത്.

അതുകണ്ടതും മനു ചാടിയെഴുന്നേറ്റു. അവന്റെ ഹൃദയം ഒരു നിമിഷം വേഗത്തിൽ മിടിച്ചു. അവൾ തിരിച്ചെത്തിയിരിക്കുന്നു. രണ്ടു ദിവസത്തെ അവന്റെ ഉത്കണ്ഠയ്ക്കും ഭയത്തിനും ഒരു അവസാനമായതുപോലെ, ഒരു വലിയ ആശ്വാസം അവനെ വന്നുപൊതിഞ്ഞു.

അവൻ വേഗം ഫോൺ കയ്യിലെടുത്തു. അവളുടെ ചാറ്റ് വിൻഡോ തുറന്നു. പക്ഷെ, ഒരു മെസ്സേജ് അയക്കാൻ അവന്റെ വിരലുകൾക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. എന്ത് പറയും? പഴയതുപോലെ ഒരു തമാശയോ കുസൃതിയോ പറയാൻ പറ്റിയ സാഹചര്യമല്ല ഇത്. ആശുപത്രിവാസവും, ക്ഷീണിച്ച ഭർത്താവും, അവളുടെ മടുപ്പും എല്ലാം ചേർന്ന യാഥാർത്ഥ്യം ഇപ്പോൾ അവനും അറിയാം. ആഗ്രഹങ്ങൾക്കപ്പുറം, അവൾക്ക് ഒരു ആശ്വാസമാകണം എന്ന് അവന്റെ മനസ്സ് ആദ്യമായി പറഞ്ഞു.

കുറച്ചുനേരത്തെ ആലോചനയ്ക്ക് ശേഷം, അവൻ വളരെ ലളിതമായ ഒരു സന്ദേശം ടൈപ്പ് ചെയ്തു.

Manu: ചേച്ചി എത്തിയല്ലേ... ചേട്ടന് എങ്ങനെയുണ്ട്?

അവൻ അയച്ച സന്ദേശം അവൾ കണ്ടുവെന്ന് ഫോണിലെ നീല ടിക്കുകൾ കാണിച്ചു, പക്ഷെ മറുപടിയൊന്നും വന്നില്ല. മണിക്കൂറുകൾ കടന്നുപോയി. മനു

ടിവി ഓഫ് ചെയ്ത് മുറിയിലെ ലൈറ്റണച്ച് കട്ടിലിൽ വന്ന് കിടന്നു. എങ്കിലും അവന്റെ കണ്ണുകൾ ഫോണിന്റെ സ്ക്രീനിലായിരുന്നു. അവൾ തിരക്കിലായിരിക്കുമോ? അതോ, താൻ അയച്ചത് ശരിയായില്ലേ? അവന്റെ മനസ്സിൽ വീണ്ടും സംശയങ്ങൾ മുളപൊട്ടി.

സമയം രാത്രി ഒൻപതര കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇനി അവൾ മറുപടി അയക്കാൻ സാധ്യതയില്ലെന്ന് കരുതി അവൻ ഫോൺ മാറ്റിവെക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് സ്ക്രീൻ തെളിഞ്ഞത്.

Leela Joy: ആഹ് എത്തി. ആകെ ടയേർഡ് ആയി മനു.

ആ സന്ദേശം കണ്ടപ്പോൾ മനുവിന് സമാധാനമായി. അവളുടെ വാക്കുകളിലെ ക്ഷീണം അവൻ വായിച്ചെടുത്തു.

Manu: ആഹ് രണ്ടു ദിവസം ഹോസ്പിറ്റലിൽ നിന്നല്ലേ, അതിന്റെയാകും...

Leela Joy: നീ ഫുഡ് കഴിച്ചോ?

ആ ചോദ്യം മനുവിനെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. ഇത്രയും ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുമ്പോഴും, അവൾ തന്നേക്കുറിച്ചാണ് ചോദിക്കുന്നത്. ആ കരുതൽ അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ തൊട്ടു.

Manu: ആഹ് കഴിച്ചു. ചേച്ചിയോ?

Leela Joy: മ്മ്...

ആ ഒറ്റമൂളലിൽ അവളുടെ ക്ഷീണം മുഴുവനുണ്ടായിരുന്നു. കൂടുതൽ സംസാരിക്കാൻ പോലും അവൾക്ക് വയ്യെന്ന് അവനു തോന്നി. "എന്താ കഴിച്ചേ?" എന്ന് ചോദിക്കാൻ അവന്റെ വിരലുകൾ ഉയർന്നതാണ്. പക്ഷെ അവൻ സ്വയം തടഞ്ഞു. വേണ്ട. കൂടുതൽ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ച് അവളെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കണ്ട. അവൾക്ക് വേണ്ടത് വിശ്രമമാണ്. തനിക്ക് നൽകാൻ കഴിയുന്ന ഏറ്റവും നല്ല കാര്യം അതായിരിക്കും.

Manu: ഓക്കേ ചേച്ചീ, എങ്കിൽ റെസ്റ്റ് എടുത്തോ. എന്ത് ആവശ്യം ഉണ്ടെങ്കിലും പറയണം കേട്ടോ.

Leela Joy: ആടാ. ഗുഡ് നൈറ്റ് മോനേ.

ആ മറുപടി കണ്ടപ്പോൾ മനുവിന്റെ ചുണ്ടിൽ ഒരു പുഞ്ചിരി വിടർന്നു. "മോനേ"... ആ വിളിയിൽ സ്നേഹവും അടുപ്പവും വാത്സല്യവും എല്ലാം കലർന്നിരുന്നു. അത് കേവലം ഒരു വാക്കായിരുന്നില്ല, തന്റെ കരുതലിന് അവൾ നൽകിയ അംഗീകാരമായിരുന്നു.

gudnyt വേണ്ട ഒരു ഹാർട്ട് കൂടെ വെക്കാം.അവൻ വേഗത്തിൽ ടൈപ്പ് ചെയ്തു വിട്ടു

Manu: ഗുഡ്നൈറ്റ് ❤️

പക്ഷെ അപ്പോഴേക്കും അവൾ ഉറക്കത്തിലേക്ക് വഴുതിയിരുന്നു.

ഇത്തവണ മനുവിന് ഉത്കണ്ഠ തോന്നിയില്ല. അവൾ ഫോൺ മാറ്റിവെച്ച് ഉറങ്ങിയിട്ടുണ്ടാകുമെന്ന് അവനൂഹിച്ചു. അവൻ ഫോൺ നെഞ്ചിൽ വെച്ച് കണ്ണുകളടച്ചു കിടന്നു. അവന്റെ ചിന്തകൾ വീണ്ടും അവളിലേക്ക് നീണ്ടു. താനിവിടെ ഒരു ചിന്തയുമില്ലാതെ ടിവിയും കണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, ചേച്ചി അവിടെ ഹോസ്പിറ്റൽ വരാന്തയിൽ, ഭർത്താവിനും വേണ്ടി ഓടുകയായിരുന്നു. എത്ര നാളായി അവർ ഈ ഭാരങ്ങളെല്ലാം ഒറ്റയ്ക്ക് ചുമക്കുന്നു? പാവം!

അവൻ ഒരു നെടുവീർപ്പിട്ടു.

ഇല്ല മനു.. -തനിക്ക് ചേച്ചിയോട് തോന്നുന്നത് വെറുമൊരു ആഗ്രഹം മാത്രമല്ല. അവളുടെ ക്ഷീണിച്ച മനസ്സിന് ഒരു ആശ്വാസം കൊടുക്കാനാണ് താൻ ആദ്യം ശ്രമിക്കേണ്ടത്. അവളുടെ ചിരിക്ക് ഒരു കാരണമാകാൻ... വെറുമൊരു നിമിഷത്തെ ആവേശത്തിനപ്പുറം, അവൾക്ക് ആവശ്യമുള്ള ഒരു താങ്ങാകാൻ തനിക്ക് കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ

"ഇല്ല എനിക്ക് അതിനു കഴിയും കഴിയണം"

ഒരു ദൃഢനിശ്ചയത്തോടെ അവൻ സ്വയം പറഞ്ഞു. അവന്റെ മനസ്സ് ശാന്തമായി. മനുവും പതിയെ ഉറക്കത്തിലേക്ക് വഴുതിവീണു.

തിങ്കളാഴ്ച വൈകുന്നേരം, 7:30 PM.

പകൽ മുഴുവൻ ടൗണിൽ കൂട്ടുകാരുമായി കറങ്ങി, രാത്രിയായതോടെയാണ് മനു മുറിയിൽ തിരിച്ചെത്തിയത്. അവന്റെ ജീവിതത്തിന് വലിയ ഭാരങ്ങളൊന്നുമില്ലായിരുന്നു; ക്ലാസ്സ്, കൂട്ടുകാർ, സിനിമ, പിന്നെ ഇഷ്ടമുള്ള

ഭക്ഷണം. അകത്തേക്ക് കയറുമ്പോൾ അവന്റെ കയ്യിലൊരു പൊതിയുണ്ടായിരുന്നു.

അവൻ ആ പൊതി തുറന്ന് മേശപ്പുറത്ത് വെച്ചു. വാഴയിലയിൽ പൊതിഞ്ഞ നല്ല ചൂടുള്ള പൊറോട്ടയും ബീഫ് കറിയും. അതിന്റെ മണം ആ ചെറിയ മുറിയിൽ നിറഞ്ഞു. അവൻ കൈ കഴുകി കഴിക്കാൻ ഇരുന്നപ്പോളാണ് ലീല ചേച്ചിയെ കുറിച്ചോർത്തത്

പാവം എന്തെടുക്കുവാകും? വല്ലതും കഴിച്ചു കാണുവോ?

അവന്റെ കൈകൾ ഫോണിലേക്ക് നീണ്ടു. വിളിക്കണോ? വെറുതെ വിളിച്ച് ശല്യപ്പെടുത്തണോ? പക്ഷെ, അവൾ എന്തെങ്കിലും കഴിച്ചോ എന്നറിയാൻ ഒരു വെമ്പൽ. ഒരുപാട് ചിന്തിച്ചതിന് ശേഷം, അവൻ അവളുടെ നമ്പർ ഡയൽ ചെയ്തു.

അപ്പുറത്ത് ഫോൺ എടുത്തതും അവൻ വേഗം ചോദിച്ചു, "ചേച്ചീ തിരക്കാണോ ... ജോയിച്ചേട്ടന് എങ്ങനെയുണ്ട്?"

"ആഹ്, മനു... കുഴപ്പമില്ല. മരുന്ന് കഴിച്ച് കിടക്കുവാ," അവളുടെ ശബ്ദത്തിൽ ക്ഷീണമുണ്ടായിരുന്നു.

"എന്താ നീ വിളിച്ചേ" അവൾ ചോദിച്ചു.

"അല്ല, ഞാൻ... ചേച്ചി എന്തെങ്കിലും കഴിച്ചോ എന്നറിയാൻ വിളിച്ചതാ."

അപ്പുറത്ത് ഒരു ചെറിയ മൗനം. "ആടാ... കഞ്ഞി കുടിച്ചു. ജോയിച്ചേട്ടന് കഞ്ഞിയാ... അപ്പൊ ഞാനും കുറച്ച് കുടിച്ചു."

ആ മറുപടി കേട്ടപ്പോൾ മനുവിന്റെ തൊണ്ടയിൽ എന്തോ തടഞ്ഞതുപോലെ. താനിവിടെ ചൂടുള്ള പൊറോട്ടയും ബീഫും കഴിക്കുമ്പോൾ, അവൾ അവിടെ ക്ഷീണിച്ച്...... മനുവിന് ഉള്ളിൽ ആരോ കുത്തുന്ന പോലെ തോന്നി.

"ചേച്ചീ," അവൻ പറഞ്ഞു, "ഞാൻ പുറത്തുനിന്ന് പൊറോട്ടയും ബീഫും വാങ്ങി. ഇവിടെ കുറേയുണ്ട്. ഞാൻ കുറച്ചു അങ്ങോട്ട് കൊണ്ടുവരട്ടെ?"

"അയ്യോ മനു... അതൊന്നും വേണ്ടെടാ. നീ ബുദ്ധിമുട്ടണ്ട."

"എന്ത് ബുദ്ധിമുട്ട്? ചേച്ചി ഒന്നും കഴിക്കാതെ ഇരിക്കണ്ട. നേരാവണ്ണം ഭക്ഷണം കഴിക്കണം. ഞാൻ ദാ വരുന്നു."

അവളുടെ മറുപടിക്ക് കാത്തുനിൽക്കാതെ അവൻ പറഞ്ഞു. അതൊരു അപേക്ഷയായിരുന്നില്ല, സ്നേഹം കലർന്ന ഒരു നിർബന്ധമായിരുന്നു.

പൊറോട്ടയും ബീഫും ഒരു പാത്രത്തിലാക്കി, അവൻ അവളുടെ വീട് ലക്ഷ്യമാക്കി നടന്നു. ഇത്തവണ അവന്റെ നടത്തത്തിന് ഒരു ദൃഢനിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ വാതിലിൽ മെല്ലെ മുട്ടി.

"ടപ് ടപ് "

കുറച്ചു നിമിഷങ്ങൾക്കു ശേഷം വാതിൽ തുറന്നു. ലീലച്ചേച്ചിയായിരുന്നു. ക്ഷീണം നിറഞ്ഞ മുഖത്തോടെ, അലസമായി കെട്ടിവെച്ച മുടിയോടെ അവൾ അവനെ നോക്കി. അവന്റെ കയ്യിലെ പാത്രം കണ്ടപ്പോൾ അവളുടെ മുഖം മാറി.

"എന്താ മനു ഇത്? ഞാൻ വേണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞതല്ലേ? ആരെങ്കിലും കണ്ടാ?" അവളുടെ ശബ്ദത്തിൽ ദേഷ്യത്തേക്കാളുപരി പരിഭ്രമമായിരുന്നു.

"ചേച്ചി ഒന്നും കഴിച്ചില്ലെന്ന് കേട്ടപ്പോ എനിക്കൊരു സമാധാനവുമില്ല. ഇത് കഴിക്കണം. പ്ലീസ്," അവൻ പാത്രം അവൾക്ക് നേരെ നീട്ടിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

അവന്റെ ആത്മാർത്ഥത നിറഞ്ഞ മുഖത്തേക്ക് അവൾ ഒരു നിമിഷം നോക്കി.

"അകത്തേക്ക് വാ."

അവൾ ആ പാത്രം വാങ്ങുമ്പോൾ, അവളുടെ വിരലുകൾ അവന്റെ വിരലുകളിൽ സ്പർശിച്ചു. ആ നിമിഷം, വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ ആദ്യമായി, തനിക്ക് വേണ്ടിയും ആരെങ്കിലുമൊക്കെ ഉണ്ടല്ലോ എന്നൊരു തോന്നൽ അവളുടെ മനസ്സിലൂടെ കടന്നുപോയി. ഭർത്താവിന്റെ അസുഖത്തിന്റെ ലോകത്തിൽ, പരിചരണത്തിന്റെ മാത്രം ദിനചര്യകളിൽ, അവൾ മറന്നുപോയ ഒരുതരം കരുതൽ.

അവൾ ആ പാത്രം വാങ്ങുമ്പോൾ, അവളുടെ വിരലുകൾ അവന്റെ വിരലുകളിൽ സ്പർശിച്ചു. ആ നിമിഷം, വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ ആദ്യമായി, തനിക്ക് വേണ്ടിയും ആരെങ്കിലുമൊക്കെ ഉണ്ടല്ലോ എന്നൊരു തോന്നൽ അവളുടെ മനസ്സിലൂടെ കടന്നുപോയി. ഭർത്താവിന്റെ അസുഖത്തിന്റെ ലോകത്തിൽ, പരിചരണത്തിന്റെ മാത്രം ദിനചര്യകളിൽ, അവൾ മറന്നുപോയ ഒരുതരം കരുതൽ.

"ലീലേ, ആരാ അത്?" കിടപ്പുമുറിയിൽ നിന്ന് ജോയിച്ചേട്ടന്റെ ക്ഷീണിച്ച ശബ്ദം കേട്ടു.

ലീലയൊന്ന് പതറി. പക്ഷെ അവൾ പെട്ടെന്ന് സമനില വീണ്ടെടുത്തു. "അത് മനുവാ ചേട്ടാ, നമ്മുടെ അയൽപക്കത്തെ പയ്യൻ." അവൾ തിരിഞ്ഞ് മനുവിനോട് കണ്ണ് കൊണ്ട് ആംഗ്യം കാണിച്ചു. "വാ, ചേട്ടനൊന്ന് കണ്ടിട്ട് പോ."

മനു ഒരു ചെറിയ ഭയത്തോടെ കിടപ്പുമുറിയുടെ വാതിൽക്കലേക്ക് നടന്നു. കട്ടിലിൽ ക്ഷീണിതനായി കിടക്കുകയായിരുന്നു ജോയിച്ചേട്ടൻ.

"ആഹ് മോനോ... എന്താ ഈ നേരത്ത്?"

"ഏയ് ഒന്നുമില്ല ചേട്ടാ. ഞാൻ പുറത്തുപോയിട്ട് വന്നപ്പോ ചേച്ചിയെ കണ്ടു. അപ്പൊ ഹോസ്പിറ്റലിൽ പോയ കാര്യം പറഞ്ഞു. അസുഖം എങ്ങനെയുണ്ടെന്ന് ചോദിക്കാൻ വന്നതാ," മനു വളരെ സ്വാഭാവികമായി പറഞ്ഞു.

"ഇപ്പൊ എങ്ങനെ ഉണ്ട്?"

"ആഹ്, കുറവുണ്ട് മോനേ. ഈ ചുമക്കുനതിന്റെ ഒരു ക്ഷീണമുണ്ട്, അത്രേയുള്ളൂ,"

ഒരു ചിരിയോടെ ജോയിച്ചേട്ടൻ പറഞ്ഞു.

"ശരി ചേട്ടാ, ഞാൻ ഇറങ്ങുവാ," എന്ന് പറഞ്ഞ് മനു തിരിഞ്ഞുനടന്നു. ലീല അവനെ മുൻവാതിൽ വരെ അനുഗമിച്ചു.

ഹാളിലെത്തിയപ്പോൾ അവൾ അവനോട് നന്ദിയോടെ ചിരിച്ചു. ആ ചിരിയിൽ ഒരുപാട് അർത്ഥങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു.

"ചേച്ചി ആ ഭക്ഷണം കഴിക്കണം, മുഴുവനും," അവൻ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

"മ്മ്... കഴിക്കാം," അവൾ തലയാട്ടി.

അവൻ യാത്ര പറഞ്ഞ് തിരിയാൻ തുടങ്ങിയതും, അവന്റെ കണ്ണുകൾ യാന്ത്രികമായി അടുക്കളയുടെ ഭാഗത്തേക്ക് നീണ്ടു. ആ ഇരുണ്ട വാതിൽക്കലേക്ക്. ദിവസങ്ങൾക്ക് മുൻപ് തങ്ങൾക്കിടയിൽ സംഭവിച്ച ആ തീവ്രമായ നിമിഷങ്ങൾ... അവളുടെ ശരീരത്തിന്റെ ഗന്ധം, അവന്റെ സ്പർശനത്തിൽ അവൾ വിറകൊണ്ടത്,

അവളുടെ കീഴടങ്ങൽ... എല്ലാം ഒരു നിമിഷം കൊണ്ട് അവന്റെ മനസ്സിലൂടെ കടന്നുപോയി.

"എങ്കി ശെരി ചേച്ചി ഞാൻ പോകുന്നു എന്തേലുമുണ്ടെ പറയണം"

അവൻ പതിയെ തന്റെ വീട്ടിലേക്കു തിരിഞ്ഞു നടന്നു

വാതിൽക്കൽ നിന്ന്, ഇരുട്ടിലേക്ക് നടന്നു മറയുന്ന അവന്റെ രൂപം നോക്കി ലീല നിന്നു. ഈ കുട്ടി താൻ വിചാരിച്ചതുപോലെയല്ല. അവന്റെ പ്രായത്തിന്റെ ചാപല്യങ്ങൾക്കപ്പുറം, അവനിൽ പക്വതയുള്ള ഒരു പുരുഷനുണ്ടെന്ന് അവൾ തിരിച്ചറിയുകയായിരുന്നു. ജോയിച്ചേട്ടനെക്കുറിച്ച് ചോദിച്ചതും, തനിക്ക് വേണ്ടി ഭക്ഷണം കൊണ്ടുവന്നതും... അവൾ ഓർത്തു.

അവന്റെ വാക്കുകൾ അവളുടെ കാതിൽ മുഴങ്ങി, "മുഴുവനും കഴിക്കണം." അതൊരു അധികാരമായിരുന്നില്ല, സ്നേഹം നിറഞ്ഞ ഒരു ശകാരമായിരുന്നു. ലീലയുടെ മുഖത്തു ഒരു ചെറു പുഞ്ചിരി വിടർന്നു 😊.

അവൾ വാതിലടച്ച് തിരിഞ്ഞുനടന്നു. ഹാളിലെ മേശപ്പുറത്ത്, അവൻ കൊണ്ടുവന്ന പൊറോട്ടയും ബീഫും അടച്ചുവെച്ച പാത്രം ഇരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അതൊരു ഭക്ഷണപ്പൊതിയായിരുന്നില്ല, ആരും കാണാനില്ലാത്ത തന്റെ വേദനകളിലേക്കും ഒറ്റപ്പെടലിലേക്കും ഒരുവൻ നീട്ടിയ കരുതലിന്റെ കൈയ്യായിരുന്നു.

അധ്യായം 5: തെളിഞ്ഞ പ്രഭാതം ☀️

അലാറം വെക്കാതെത്തന്നെ മനു നേരത്തെ ഉണർന്നു. കഴിഞ്ഞ രാത്രിയിലെ ഓർമ്മകൾ അവനൊരു പുത്തൻ ഉന്മേഷം നൽകിയിരുന്നു. മനസ്സിലെ ഭാരങ്ങളെല്ലാം ഒഴിഞ്ഞുപോയതുപോലെ. അവൻ ഒരു കപ്പ് ചൂട് കാപ്പിയുമായി പുറത്തെ വരാന്തയിലിറങ്ങി നിന്നു. രാത്രി പെയ്ത ചെറിയൊരു മഴയുടെ നനവ് അപ്പോഴും മുറ്റത്തുണ്ടായിരുന്നു. ഇളംവെയിൽ മരച്ചില്ലകൾക്കിടയിലൂടെ അരിച്ചെത്തി, പുൽനാമ്പുകളിലെ വെള്ളത്തുള്ളികൾ വജ്രം പോലെ തിളങ്ങി.

അധികം വൈകാതെ, എതിർവശത്തെ വീടിന്റെ വാതിൽ തുറന്നു. ഒരു ബക്കറ്റ് നിറയെ അലക്കിയ തുണികളുമായി ലീലച്ചേച്ചി പുറത്തേക്ക് വന്നു. ഇളംമഞ്ഞ നിറത്തിലുള്ള പഴയൊരു കോട്ടൺ സാരിയായിരുന്നു വേഷം. തിരക്കിട്ട് വാരിയടുക്കിയ മുടിയിഴകളിൽ ചിലത് കഴുത്തിലും നെറ്റിയിലുമായി വീണുകിടന്നു.

മനു കാപ്പിക്കപ്പ് ചുണ്ടോടടുപ്പിച്ച്, അവളെത്തന്നെ നോക്കിനിന്നു.ഒരു കാമുകന്റെ ആരാധനയായിരുന്നു ആ കണ്ണുകളിൽ .

അയയിൽ തുണികൾ വിരിക്കാനായി ഓരോ തവണ വിരലുകൾ ഉയർത്തുമ്പോഴും, അവളുടെ കൈവളകൾ കിലുങ്ങുന്നത് അവൻ കേട്ടു. സൂര്യരശ്മി അവളുടെ നനഞ്ഞ മുടിയിഴകളിൽ തട്ടി തിളങ്ങി. തുണി വിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ, സാരിയുടെ മുന്താണി തോളിൽ നിന്ന് ഊർന്നു വീണപ്പോൾ, അത് ശ്രദ്ധിക്കാതെ അവൾ തന്റെ ജോലി തുടർന്നു.

ആ കാഴ്ചയിൽ, അവളുടെ ലാളിത്യത്തിൽ, അവൻ സൗന്ദര്യം കണ്ടു. ഈ ലോകത്തിലെ ഭാരങ്ങളെല്ലാം ഒറ്റയ്ക്ക് ചുമക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീയുടെ സൗന്ദര്യം.

അവൻ ശബ്ദമുയർത്തി. "ഗുഡ് മോർണിംഗ് ചേച്ചീ."

അവൾ ഞെട്ടിത്തിരിഞ്ഞു. അവനെ കണ്ടതും അവളുടെ മുഖത്ത് ആകുലതയായിരുന്നില്ല, മറിച്ച് ഹൃദയം നിറഞ്ഞ ഒരു പുഞ്ചിരിയായിരുന്നു. ആ പുഞ്ചിരി ആ പ്രഭാതത്തേക്കാൾ ശോഭയുള്ളതായി അവനു തോന്നി.

"ആഹ്, ഗുഡ് മോർണിംഗ് മനു."

"നല്ല വെയിലുണ്ട്. തുണിയെല്ലാം പെട്ടെന്നുണങ്ങും," അവൻ സംഭാഷണം തുടർന്നു.

"അതെ, ഇന്നലെ രാത്രി മഴ പെയ്യാതിരുന്നത് ഭാഗ്യം," അവൾ സന്തോഷത്തോടെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഒരു തുണി അയയിൽ വിരിച്ചു.

"ഹോ! എന്തൊരു സ്പീഡ്. ഇന്നലെ രാത്രി കഴിച്ച പൊറോട്ടയുടെ ശക്തിയാണെന്ന് തോന്നുന്നു."

അവന്റെ ആ കുസൃതി നിറഞ്ഞ പ്രശംസ കേട്ട് ലീലയുടെ മുഖത്ത് നാണം കലർന്ന ഒരു ചിരി വിടർന്നു. അവൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുപോയി. ആ കുണുങ്ങിയുള്ള ചിരിക്ക് ഒരു പ്രത്യേക ഈണമുണ്ടായിരുന്നു.

"പോടാ അവിടുന്ന്... നിന്റെയൊരു പൊറോട്ട." അവൾ ചിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ പറഞ്ഞു.

"എന്നാലും, നന്നായി ഉറങ്ങി. ഒരുപാട് നാളുകൂടിയിട്ടാ ഇത്രയും സമാധാനമായിട്ട് ഉറങ്ങുന്നത്."

ആ അവസാനത്തെ വാചകം ഒരു തുറന്നുപറച്ചിലായിരുന്നു. അവന്റെ കരുതൽ അവൾക്ക് നൽകിയ ആശ്വാസത്തിന്റെ തുറന്നുപറച്ചിൽ. മനുവിന്റെ ഹൃദയം സന്തോഷം കൊണ്ട് നിറഞ്ഞു. അവർക്കിടയിൽ മഞ്ഞുരുകുകയായിരുന്നു.

ആ തെളിവുള്ള പ്രഭാതത്തിൽ അവർക്കിടയിൽ പുതിയൊരു ബന്ധം തളിരിടുകയായിരുന്നു🌷.

അധ്യായം 6: ആഴപ്പെടുന്ന ബന്ധം

ആഴ്ചകൾ വളരെ വേഗത്തിൽ കടന്നുപോയി. ജോയിച്ചേട്ടന്റെ അസുഖത്തിന് ചെറിയൊരു ശമനം കണ്ടുതുടങ്ങിയിരുന്നു. ആശുപത്രിയിലേക്കുള്ള ഓട്ടപ്പാച്ചിലുകൾ കുറഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന് മുറ്റത്തുകൂടി ഒറ്റയ്ക്ക് നടക്കാമെന്നായി. ഈ മാറ്റം വീട്ടിലെ മൊത്തത്തിലുള്ള അന്തരീക്ഷത്തിന് ഒരു അയവു നൽകി.

അതോടൊപ്പം മനു ലീലയുടെ വളരെ അടുത്ത ആരോ ആയി മാറിയിരുന്നു. ദിവസവും മെസ്സേജുകൾ പതിവായി. ഒരിക്കൽ ലീലയുടെ അടുക്കളയിലെ സിങ്ക് കേടായപ്പോൾ, മറ്റാരും കാണാതെ വന്ന് അത് ശരിയാക്കിക്കൊടുത്തത് മനുവായിരുന്നു. അന്ന് അവൻ പറഞ്ഞത് -

"എന്നാ മണമാ ചേച്ചിക്കു....നല്ല ചന്ദനത്തിന്റെ മണം" അതിൽ പിന്നെ ലീല വിവെലിന്റെ ചന്ദന സോപ്പിട്ടെ കുളിക്കു.ആ നിമിഷങ്ങളിൽ അവർ പങ്കുവെച്ച ചിരികളും ചെറിയ സ്പർശനങ്ങളും അവരുടെ ബന്ധത്തെ കൂടുതൽ ദൃഢമാക്കി.

ഒരു ദിവസം ഉച്ചതിരിഞ്ഞ്, ഹാളിലെ നിലത്ത് സോഫയിൽ ചാരിയിരുന്ന് 'മനോരമ' ആഴ്ചപ്പതിപ്പ് വായിക്കുകയായിരുന്നു ലീല. ഇളം ചന്ദനനിറത്തിലുള്ള ഒരു നൈറ്റിയായിരുന്നു വേഷം. മുടി അലസമായി പിന്നിൽ കെട്ടിവെച്ചിരുന്നു. ശാന്തമായ ആ അന്തരീക്ഷത്തിൽ, അവൾ ആഴ്ചപ്പതിപ്പിലെ ഒരു നോവലിൽ മുഴുകിയിരിക്കുകയായിരുന്നു.

അതിലെ നായകൻ നായികയെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്ന ഒരു രംഗമായിരുന്നു അത്. ആ വരികളിലെ ആർദ്രതയും കരുതലും വായിച്ചപ്പോൾ, ലീല അറിയാതെ മനുവിനെ ഓർത്തുപോയി. നോവലിലെ കഥാപാത്രമായിരുന്നില്ല അവളുടെ മനസ്സിൽ; പകരം, തനിക്ക് നഷ്ട്ടപെട്ടിരുന്ന ആ പരിഗണനയും സ്നേഹവും തിരികെ നൽകുന്ന ആ ചെറുപ്പക്കാരനായിരുന്നു. അവന്റെ വാക്കുകൾ, "എനിക്ക് ചേച്ചിയോട് തോന്നുന്ന ഈ ഇഷ്ടത്തിന് ക്ഷമ ചോദിക്കാൻ എനിക്ക് പറ്റില്ല," അവളുടെ കാതുകളിൽ വീണ്ടും മുഴങ്ങി.

ആ ഓർമ്മയിൽ അവളുടെ ചുണ്ടിൽ നേർത്തൊരു പുഞ്ചിരി വിടർന്നു. അതൊരു പ്രണയമായിരുന്നില്ല, അതിനേക്കാൾ ആഴമുള്ള എന്തോ ഒന്നായിരുന്നു. തന്റെ ജീവിതത്തിലെ ശൂന്യതയിലേക്ക് ഒരു ആശ്വാസമായി പെയ്തിറങ്ങിയ ഒരു സ്നേഹബന്ധം.

പെട്ടെന്ന് പുറത്തുനിന്ന് ജോയിച്ചേട്ടന്റെ ചുമ കേട്ടു.

അവൾ ചിന്തകളിൽ നിന്നുണർന്നു. മാഗസിൻ മടക്കിവെച്ച് അവൾ വരാന്തയിലേക്ക് നോക്കി. അവിടെ, മുറ്റത്തേക്ക് നോക്കി നിന്നുകൊണ്ട് ജോയിച്ചേട്ടൻ ഒരു സിഗരറ്റിന് തീ കൊളുത്തുന്നു.

ആ കാഴ്ച കണ്ടതും അവളുടെ മുഖം മാറി. "ചേട്ടാ..." അവളുടെ ശബ്ദത്തിൽ സ്നേഹത്തോടെയുള്ള ഒരു ശാസനയുണ്ടായിരുന്നു. "ഈ പുകവലി ഡോക്ടർ വിലക്കിയതല്ലേ? ഇപ്പോഴല്ലേ അല്പം ആശ്വാസം കണ്ടുതുടങ്ങിയത്."

അയാൾ അവളെ തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ, ആകാശത്തേക്ക് പുകയൂതിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു, "ആഹ്... ഒരെണ്ണം വലിച്ചെന്ന് വെച്ച് ചത്തൊന്നും പോകില്ല . നീ പോയി നിന്റെ പണി നോക്ക്."

ആ മറുപടി ഒരു മുള്ളുപോലെ അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ തറച്ചു. അവൾ കൂടുതൽ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. അവളുടെ ഉള്ളിൽ ഒരുതരം അമർഷം പുകഞ്ഞു.

'ഒരല്പം ആരോഗ്യം തിരികെ കിട്ടിയപ്പോൾ പഴയ സ്വഭാവം തുടങ്ങി.' അവൾ മനസ്സിൽ പറഞ്ഞു. 'രണ്ടാഴ്ച മുൻപ് ഒന്നെഴുന്നേൽക്കാൻ പോലും എന്റെ സഹായം വേണ്ടിയിരുന്ന ആളാണ്. അന്ന് രാത്രികളിൽ വേദനകൊണ്ട് പുളയുമ്പോൾ അരികിലിരുന്ന് ഉറക്കമിളച്ചത് മുഴുവൻ മറന്നോ?' ഞാൻ ഇതൊക്കെ ആർക്കുവേണ്ടിയ ചെയ്യുന്നേ ?

അവളുടെ മനസ്സിൽ ജോയിച്ചേട്ടന്റെ പരുഷമായ വാക്കുകളും, മനുവിന്റെ കരുതലുള്ള പെരുമാറ്റവും തമ്മിൽ ഒരു താരതമ്യം നടന്നു. ഒരാൾ തന്റെ കരുതലിനെ ഒരു ശല്യമായി കാണുമ്പോൾ, മറ്റൊരാൾ താൻ ഭക്ഷണം കഴിച്ചോ എന്ന് പോലും സ്നേഹത്തോടെ അന്വേഷിക്കുന്നു.

അവൾ നിലത്തുവെച്ച മനോരമ ആഴ്ചപ്പതിപ്പിലേക്കു കണ്ണ് നട്ടു. അതിലെ പ്രണയകഥയ്ക്ക് ഇപ്പോൾ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ മുഖമുണ്ടായിരുന്നു.

സിഗരറ്റിന്റെ രൂക്ഷഗന്ധം ഹാളിലേക്ക് പടർന്നപ്പോൾ ലീലയ്ക്ക് അവിടെ നിൽക്കാൻ തോന്നിയില്ല. ആ ഗന്ധം അവൾക്ക് എന്നും വെറുപ്പായിരുന്നു. അവൾ ഒന്നും മിണ്ടാതെ തന്റെ കിടപ്പുമുറിയിലേക്ക് നടന്നു.

മുറിയിലെത്തിയതും അവൾ വാതിലടച്ചു. അതവളുടെ ലോകമായിരുന്നു. അവിടെ ജോയിച്ചേട്ടന്റെ അസുഖത്തിന്റെ മണമില്ല, സിഗരറ്റിന്റെ പുകയില്ല. അവൾ അലമാര തുറന്ന്, അതുവരെയിട്ടിരുന്ന ചന്ദനനിറത്തിലുള്ള നൈറ്റി അഴിച്ചുമാറ്റി. ഒരു നിമിഷം അവൾ കണ്ണാടിയിൽ തെളിഞ്ഞ തന്റെ പ്രതിബിംബത്തെ നോക്കി. പകൽ മുഴുവൻ വീട്ടുജോലികൾക്കിടയിൽ അവൾ മറന്നുപോകുന്ന അവളുടെ സ്വന്തം ശരീരം.

അവൾ നേർത്ത പിങ്ക് നിറത്തിലുള്ള ഒരു മാക്സി എടുത്ത് ധരിച്ചു. ആ തണുത്ത തുണി ശരീരത്തിൽ തഴുകിയപ്പോൾ അവൾക്കൊരു ആശ്വാസം തോന്നി. അവൾ കട്ടിലിനരികിലെത്തിയപ്പോഴാണ് മേശപ്പുറത്തിരുന്ന ഫോൺ വൈബ്രേറ്റ് ചെയ്തത്.

മനുവായിരുന്നു. "ഹലോ... ഉറങ്ങിയോ ചേച്ചീ?"www.kkstories.com

അവളുടെ മുഖത്ത് ഒരു പുഞ്ചിരി വിടർന്നു. ഈ രാത്രിയിലെ തന്റെ ഒറ്റപ്പെടലിലേക്ക് ഒരു വാക്ക് കൊണ്ടവൻ വീണ്ടും കടന്നുവന്നിരിക്കുന്നു.

അവൾ മറുപടി അയച്ചു: "ഇല്ല മനു. ഞാൻ വെറുതെ ഓരോന്ന് ആലോചിച്ച് ഇരിക്കുവായിരുന്നു."

മറുപടി അയച്ച ശേഷം അവൾ കട്ടിലിലേക്ക് കയറി, തലയിണയിൽ ചാരിയിരുന്നു. ആ ഇരുപ്പിൽ, അയഞ്ഞ മാക്സിക്കുള്ളിൽ അവളുടെ മുലകൾ ചെറുതായി ഒന്നിളകി.

അവന്റെ അടുത്ത മെസ്സേജ് വന്നു. "ഏഹ്, അതെന്താ ആലോചന? എനിക്കറിയാം എന്താ ആലോചിച്ചതെന്ന്."

അവന്റെ ആ കുസൃതി നിറഞ്ഞ ആത്മവിശ്വാസം കണ്ട് അവളുടെ കണ്ണുകൾ വിടർന്നു. അവൾ കൗതുകത്തോടെ ടൈപ്പ് ചെയ്തു.

"ഓഹോ, എങ്കിൽ പറ, കേൾക്കട്ടെ."

"എന്നെക്കുറിച്ചല്ലേ ആലോചിച്ചേ?"

അവൾക്ക് ചിരിയടക്കാനായില്ല. ആ മുറിയുടെ നിശബ്ദതയിൽ അവളുടെ നേർത്ത ചിരി മുഴങ്ങി. ആ ചിരിയിൽ വീണ്ടും അവളുടെ മുലകൾ ഒന്ന് ഇളകി.

ലീല ഒരു ചിരിക്കുന്ന ഇമോജി (😂) മാത്രം അയച്ചു.

ആ ചിരിക്കുന്ന ഇമോജി കണ്ടപ്പോൾ മനുവിന്റെ ചുണ്ടിലും ഒരു ചിരി വിടർന്നു. അവൻ ടൈപ്പ് ചെയ്തു.

Manu: ഏഹ്, ഇതെന്താ ഇമോജിയോ... 😉

Leela: എന്താ വേണ്ടേ? ഞാൻ ഇവിടെയൊന്ന് ചിരിച്ചു എന്ന് അറിയിച്ചതാ മോനേ.

Manu: ഓഹോ, അത് കൊള്ളാലോ. അപ്പൊ അവിടെ എന്ത് നടന്നാലും എനിക്ക് പടമായിട്ട് അയച്ചു തരുവോ? 🤔

അവന്റെ ആ കുസൃതി നിറഞ്ഞ ചോദ്യം കണ്ട് ലീലയുടെ കണ്ണുകൾ വിടർന്നു. അവളുടെ ഹൃദയമിടിപ്പ് ചെറുതായി ഉയർന്നു.

Leela: അങ്ങനെ എല്ലാം അയച്ചു തരില്ല. എനിക്ക് തോന്നണം.

അവൾ കഴുത്തിലേക്ക് വീണുകിടന്ന മുടിയിഴകൾ വിരൽത്തുമ്പിൽ പതിയെ ചുറ്റിയെടുത്തു. ആ ഒരു പ്രവൃത്തിയിൽ അവളുടെ ചമ്മലും കൊഞ്ചലും കലർന്നിരുന്നു.

Manu: മ്മ്... അത് എപ്പോഴാ തോന്നുക?

Leela: ആ... അറിയില്ല കുട്ടാ... മനു, നീ വലിക്കുവോടാ?

അവൾ പെട്ടെന്ന് വിഷയം മാറ്റി.

Manu: ഏഹ്, ഇന്തെന്നാ പെട്ടെന്നങ്ങനെ ഒരു... ഇല്ല ചേച്ചീ.

Leela: മ്മ്... നല്ല കുട്ടി. എനിക്ക് ആ മണമേ ഇഷ്ടമല്ല.

Manu: ഹേ, അപ്പൊ അല്ല, ജോയിച്ചേട്ടൻ വലിക്കില്ലേ?

Leela: വലിക്കും. എനിക്ക് ഇഷ്ടമല്ലാ ആ മണം.

Manu: ഏത് മണമാ അപ്പൊ ഇഷ്ടം? എന്റെ മണം ഇഷ്ടാണോ? 😉

ആ ചോദ്യം ഒരു അമ്പ് പോലെ ലീലയുടെ ഹൃദയത്തിൽ വന്നുകൊണ്ടു. അവളുടെ കവിളുകൾ ചുവന്നു തുടുത്തു, ചുണ്ടുകൾ ചെറുതായി വിടർന്നു. അവൾ അറിയാതെ തന്റെ താഴത്തെ ചുണ്ടിൽ മെല്ലെ കടിച്ചു.

Leela: പോടാ ചെക്കാ... അവന്റെയൊരു ഓരോ ചോദ്യം.

Manu: ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ലേ ചോദിച്ചേ?

Leela: ഇല്ല. അല്ലാ പിന്നെ.

Manu: എന്താ ഇഷ്ടപ്പെടാഞ്ഞേ? ചോദ്യമോ അതോ എന്നെയോ?

Leela: ഈ ചെറുക്കൻ...

Manu: പ്ലീസ് പറ... ഇഷ്ടല്ലേ?

അവന്റെ ആ കെഞ്ചൽ അവളുടെ ഹൃദയമിടിപ്പ് കൂട്ടി. അവൾക്ക് പിടിച്ചുനിൽക്കാനായില്ല.

Leela: എടാ മനു... എനിക്ക് ഇഷ്ടാന്ന്. പോരേ?

Manu: Thank you 😘. വേറെ എന്തൊക്കെയാ ഇഷ്ടം?

Leela: കുന്തം... 🙄

Manu: കുന്തമോ? ഇങ്ങനെയാണോ സ്നേഹത്തോടെ ഒരാൾ ചോദിക്കുമ്പോ പറയുന്നേ?

Leela: പറയാൻ മനസ്സില്ല.

അവൾ ഫോണിലേക്ക് നോക്കി കൊഞ്ചി. ആ നിമിഷം അവൾ മറ്റേതോ ലോകത്തായിരുന്നു. അവിടെ അവളും മനുവും മാത്രം.

Manu: ശരി, എങ്കിൽ ഞാൻ പറയട്ടെ... എനിക്ക് ചേച്ചിയെക്കുറിച്ച് ഇഷ്ടമുള്ളതൊക്കെ?

അവന്റെ ആ ചോദ്യം ഒരു വാഗ്ദാനം പോലെ ലീലയ്ക്ക് തോന്നി. അവൾ ആകാംഷയോടെ ഫോണിലേക്ക് നോക്കി.

Manu: എനിക്ക് ചേച്ചിയുടെ ആ ചന്ദനത്തിന്റെ മണം ഒരുപാടിഷ്ടാ.

Manu: പിന്നെ ചേച്ചി ചിരിക്കുമ്പോൾ ഈ കവിളിൽ വരുന്ന നുണക്കുഴിയില്ലേ... അതും.

Manu: പിന്നെ...

അവൻ അടുത്ത സന്ദേശം അയക്കാതെ നിർത്തിയപ്പോൾ ലീലയ്ക്ക് അക്ഷമ തോന്നി.

Leela: പിന്നെ?

മറുപടിയായി വന്നത് ഒരു ടെക്സ്റ്റ് മെസ്സേജ് ആയിരുന്നില്ല. മനുവിന്റെ ഒരു വോയിസ് മെസ്സേജ് ആയിരുന്നു. അവൾ ഒരു നിമിഷം മടിച്ചു, പിന്നെ ഫോൺ ചെവിയോട് ചേർത്തുവെച്ച് അത് പ്ലേ ചെയ്തു.

അവന്റെ നേർത്ത, ആഴമുള്ള ശബ്ദം അവളുടെ കാതുകളിൽ ഒരു മർമ്മരം പോലെ ഒഴുകിയെത്തി:

അതിൽ അവളെ കുറിച്ചുള്ള അവന്റെ വർണ്ണനകളായിരുന്നു . അതിനൊടുവിലായി -

"പിന്നെ... ചേച്ചി സാരിയുടുത്ത് നടക്കുമ്പോൾ, ആ ഇടുപ്പ് ചെറുതായി ഇളകുന്നത് കാണാൻ... അതൊരു പ്രത്യേക ഭംഗിയാ."

ആ ശബ്ദവും ആ വാക്കുകളും അവളുടെ ശരീരത്തിലൂടെ ഒരു വിറയൽ പടർത്തി. അവളുടെ മുഖം ചൂടുപിടിക്കുന്നതും, കവിളുകൾ ചുവന്നു തുടുക്കുന്നതും അവളറിഞ്ഞു. അവളുടെ ശ്വാസമെടുക്കുന്നതിന്റെ വേഗത കൂടി, മാക്സിക്കുള്ളിൽ അവളുടെ ഇളം തവിട്ടു നിറമുള്ള മുലകണ്ണുകൾ തള്ളി വന്നു .

വിറയ്ക്കുന്ന വിരലുകളോടെ അവൾ ടൈപ്പ് ചെയ്തു.

Leela: മനു... എനിക്ക് എന്തോ പോലെ തോന്നുന്നു...

Manu: എന്തുവാ തോന്നുന്നേ?

Leela: എന്തോ... അറിയില്ല.

Manu: എവിടെയാ തോന്നുന്നേ? പറ....

അവന്റെ ആ ചോദ്യം അവളുടെ ശരീരത്തിലൂടെ ഒരു പുതിയ വിറയൽ പടർത്തി. അവൾ അറിയാതെ തന്റെ കൈകൾ കഴുത്തിലൂടെ താഴേക്ക് ചലിപ്പിച്ചു, നെഞ്ചിൽ അമർത്തി.

Leela: എനിക്ക് ദേഹം മുഴുവൻ ഒരു തരിപ്പ് പോലെ... നീയാ കാരണം.

Manu: അയ്യോ ഞാനോ? ഞാൻ എന്ത് ചെയ്തു? 😇

Leela: നീയാ വേണ്ടാതൊക്കെ പറഞ്ഞ് എന്നെ...

Manu: വേണ്ടാത്തതോ? ഉള്ളതല്ലേ പറഞ്ഞേ?

Leela: മ്മ് ശരി ശരി... മതി, ഞാൻ കിടക്കാൻ പോകുവാ.

Manu: പോകുവാണോ... എങ്കി എനിക്കൊരു പാട്ട് പാടിത്താ... എങ്കിലേ എനിക്ക് ഉറങ്ങാൻ പറ്റൂ. plss...

Leela: ഒന്ന് പോയേ മനു... ഞാനെന്താ കെ.എസ്. ചിത്രയോ പാട്ടു പാടാൻ?

Manu: ചിത്രയൊന്നുമല്ല, പക്ഷെ ചേച്ചിയുടെ ശബ്ദം അതിനേക്കാൾ മധുരമാ.

ആ പ്രശംസ അവളുടെ കവിളുകളെ കൂടുതൽ ചുവപ്പിച്ചു.

അവന്റെ ആ സ്നേഹം നിറഞ്ഞ നിർബന്ധത്തിന് മുന്നിൽ അവൾ തോറ്റുപോയിരുന്നു. അവൾ പതിയെ ഫോൺ ചുണ്ടുകളോടടുപ്പിച്ചു. കണ്ണുകളടച്ച്, അവനരികിലുണ്ടെന്ന് സങ്കൽപ്പിച്ച്, അവൾ വാട്ട്സ്ആപ്പിലെ വോയിസ് നോട്ട് റെക്കോർഡ് ബട്ടൺ അമർത്തിപ്പിടിച്ചു. ഒരു പഴയ പ്രണയഗാനത്തിന്റെ ഈരടികൾ നേർത്ത ശബ്ദത്തിൽ അവൾ അവനുവേണ്ടി മൂളിത്തുടങ്ങി.

മറുതലയ്ക്കൽ, മനുവിന്റെ ഫോണിൽ "Leela Joy is recording a voice message..." എന്ന് തെളിഞ്ഞുകണ്ടു. അവന്റെ ഹൃദയം ആകാംഷയോടെ മിടിച്ചു. കുറച്ചു നിമിഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ആ വോയിസ് നോട്ട് അവന്റെ ഫോണിലെത്തി. ഏകദേശം 20 സെക്കൻഡ് മാത്രം ദൈർഘ്യമുള്ള ഒന്ന്.

അവൻ കണ്ണുകളടച്ച്, സന്തോഷത്തോടെ അത് പ്ലേ ചെയ്തു.

ലീലയുടെ മധുരമായ ശബ്ദം അവന്റെ കാതുകളിലെത്തി.

അവൾ പാടുകയായിരുന്നു...

പറയുവാൻ ഇതാദ്യമായ് വരികൾ മായേ...

മിഴികളിൽ ഒരായിരം മഴവിൽ പോലേ...

ശലഭമായ് പറന്നൊരാൾ അരികിൽ ചേരും...

പതിയെ ഞാൻ തൊടുന്നതും അവളോ മായും..

ലീലയുടെ മധുരമായ ശബ്ദം ഒരു തേൻമഴ പോലെ അവന്റെ കാതുകളിലും ഹൃദയത്തിലും പെയ്തിറങ്ങി. ആ പാട്ടിലെ ഓരോ വാക്കും അവൾ തനിക്ക് വേണ്ടിത്തന്നെയാണ് പാടുന്നതെന്ന് അവൻ വിശ്വസിച്ചു.

അവൾ പാടിനിർത്തി, ഫോൺ നെഞ്ചോട് ചേർത്തുവെച്ച് ആ നിമിഷത്തിന്റെ ലഹരിയിൽ കണ്ണുകളടച്ചു കിടക്കുമ്പോഴാണ്, ഹാളിൽ നിന്ന് ജോയിച്ചേട്ടന്റെ നേർത്ത ചുമ കേട്ടത്. അദ്ദേഹം സിറ്റൗട്ടിൽ നിന്ന് എഴുന്നേറ്റ് അകത്തേക്ക് വന്നിരിക്കുന്നു.

അവൾ പെട്ടെന്ന് യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുവന്നു. അവൾ വേഗം മനുവിന് ഒരു മെസ്സേജ് അയച്ചു.

Leela: ചേട്ടൻ അകത്തേക്ക് വന്നു.

Leela: ഗുഡ് നൈറ്റ്.

അവൾ ഫോണിലെ ഡാറ്റ ഓഫ് ചെയ്ത് ഒരുവശത്തേക്ക്(ഭിത്തിയുടെ) ചരിഞ്ഞു കിടന്നു.

മനു അവളുടെ പാട്ടിൽ ലയിച്ചിരിക്കുമ്പോഴാണ് ആ രണ്ടു മെസ്സേജുകൾ വന്നത്. അതവനെ ചെറുതായി നിരാശനാക്കിയെങ്കിലും, അവനത് മനസ്സിലാക്കാമായിരുന്നു. അവൻ ആ വോയിസ് നോട്ട് ഒന്നുകൂടി പ്ലേ ചെയ്തു.

അവന്റെ മനസ്സിൽ ഇപ്പോൾ ഭയമായിരുന്നില്ല, മറിച്ച് സ്നേഹവും ഒരുതരം ഉടമസ്ഥതാബോധവുമായിരുന്നു. ഇത്രയും കാലം തങ്ങൾക്കിടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത് വെറും രഹസ്യ സംഭാഷണങ്ങളായിരുന്നെങ്കിൽ, ഈ പാട്ടോടുകൂടി അതൊരു ആത്മബന്ധമായി മാറിയിരിക്കുന്നു എന്ന് അവനറിഞ്ഞു. അവൾ അവന്റേതാണ്. അവളുടെ ശബ്ദം, അവളുടെ ചിരി, അവളുടെ കരുതൽ... എല്ലാം.

ശലഭമായ് പറന്നൊരാൾ അരികിൽ ചേരും...

പതിയെ ഞാൻ തൊടുന്നതും അവളോ മായും..

കൊള്ളാം- അവളുടെ പാട്ടും മനസ്സിലിട്ട് അവൻ ഉറക്കത്തിലേക്ക് വഴുതിവീണു.

അടുത്ത കുറച്ചു ദിവസങ്ങളിൽ മനുവിന് കോളേജിൽ തിരക്ക് കൂടിവന്നു. അസൈൻമെന്റുകളും, റെക്കോർഡ് വർക്കുകളും, വരാനിരിക്കുന്ന പരീക്ഷകളും അവന്റെ ദിവസങ്ങളെ കൂടുതൽ ദൈർഘ്യമുള്ളതാക്കി. രാവിലെ കോളേജിലേക്ക് പോയാൽ, വൈകുന്നേരം ഏറെ വൈകിയാണ് അവൻ മുറിയിൽ തിരിച്ചെത്തിയിരുന്നത്.

എങ്കിലും, ഈ തിരക്കുകൾക്കിടയിലും അവൻ ലീലയെ മറന്നില്ല. അവരുടെ ബന്ധം ഇപ്പോൾ ഒരു ശീലമായി മാറിയിരുന്നു. രാവിലെ ജനലിലൂടെയുള്ള നോട്ടവും പുഞ്ചിരിയും, രാത്രി ഉറങ്ങുന്നതിന് മുൻപുള്ള ഒരു ചെറിയ ഫോൺ വിളിയോ സന്ദേശമോ അവരുടെ ദിവസത്തിന്റെ ഭാഗമായി. ആ സംഭാഷണങ്ങളിൽ ഇപ്പോൾ പഴയതുപോലെ പിരിമുറുക്കമോ ഒളിച്ചുകളിയോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പകരം, ഒരു ദിവസത്തെ വിശേഷങ്ങൾ പങ്കുവെക്കുന്ന രണ്ടു സുഹൃത്തുക്കളെപ്പോലെയായിരുന്നു അവർ.

അങ്ങനെ തിരക്കേറിയ ഒരാഴ്ചയ്ക്ക് ശേഷം, ഒരു വെള്ളിയാഴ്ച വൈകുന്നേരം, ക്ഷീണിച്ച് അവശനായാണ് മനു മുറിയിലേക്ക് കയറിവന്നത്. കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന ബാഗ് ഒരു വശത്തേക്കെറിഞ്ഞ്, ഷൂസ് ഊരിമാറ്റി അവൻ നേരെ തന്റെ

ചാരുകസേരയിലേക്ക് വീണു. ശരീരം മുഴുവൻ വേദനിക്കുന്നതുപോലെ അവനു തോന്നി. അവൻ കണ്ണുകളടച്ച് കസേരയുടെ പിന്നിലേക്ക് ചാരിയിരുന്നു.

ക്ഷീണം കൊണ്ട് കണ്ണുകളടച്ച് കസേരയിൽ ചാരിയിരിക്കുമ്പോൾ, ഒരു ആശ്വാസത്തിനായി മനുവിന്റെ കൈകൾ യാന്ത്രികമായി ഫോണിലേക്ക് നീണ്ടു. രണ്ടാമതൊന്ന് ആലോചിക്കാതെ, അവൻ ലീലയുടെ നമ്പർ ഡയൽ ചെയ്തു. അതവന് ഇപ്പോൾ ഒരു ശീലമായിരുന്നു, ദിവസത്തിന്റെ അവസാനം ആ ശബ്ദം കേൾക്കുന്നത് ഒരു ആശ്വാസമായിരുന്നു.

"ഹലോ മനു, എത്തിയോ?" അപ്പുറത്ത് അവളുടെ ഊഷ്മളമായ ശബ്ദം.

"ആഹ് ചേച്ചീ, എത്തിയതേയുള്ളൂ. ആകെ ക്ഷീണിച്ചു," അവൻ പറഞ്ഞു. "ചേച്ചി ഫുഡ് കഴിച്ചോ?"

"മ്മ്... കഴിച്ചു മോനേ. നീ കഴിച്ചോ?"

"ഇല്ല, ഇനി കുളിച്ചിട്ട് വേണം."

ജോയിച്ചേട്ടൻ എന്തു പറയുന്നു? ആരോഗ്യം കുറച്ചുകൂടി മെച്ചപ്പെട്ടോ?"

അപ്പുറത്ത് ഒരു ചെറിയ നിശബ്ദത. പിന്നെ ഒരു നെടുവീർപ്പോടെ അവൾ പറഞ്ഞു, "മ്മ്... കുഴപ്പമില്ല. ഇനിയിപ്പോ മിക്കവാറും ദിവസം വീട്ടിൽത്തന്നെ കാണും." അവളുടെ ശബ്ദത്തിലെ സന്തോഷമില്ലായ്മ മനു ശ്രദ്ധിച്ചു.

അതൊരു കളിയാക്കാനുള്ള അവസരമായി കണ്ട് അവൻ പറഞ്ഞു, "അതിനെന്താ നല്ലതല്ലേ? ചേച്ചിക്ക് എപ്പോഴും കണ്ടോണ്ടിരിക്കാലോ."

"എന്ത് കാണാൻ മനു..." അവളുടെ ശബ്ദം പെട്ടെന്ന് ഗൗരവമുള്ളതായി. "ഇവിടെയിരുന്നാൽ പഴയതുപോലെ കുടി തുടങ്ങും. പിന്നെ നിർത്താതെയുള്ള സിഗരറ്റ് വലിയും. ആ പുകമണം എനിക്ക് സഹിക്കാൻ പറ്റില്ലെന്ന് നിനക്കറിയാലോ. സത്യം പറഞ്ഞാൽ, വയ്യാതെ കിടന്നപ്പോൾ ഈ ശല്യമെങ്കിലും ഇല്ലായിരുന്നു."

ആ തുറന്നുപറച്ചിൽ കേട്ട് മനു ഞെട്ടിപ്പോയി. അവൾ ആദ്യമായിട്ടാണ് ജോയിച്ചേട്ടനെക്കുറിച്ച് ഇത്രയും ദേഷ്യത്തോടെ സംസാരിക്കുന്നത്.

അവന്റെ നിശബ്ദത അവൾക്ക് കൂടുതൽ സംസാരിക്കാനുള്ള ധൈര്യം നൽകി. അവൾ പതിയെ ഭൂതകാലത്തിലേക്ക് വഴുതിവീണു.

"ഇതൊന്നുമല്ലായിരുന്നു പണ്ട്... കല്യാണം കഴിഞ്ഞ സമയത്തൊക്കെ സ്നേഹമൊക്കെയുണ്ടായിരുന്നു. പിന്നെ പതിയെ കൂട്ടുകൂടി... കുടിയും വലിയും തുടങ്ങി. അതോടെ സ്വഭാവം ആകെ മാറി. അതൊന്നും പോരാഞ്ഞിട്ട് കുറച്ച് ചൂതുകളിയുമുണ്ടായിരുന്നു. കയ്യിലുള്ള കാശ് മുഴുവൻ അതിന് പോകും..."

അവൾ ഒരു നിമിഷം നിർത്തി. ആ ഓർമ്മ അവളെ എത്രമാത്രം വേദനിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ആ നിശബ്ദതയിൽ നിന്ന് മനുവിന് മനസ്സിലായി. അവൾ തുടർന്നു ....

"...ചൂതുകളി തലയ്ക്ക് പിടിച്ചാൽ പിന്നെ മുന്നിൽ കാണുന്നതൊന്നും സ്വന്തമെന്ന് തോന്നില്ലല്ലോ. എന്റെ അച്ഛൻ മരിക്കുന്നതിന് മുൻപ് എനിക്ക് സ്നേഹത്തോടെ വാങ്ങിത്തന്ന ഒരു പാദസരമുണ്ടായിരുന്നു. എനിക്കേറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെട്ടത്. ഒരു ദിവസം എന്തോ ബിസിനസ്സ് ആവശ്യത്തിനെന്നും പറഞ്ഞ് അത് കൊണ്ടുപോയതാ ... പിന്നെ ഞാൻ അത് കണ്ടിട്ടില്ല. ആ പാദസരം ഇപ്പോഴും പണയത്തിലാ മോനേ... അതിന്റെ പലിശയെത്രയായെന്ന് എനിക്കൊരു പിടിയുമില്ല."

അവളുടെ ശബ്ദം നേർത്തുപോയി. "ഇപ്പോൾ എന്റെ ദേഹത്ത് ആകെയുള്ളത് ഈ താലിമാല മാത്രമാ..."

ആ വാക്കുകൾ പറഞ്ഞതും അവളുടെ നിയന്ത്രണം വിട്ടു. അവൾ തേങ്ങിക്കരയാൻ തുടങ്ങി. "അച്ഛൻ പോയതിൽപ്പിന്നെ എനിക്ക് ആരുമില്ലാണ്ടായി മനു... ആരുമില്ല."

അവളുടെ ആ കരച്ചിൽ കേട്ട് മനുവിന്റെ നെഞ്ച് പിടഞ്ഞു. ജോയിച്ചേട്ടനോട് അവന് അടക്കാനാവാത്ത ദേഷ്യം തോന്നി.

"അങ്ങനെയൊന്നും പറയല്ലേ ചേച്ചീ," അവൻ ആർദ്രമായി പറഞ്ഞു. "ചേച്ചിക്ക് ആരുമില്ലെന്ന് ആരാ പറഞ്ഞേ? ഞാനില്ലേ ഇവിടെ? ഇനി ചേച്ചി ഒറ്റയ്ക്കാണെന്ന് ഒരിക്കലും തോന്നരുത്. എന്തുണ്ടെങ്കിലും എന്നോട് പറയാം. എല്ലാം കേൾക്കാൻ ഞാനിവിടെയുണ്ടാകും."

അവന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ട് അവളുടെ കരച്ചിലിന്റെ ശക്തി കുറഞ്ഞു. കുറച്ചു നേരത്തെ നിശബ്ദതയ്ക്ക് ശേഷം, മനുവിന്റെ ശബ്ദത്തിൽ ഒരു കുസൃതി നിറഞ്ഞു.

"ദേ, ഈ കരച്ചിലൊന്ന് മാറ്റാൻ ഞാൻ ഒരു പാട്ട് പാടിത്തരട്ടെ? അന്ന് ചേച്ചിയെനിക്ക് പാടിത്തന്നതല്ലേ... ഇതൊരു റിട്ടേൺ പോളിസിയായിട്ട് കൂട്ടിക്കോ."

അവന്റെ ആ അപ്രതീക്ഷിതമായ ചോദ്യം കേട്ട്, തേങ്ങലുകൾക്കിടയിലും അവൾക്ക് ചിരി വന്നുപോയി. "പോ മനു... വെറുതെ കളിയാക്കാതെ."

"ആഹാ, എങ്കിൽ ഞാൻ പൊക്കോട്ടെ? ഞാൻ വെക്കുവാണേ," അവൻ കളിയായി പറഞ്ഞു.

"അയ്യോ വേണ്ട!" അവൾ വെപ്രാളത്തോടെ പറഞ്ഞു. "വെക്കല്ലേ... എനിക്കിനിയും സംസാരിക്കണം."

ആ വാക്കുകളിൽ അവളുടെ സങ്കടം അലിഞ്ഞുപോയിരുന്നു, പകരം അവിടെ സ്നേഹം നിറഞ്ഞ ഒരു കൊഞ്ചൽ ബാക്കിയായി. അവന്റെ ആ ചെറിയ തമാശ അവളുടെ വലിയ സങ്കടക്കടലിനെ ശാന്തമാക്കിയിരുന്നു. അവർ പിന്നെയും ഒരുപാട് നേരം സംസാരിച്ചു. അവന്റെ തമാശകൾ കേട്ട് അവൾ ചിരിച്ചു, വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം ആദ്യമായി മനസ്സ് തുറന്നു ചിരിച്ചു.

ഒടുവിൽ ഫോൺ വെച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ലീലയുടെ മനസ്സ് അത്ഭുതകരമായി ശാന്തമായിരുന്നു.

അവൾ ഓർത്തു... 'ഈ ചെറുക്കൻ... എന്റെ സങ്കടം കേട്ട് ആശ്വസിപ്പിക്കുക മാത്രമല്ല, എന്നെ ചിരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്റെ കണ്ണുനീർ തുടയ്ക്കാൻ മാത്രമല്ല, ഇനി ഞാൻ കരയാതിരിക്കാനും അവൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.'

ആ തിരിച്ചറിവിൽ, അവൾക്ക് മനുവിനോട് തോന്നിയ വികാരം സ്നേഹവും കടന്ന് മറ്റെന്തോ ഒരവസ്ഥയിലേക്ക് വളരുകയായിരുന്നു. തന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഇരുട്ടിലേക്ക് ഒരു ചിരിയുടെ വെളിച്ചവുമായി കടന്നുവന്നവൻ.

അടുത്ത ദിവസം ഉച്ചയ്ക്ക്, കൊച്ചിയിലെ തിരക്കേറിയ മാർക്കറ്റിന്റെ ഉള്ളിലുള്ള ഒരു ഇടുങ്ങിയ വഴിയിലെത്തിയാണ് മനുവിന്റെ ബൈക്ക് നിന്നത്. അവിടെ ബോർഡോ പേരോ ഒന്നുമില്ലാത്ത, ആളൊഴിഞ്ഞ ഒരു മുറിയുടെ മുന്നിൽ അവൻ ബൈക്ക് നിർത്തി. ലീലച്ചേച്ചിയിൽ നിന്ന് ലഭിച്ച വിവരങ്ങൾ വെച്ച്, ഇതായിരുന്നു ആ സ്ഥലം. അതൊരു ബാങ്കായിരുന്നില്ല, നാട്ടുകാർ "കൈപ്പലി മുതലാളി" എന്ന് വിളിക്കുന്ന ഒരു സ്വകാര്യ പണമിടപാടുകാരന്റെ ഓഫീസായിരുന്നു.

അകത്തേക്ക് കയറുമ്പോൾ, മുറുക്കാന്റെയും പഴയ കടലാസുകളുടെയും ഗന്ധം അവനെ പൊതിഞ്ഞു. കറങ്ങുന്ന ഫാനിന്റെ മുരൾച്ചയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും കേൾക്കാനില്ല. മേശയ്ക്ക് പിന്നിലിരുന്ന തടിച്ച മനുഷ്യൻ അവനെ അടിമുടി നോക്കി.

കഴിഞ്ഞ രാത്രിയിലെ സംഭാഷണത്തിന് ശേഷം മനു ഉറങ്ങിയിരുന്നില്ല. ചേച്ചിയുടെ കണ്ണുനീരിന് കാരണമായ ആ പാദസരം എങ്ങനെയും തിരിച്ചെടുക്കണമെന്ന് അവൻ ഉറപ്പിച്ചിരുന്നു. തന്റെ പുതിയ ബൈക്കിനായി സ്വരുക്കൂട്ടിവെച്ച പണമായിരുന്നു അവന്റെ പോക്കറ്റിൽ.

അവൻ പതിയെ മേശയ്ക്കടുത്തേക്ക് ചെന്നു. "ഒരു പാദസരം... ജോയ് എന്നൊരാൾ പണയം വെച്ചിരുന്നു."

മുതലാളി ഒരു പുച്ഛത്തോടെ അവനെ നോക്കി, പിന്നെ മുന്നിലിരുന്ന വലിയ ലെഡ്ജർ ബുക്ക് തുറന്ന് താളുകൾ മറിച്ചു. പേനയെടുത്ത് കണക്കുകൂട്ടിയ ശേഷം അയാൾ ഒരു വലിയ തുക പറഞ്ഞു. പലിശയും പലിശയുടെ പലിശയും ചേർന്ന ആ തുക കേട്ട് മനു ഒരു നിമിഷം തരിച്ചുപോയി.

അവൻ പോക്കറ്റിൽ നിന്ന് പണമെടുത്ത് മേശപ്പുറത്ത് വെച്ചു. ഓരോ നോട്ടും കൈമാറുമ്പോൾ അവൻ ഓർത്തു, 'ഈ കടലാസുകളേക്കാൾ വിലയുണ്ട് ആ മനുഷ്യന്റെ സന്തോഷത്തിന്. ചേച്ചിയുടെ കാലിൽ വീണ്ടും ആ പാദസരം കിലുങ്ങണം.'

പണം കണ്ടപ്പോൾ മുതലാളിയുടെ കണ്ണുകൾ തിളങ്ങി. അയാൾ പണമെണ്ണി തിട്ടപ്പെടുത്തി ഒരു പെട്ടിയിലിട്ടു.

"പാദസരം...?" മനു ചോദിച്ചു.

"നീയല്ലല്ലോ അതിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ," മുതലാളി സംശയത്തോടെ പറഞ്ഞു.

"അദ്ദേഹത്തിന് വയ്യ, എന്നെ അയച്ചതാ," മനു ധൈര്യം സംഭരിച്ച് പറഞ്ഞു.

മുതലാളി ഒരു നിമിഷം അവനെ തുറിച്ച് നോക്കി. പിന്നെ മേശപ്പുറത്തിരിക്കുന്ന പണക്കെട്ടിലേക്കും. കിട്ടാക്കടമായി കിടന്ന ഒരു പണം തിരിച്ചുകിട്ടിയ സന്തോഷത്തിൽ [അയാൾക്ക് നിയമങ്ങളോടൊന്നും ഒരു താൽപര്യവുമില്ലായിരുന്നു].

അയാൾ എഴുന്നേറ്റ്, പിന്നിലെ ഇരുമ്പലമാര തുറന്ന് പൊടിപിടിച്ച ഒരു ചെറിയ തുണിപ്പൊതിയെടുത്ത് മനുവിന് നേരെ നീട്ടി.

"മ്മ്... കണക്ക് തീർന്നു."

ആ തുണിപ്പൊതി വാങ്ങുമ്പോൾ മനുവിന്റെ കൈകൾ വിറച്ചു. അതിനുള്ളിലെ പാദസരത്തിന്റെ ഭാരം അവനറിഞ്ഞു. അവൻ അത് വേഗം പോക്കറ്റിലിട്ട് പുറത്തേക്കിറങ്ങി.

ചുട്ടുപൊള്ളുന്ന വെയിലിലും അവന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു കുളിർമയായിരുന്നു. അവൻ പോക്കറ്റിൽ കൈയിട്ട് ആ തുണിപ്പൊതിയിൽ മുറുകെ പിടിച്ചു. ഇതൊരു സ്വർണ്ണ പാദസരം മാത്രമായിരുന്നില്ല, ലീലച്ചേച്ചിയുടെ അച്ഛന്റെ ഓർമ്മയും, അവളുടെ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ സന്തോഷവുമായിരുന്നു. ഇത് തിരികെ നൽകുമ്പോൾ, അവളുടെ മുഖത്തുണ്ടാകാൻ പോകുന്ന ആ ചിരി സങ്കൽപ്പിച്ചപ്പോൾ, അവന്റെ ഹൃദയം സന്തോഷം കൊണ്ട് നിറഞ്ഞു.

അതൊരു വെള്ളിയാഴ്ച വൈകുന്നേരമായിരുന്നു. കോളേജിൽ നിന്ന് വന്നതിന് ശേഷം, അവൻ വരാന്തയിലിരുന്ന് പുറത്തേക്ക് നോക്കുകയായിരുന്നു. ജോയിച്ചേട്ടൻ ഹാളിലിരുന്ന് ടിവി കാണുന്നതിന്റെ ശബ്ദം നേർത്തതായി കേൾക്കാം. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ലീലച്ചേച്ചി മുറ്റത്തിന്റെ പുറകുവശത്തുള്ള ചെടികൾക്ക് വെള്ളമൊഴിക്കാനായി ഇറങ്ങിവന്നു.

ഇതാണ് ശരിയായ നിമിഷമെന്ന് മനുവിന് തോന്നി.

അവന്റെ ഹൃദയം ശക്തിയായി ഇടിച്ചു. പോക്കറ്റിൽ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ച ആ ചെറിയ തുണിപ്പൊതിയിൽ അവൻ വിരലുകളമർത്തി. അവൻ ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ അവരുടെ വീടിന്റെ പുറകുവശത്തുള്ള, രണ്ടു പറമ്പുകളെയും വേർതിരിക്കുന്ന ആ ചെറിയ വേലിക്കടുത്തേക്ക് വന്നു.

"ചേച്ചീ..." അവൻ പതിയെ വിളിച്ചു.

അവന്റെ ശബ്ദം കേട്ട് അവൾ ഞെട്ടിത്തിരിഞ്ഞു. "മനു? എന്താ? ചേട്ടൻ ഹാളിലുണ്ട്," അവൾ ശബ്ദം താഴ്ത്തി, പരിഭ്രമത്തോടെ പറഞ്ഞു.

"എനിക്കൊരു കാര്യം തരാനുണ്ടായിരുന്നു," അവന്റെ ശബ്ദം ഗൗരവമുള്ളതായിരുന്നു. അവൻ ആ പൊടിപിടിച്ച തുണിപ്പൊതിയെടുത്ത് വേലിക്കു ഇടയിലൂടെ അവൾക്ക് നേരെ നീട്ടി.

"ഇതെന്താ?" അവൾ സംശയത്തോടെ അത് വാങ്ങി.

അവൾ ആ തുണിപ്പൊതിയുടെ കെട്ടഴിച്ചു. ഉള്ളിലെ വസ്തു കണ്ടതും അവളുടെ കണ്ണുകൾ വിടർന്നു, ശ്വാസം ഒരു നിമിഷം നിലച്ചുപോയി. വൈകുന്നേരത്തെ വെളിച്ചത്തിൽ, അവളുടെ കൈവെള്ളയിലിരുന്ന് ആ സ്വർണ്ണ പാദസരം തിളങ്ങി. അവളുടെ അച്ഛന്റെ ഓർമ്മ. ജോയിച്ചേട്ടൻ ചൂതുകളിച്ച് കളഞ്ഞ അവളുടെ അവസാനത്തെ പ്രതീക്ഷ.

അവളുടെ കൈകൾ വിറയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു തുളുമ്പി. "മനു... ഇത്... ഇതെങ്ങനെ?" അവളുടെ ശബ്ദം ഒരു തേങ്ങലായി പുറത്തുവന്നു.

"ഞാൻ അന്ന്... ചേച്ചി കരഞ്ഞുകൊണ്ട് പറഞ്ഞപ്പോൾ... എനിക്കത് സഹിക്കാൻ പറ്റിയില്ല. ഞാൻ പോയി എടുത്തോണ്ട് വന്നു." അവൻ ബൈക്കിനെക്കുറിച്ചോ, പണത്തെക്കുറിച്ചോ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല.

അവൾക്ക് വാക്കുകൾ കിട്ടിയില്ല. ഇത്രയും കാലത്തെ ജീവിതത്തിൽ ആരും അവൾക്ക് വേണ്ടി ഇങ്ങനെയൊന്ന് ചെയ്തിട്ടില്ല. ഈ ലോകത്ത് താൻ ഒറ്റയ്ക്കല്ലെന്ന് അവൾ ആദ്യമായി തിരിച്ചറിഞ്ഞു. സ്നേഹം, കടപ്പാട്, ആരാധന... എല്ലാ വികാരങ്ങളും ഒന്നിച്ചു വന്നാഞ്ഞടിച്ചപ്പോൾ അവൾക്ക് സ്വയം നിയന്ത്രിക്കാനായില്ല.

അവൾ വേലിയുടെ ഒരുവശത്തൂടെ വന്നു അവനെ ഇറുകെ പുണർന്നു. അവളുടെ മാർധവമുള്ള മുലകൾ അവന്റെ നെഞ്ചിൽ അമർന്നു. ആ ആലിംഗനത്തിൽ അവളുടെ വർഷങ്ങളുടെ ഒറ്റപ്പെടലും, സങ്കടങ്ങളും, അവനോടുള്ള അടക്കാനാവാത്ത സ്നേഹവും നിറഞ്ഞിരുന്നു. മനു ഒരു നിമിഷം ശ്വാസമെടുക്കാൻ പോലും മറന്നു നിന്നു.

അവൾ പതിയെ അടർന്നുമാറി. അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞിരുന്നു, ആ നനവിൽ സ്നേഹത്തിന്റെ തിളക്കമുണ്ടായിരുന്നു.

അവളുടെ മുഖത്തേക്ക് നോക്കി, അവൻ നേർത്ത ശബ്ദത്തിൽ ചോദിച്ചു, "വെറുമൊരു കെട്ടിപ്പിടുത്തം മതിയോ?"

"പിന്നെ..." അവൾ ഒരു കുസൃതിയോടെ, എന്നാൽ ഇടറിയ ശബ്ദത്തിൽ പറഞ്ഞു.

"പിന്നെ എനിക്ക്..." അവൻ വാചകം പൂർത്തിയാക്കിയില്ല.

പകരം, അവൻ അവളുടെ മുഖത്തേക്ക് വീണ്ടും അടുത്തു. അവന്റെ കണ്ണുകളിലെ തീവ്രമായ ആഗ്രഹം കണ്ടപ്പോൾ, ലീലയുടെ കണ്ണുകൾ പതിയെ അടഞ്ഞു, അവളുടെ ചുണ്ടുകൾ അവനുവേണ്ടി ചെറുതായി വിടർന്നു.

ആദ്യം അവന്റെ ചുണ്ടുകൾ വളരെ സൗമ്യമായാണ് അവളെ സ്പർശിച്ചത്. അവളുടെ കണ്ണുനീരിന്റെ നേർത്ത ഉപ്പുരസം അവനറിഞ്ഞു. പിന്നെ, ആ ചുംബനം പതിയെ ആഴമുള്ളതായി. അവന്റെ കൈകൾ നൈറ്റിയുടെ പുറത്തൂടെ അവളുടെ ഇടുപ്പിൽ ചുറ്റിപ്പിടിച്ചു, അവളെ വേലിയോട് കൂടുതൽ ചേർത്തമർത്തി.

"മോനെ മ്മ് ഡാ.." അവന്റെ കൈ വയറിലെ മടക്കിൽ അമർന്നപ്പോൾ അവൾ ചെറുതായി ഒന്ന് കുറുകി പിന്നെ അയഞ്ഞു.

മനുവിന്റെ മറുകൈ അവളുടെ കഴുത്തിന് പിന്നിൽ വെച്ച്, ആ ചുംബനത്തിന്റെ ലഹരിയിലേക്ക് അവളെ പൂർണ്ണമായും വലിച്ചടുപ്പിച്ചു.

"ഓഹ് മനു മോനെ...ചേച്ചിയെ....അവൾക്കു വാക്കുകൾ പുറത്തേക്കു വന്നില്ല.

അവളുടെ വായ അവനുവേണ്ടി പൂർണ്ണമായും തുറന്നു. അവന്റെ നാവ് ആദ്യമായി അവളുടെ വായ്ക്കുള്ളിലെ ചൂടറിഞ്ഞു. അതൊരു പുതിയ ലോകമായിരുന്നു. മടിച്ചുനിന്ന അവളുടെ നാവിനെ അവന്റേത് തേടിച്ചെന്നു. പിന്നെ അതൊരു നാണം കലർന്ന, എന്നാൽ ആവേശം നിറഞ്ഞ ഒരു നൃത്തമായി മാറി. അവരുടെ നാവുകൾ പരസ്പരം ചുറ്റിപ്പിണഞ്ഞു, അവളുടെ കൈകൾ അവന്റെ മുടിയിഴികളിലൂടെ കൊരുത്തു വലിച്ചു.ഓരോ ചലനത്തിലും തങ്ങളുടെ അടക്കിവെച്ച ആഗ്രഹങ്ങൾ മുഴുവൻ അവർ പരസ്പരം കൈമാറി.

ആ ചുംബനം ലഹരിയായി അവനിൽ പടർന്നു കയറുകയായിരുന്നു. അവളുടെ ഇടുപ്പിൽ ചുറ്റിപ്പിടിച്ചിരുന്ന അവന്റെ കൈകൾ പതിയെ മുകളിലേക്ക് സഞ്ചരിച്ചു. പിങ്ക് നൈറ്റിയുടെ അയഞ്ഞ തുണിക്കു മുകളിലൂടെ

ആ കൈ അവളുടെ മാറിടത്തെ പൊതിഞ്ഞു. നൈറ്റിക്കുള്ളിൽ ബ്രായുടെ കെട്ടുകളില്ലാത്ത അവളുടെ മുഴുത്ത മുലകൾ അവന്റെ കൈപ്പത്തിയിൽ അമർന്നു. അവൻ അതിനെ സൗമ്യമായി, എന്നാൽ ദൃഢമായി ഒന്ന് ഞെക്കി.

"ആഹ്..." അവളുടെ ചുണ്ടുകൾക്കിടയിലൂടെ ഒരു നേർത്ത സീൽക്കാരം പുറത്തുവന്നു. ആ സുഖത്തിൽ അവളുടെ ശരീരം അവനോട് കൂടുതൽ ചേർന്നു നിന്നു.

പെട്ടെന്നാണ് വീടിന്റെ ഹാളിൽ നിന്ന് ടിവിയുടെ ശബ്ദം ഉയർന്നുകേട്ടത്. ആ ശബ്ദം ഒരു ഓർമ്മപ്പെടുത്തലായിരുന്നു. ലീല യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുവന്നു. അവൾ വെപ്രാളത്തോടെ അവനെ പിന്നോട്ട് തള്ളി, ചുംബനത്തിൽ നിന്ന് വേർപെട്ടു.

"മനു... വേണ്ട... ചേട്ടൻ," അവൾ കിതച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

അവൻ നിരാശയോടെ അവളെ നോക്കി. "എനിക്കിനിയും മതിയായില്ല ചേച്ചീ..." അവന്റെ ശബ്ദത്തിൽ അടക്കാനാവാത്ത ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു.

അവന്റെ ആ ദയനീയമായ മുഖവും, അവനോടുള്ള അടക്കാനാവാത്ത സ്നേഹവും കണ്ടപ്പോൾ അവളുടെ മുഖം ആർദ്രമായി. ആ നോട്ടത്തിൽ സ്നേഹത്തിനപ്പുറം മറ്റെന്തോ വികാരങ്ങൾ അലതല്ലി

"ഇപ്പൊ നീ പൊയ്ക്കോ."

അവൾ തിരിഞ്ഞ് വീടിന്റെ വാതിലിനടുത്തേക്ക് നടന്നു.

എന്നാൽ, പകുതി വഴിയെത്തിയപ്പോൾ അവൾ ഒന്നു നിന്നു. അവനെ ഒന്നുകൂടി തിരിഞ്ഞുനോക്കി. അവരുടെ കണ്ണുകൾ വീണ്ടും തമ്മിലിടഞ്ഞു.

ശാന്തമായ, എന്നാൽ ഉറച്ച ശബ്ദത്തിൽ അവൾ പറഞ്ഞു.

"മനു... I love you."

ഒരു മറുപടിക്ക് കാത്തുനിൽക്കാതെ, അവൾ വേഗത്തിൽ അകത്തേക്ക് കയറിപോയി.

അവൾ അകത്തേക്ക് കയറി വാതിലടച്ച ശേഷവും, മനു അതേ നിൽപ്പിൽ തറഞ്ഞു നിന്നുപോയി. അവന്റെ കാതുകളിൽ അപ്പോഴും അവളുടെ ശബ്ദം മുഴങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

"മനു... I love you."

ആ ഒരൊറ്റ വാക്ക്. അവൻ കേൾക്കാൻ കൊതിച്ച, എന്നാൽ ഒരിക്കലും പ്രതീക്ഷിക്കാതിരുന്ന ആ വാക്ക്. അവന്റെ ലോകം ഒരു നിമിഷം നിശ്ചലമായി.

ചുറ്റുമുള്ള രാത്രിയുടെ ശബ്ദങ്ങളോ, നേർത്ത തണുപ്പോ ഒന്നും അവൻ അറിഞ്ഞില്ല. അവന്റെ ഹൃദയം ഒരു പടക്കുതിരയെപ്പോലെ പാഞ്ഞു.

കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞ്, അവൻ യാന്ത്രികമായി തിരിഞ്ഞ് തന്റെ വീട്ടിലേക്ക് നടന്നു. അവന്റെ കാലുകൾ നിലത്ത് തൊടുന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു സ്വപ്നത്തിലെന്നപോലെ അവൻ നടന്നു. വീടിന്റെ വാതിൽ തുറന്ന് അകത്തുകയറി, അത് ചാരിയതിന് ശേഷം അവൻ ആ വാതിലിൽത്തന്നെ ചാരി നിന്നു.

അവന്റെ ചുണ്ടിൽ ഒരു പുഞ്ചിരി വിരിഞ്ഞു. അതൊരു സാധാരണ പുഞ്ചിരിയായിരുന്നില്ല, അവന്റെ ആത്മാവിൽ നിന്നുയർന്നുവന്ന സന്തോഷത്തിന്റെ പ്രകാശമായിരുന്നു അത്.

'അവൾക്കെന്നെ ഇഷ്ടമാണ്,' അവൻ സ്വയം പറഞ്ഞു. 'വെറുമൊരു ഇഷ്ടമല്ല... പ്രണയമാണ്.'

ആ ഒരൊറ്റ വാക്ക് അവനൊരു ലോകം തന്നെ നൽകിയിരിക്കുന്നു. ഇനി എന്തുവന്നാലും, അവളെ തനിക്ക് വേണം. ആ ദൃഢനിശ്ചയത്തോടെ, അവൻ തന്റെ മുറിയിലേക്ക് നടന്നു, മനസ്സുനിറയെ അവളുടെ മുഖവും അവൾ അവസാനമായി പറഞ്ഞ ആ വാക്കും മാത്രമായിരുന്നു.

അധ്യായം 8: ഉറക്കമില്ലാത്ത രാത്രി

ആ രാത്രി മനുവിന് ഉറങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവന്റെ സിരകളിൽ സന്തോഷവും ആവേശവും ഒരുപോലെ പ്രവഹിക്കുകയായിരുന്നു. കണ്ണുകളടക്കുമ്പോൾ, അവളുടെ മുഖം, ആ ചുംബനം, അവസാനമായി അവൾ പറഞ്ഞ ആ വാക്കുകൾ... എല്ലാം ഒരു സിനിമയിലെന്നപോലെ അവന്റെ മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞു. പ്രണയം മനുഷ്യനെ എത്രമാത്രം ശക്തനാക്കുമെന്ന് അവൻ തിരിച്ചറിയുകയായിരുന്നു.

അതേസമയം, വേലിക്കപ്പുറം മറ്റൊരു മുറിയിൽ ലീലയും ഉറങ്ങിയിരുന്നില്ല.

അവൾ തന്റെ കട്ടിലിലിരുന്ന് കാലിലേക്ക് നോക്കി. വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം, ആ സ്വർണ്ണ പാദസരം വീണ്ടും അവളുടെ കണങ്കാലിനെ അലങ്കരിച്ചിരിക്കുന്നു. മുറിയിലെ നേർത്ത വെളിച്ചത്തിൽ അത് തിളങ്ങി. അവൾ പതിയെ അതിലൊന്ന് തലോടി. ആ തണുത്ത സ്പർശനം അവളുടെ അച്ഛന്റെ ഓർമ്മകളെ തിരികെ കൊണ്ടുവന്നു, ഒപ്പം അത് തനിക്ക് തിരികെ നൽകിയ മനുവിനോടുള്ള അടക്കാനാവാത്ത സ്നേഹവും.

അവൾക്ക് ആ സന്തോഷം അവനുമായി പങ്കുവെക്കണമെന്ന് തോന്നി. അവൾ തന്റെ ഫോണെടുത്ത്, കാലുകൾ ഭംഗിയായി വെച്ച്, ഒരു ചിത്രമെടുത്തു. ഒന്നും എഴുതാതെ, അവൾ അത് അവനയച്ചു.

ആ ചിത്രം അയച്ച ശേഷം, അവൾ അവന്റെ മറുപടിക്കായി കാത്തിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് അടുത്ത മുറിയിൽ നിന്ന് ജോയിച്ചേട്ടന്റെ ശബ്ദം ഉയർന്നുകേട്ടത്. അദ്ദേഹം മദ്യപിച്ച് ആരോടോ ഫോണിൽ ഉറക്കെ സംസാരിക്കുകയും ചിരിക്കുകയുമായിരുന്നു.

മനുവിന്റെ ഫോണിലേക്ക് ആ ചിത്രം വന്നുവീണപ്പോൾ, അവന്റെ മുറിയിലെ ഇരുട്ടിൽ ആ സ്ക്രീൻ മാത്രം പ്രകാശിച്ചു. അവൻ ആകാംഷയോടെ അത് തുറന്നു.

ആദ്യം കണ്ടത് ആ സ്വർണ്ണ പാദസരമാണ്. പക്ഷെ അവന്റെ കണ്ണുകൾ പതിയെ മുകളിലേക്ക് സഞ്ചരിച്ചു. അവൻ ആ ചിത്രം സൂം ചെയ്തു. ലീലച്ചേച്ചിയുടെ വെളുത്തുതുടുത്ത കാൽപ്പാദം ഒരു തലയിണയിൽ വെച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. പാദസരത്തിലെ ചെറിയ മണികൾ ആ കണങ്കാലിൽ ഒട്ടിച്ചേർന്നു കിടന്നു.

അവളുടെ പിങ്ക് നിറത്തിലുള്ള മാക്സി കണങ്കാലിന് തൊട്ടുമുകളിലായി കയറിക്കിടന്നിരുന്നു. മുറിയിലെ മഞ്ഞവെളിച്ചത്തിൽ, അവളുടെ കാലിലെ നേർത്ത, സ്വർണ്ണനിറത്തിലുള്ള രോമങ്ങൾ ഒരു പ്രഭാവലയം പോലെ തിളങ്ങുന്നത് അവൻ കണ്ടു. തൊലിക്കടിയിലൂടെ നേർത്ത നീല നിറത്തിൽ പടർന്നുകിടക്കുന്ന ഞരമ്പിന്റെ പാടുകൾ... അതവളുടെ ശരീരത്തിന്റെ ജീവനുള്ള അടയാളങ്ങളായിരുന്നു. അതൊരു മോഡലിന്റെ ഭംഗിയായിരുന്നില്ല, മറിച്ച് ഒരു യഥാർത്ഥ സ്ത്രീയുടെ, അവൻ സ്നേഹിക്കുന്ന സ്ത്രീയുടെ ശരീരത്തിന്റെ ഭംഗിയായിരുന്നു.

ആ ഒരൊറ്റ ചിത്രം... അവൾ അവനുവേണ്ടി മാത്രം അയച്ച ആ ചിത്രം... അതവന്റെ നിയന്ത്രണം കളഞ്ഞു. ഒരു മെസ്സേജിൽ ഒതുക്കാൻ കഴിയുന്നതായിരുന്നില്ല അവന്റെ വികാരങ്ങൾ. അവനവളുടെ ശബ്ദം കേൾക്കണമായിരുന്നു. ഇപ്പോൾത്തന്നെ.

അവൻ ആ ഫോട്ടോയിൽ നിന്ന് പുറത്തുകടന്ന്, അവളുടെ നമ്പറിലേക്ക് കാൾ ചെയ്തു.

അപ്പുറത്ത് ഫോൺ എടുത്തതും, അവളുടെ ശ്വാസമടക്കിപ്പിടിച്ച നേർത്ത "ഹലോ?" കേട്ടു.

മനുവിന്റെ ശബ്ദം ആവേശം കൊണ്ട് ഇടറിയിരുന്നു. "ചേച്ചീ... ഞാനിപ്പോ കണ്ടത്... സത്യമാണോ അതോ വല്ല സ്വപ്നവുമാണോ?"

അപ്പുറത്ത് ഒരു നിമിഷത്തെ നിശബ്ദതയ്ക്ക് ശേഷം, ലീലയുടെ ശബ്ദം ഒരു മർമ്മരം പോലെ ഒഴുകിയെത്തി. അതിൽ വാത്സല്യവും കൊഞ്ചലും കലർന്നിരുന്നു.

"ആഹ്... സ്വപ്നമാ... എന്റെ മനുക്കുട്ടന് ലീലച്ചേച്ചിയുടെ ഒരു സ്വീറ്റ് ഡ്രീം."

അവളുടെ ആ മറുപടി മനുവിന്റെ സിരകളിൽ തീ പടർത്തി. അവൻ കണ്ണുകളടച്ച്, അവളെ മനസ്സിൽ സങ്കൽപ്പിച്ചു.

"സ്വപ്നമാണെങ്കിൽ പോലും... എന്ത് ഭംഗിയായിരുന്നു ചേച്ചീ അത്," അവന്റെ ശബ്ദം നേർത്തു. "ആ പാദസരം... ചേച്ചിയുടെ വെളുത്ത കാലിൽ... പിന്നെ ആ പിങ്ക് മാക്സി... കണങ്കാലിന് മുകളിൽ വരെ മാത്രം... ബാക്കി കാണിക്കാതെ കൊതിപ്പിക്കുന്നത് പോലെ."

അവൻ ഒരു നിമിഷം നിർത്തി, ശബ്ദം ഒന്നുകൂടി താഴ്ത്തി. "ഞാൻ ആലോചിക്കുവായിരുന്നു... ആ മാക്സി ഒന്നുകൂടി മുകളിലേക്ക്... കുറച്ചുകൂടി മുകളിലേക്ക് കയറിയിരുന്നെങ്കിൽ... എനിക്ക് ചേച്ചിയുടെ വെളുത്ത തുടകൾ കാണാൻ പറ്റുമായിരുന്നു, അല്ലേ?"

അവന്റെ ആ വാക്കുകൾ കേട്ട് ലീലയുടെ ശ്വാസം വിലങ്ങി. അവളുടെ ശരീരം ചൂടുപിടിക്കാൻ തുടങ്ങി. അവൾ അറിയാതെ തന്റെ കൈകൾ മാക്സിക്ക് മുകളിലൂടെ സ്വന്തം തുടകളിൽ അമർത്തി.

"സ്സ് മനു..." അവൾക്ക് നേർത്ത ശബ്ദത്തിൽ പ്രതികരിക്കാനേ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. "നീ... നീ എന്തൊക്കെയാ ഈ പറയുന്നേ..."

അവളുടെ ആ ദുർബലമായ എതിർപ്പ് അവനെ കൂടുതൽ ധൈര്യപ്പെടുത്തി. അവന്റെ ശബ്ദം കൂടുതൽ ആഴമുള്ളതും നേർത്തതുമായി.

"എന്താ ചേച്ചീ? ഞാൻ പറഞ്ഞത് ശരിയല്ലേ? എനിക്കോർമ്മയുണ്ട്, അന്ന് ചേച്ചി മുറ്റമടിക്കാൻ കുനിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ കണ്ടതാ ആ സാരിക്കുള്ളിലൂടെ... ആലില വയറും പാത്രം കഴുകുമ്പോൾ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ള .വെണ്ണപോലത്തെ തുടകൾ..." അവൻ നിർത്തി, അവളുടെ പ്രതികരണത്തിനായി കാത്തു.

അപ്പുറത്ത് അവളുടെ ശ്വാസമെടുക്കുന്നതിന്റെ ശബ്ദം മാത്രം കേൾക്കാം.

അവൻ തുടർന്നു, "ഞാനിപ്പോൾ ആലോചിക്കുവാ... എന്റെ കൈകൾ ആ തുടകളിലൂടെ മുകളിലേക്ക് സഞ്ചരിക്കുന്നത്... ആ മാക്സിക്കുള്ളിലെ ചൂടറിയുന്നത്..."

"ആഹ്... മനു..." അവളിൽ നിന്നൊരു സീൽക്കാരം ഉയർന്നു. അതൊരു വിലക്കായിരുന്നില്ല, സുഖം കൊണ്ടുള്ള ഒരു ഞരക്കമായിരുന്നു.

"അവിടെയെത്തുമ്പോൾ... ആ രഹസ്യങ്ങളുടെ താഴ്വരയിൽ... എനിക്ക്..."

"മതി... മോനേ... നിർത്ത്..." അവളുടെ ശബ്ദം ഒരു കെഞ്ചലായി മാറി. അവൾ കട്ടിലിൽ കിടന്ന് പുളയുകയായിരുന്നു. അവന്റെ വാക്കുകൾ അവളുടെ ശരീരത്തിൽ നേരിട്ട് സ്പർശിക്കുന്നതുപോലെ അവൾക്ക് തോന്നി.

"മോനേ..." അവളുടെ ശബ്ദം ഒരു കെഞ്ചലായി മാറി. അവൾ കട്ടിലിൽ കിടന്ന് പുളയുകയായിരുന്നു. അവന്റെ വാക്കുകൾ അവളുടെ ശരീരത്തിൽ നേരിട്ട് സ്പർശിക്കുന്നതുപോലെ അവൾക്ക് തോന്നി.

"ചേച്ചി ഇപ്പൊ എന്തു ചെയ്യുവാ അവിടെ?" അവന്റെ ശബ്ദം വീണ്ടും അവളുടെ കാതുകളിലെത്തി.

"മ്മ്... ഒന്നൂല്ല..." അവൾ പറഞ്ഞു. പക്ഷെ, അതായിരുന്നില്ല സത്യം. അവന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ട് വികാരംകൊണ്ട അവളുടെ കൈകൾ എപ്പോഴോ സ്വന്തം മാക്സിക്കുള്ളിലേക്ക് നൂഴ്ന്നുകയറിയിരുന്നു.

"എനിക്ക് കാണണം... ചേച്ചി ഇപ്പൊ എന്തു ചെയ്യുവാണെന്ന് എനിക്കൊരു ഫോട്ടോ അയച്ചു താ."

"എന്തിനാ... വേണ്ട മനു..." അവൾ നാണത്തോടെ പറഞ്ഞു.

"ആണോ... അയച്ചുതന്നില്ലെങ്കിൽ, ഞാൻ ഇപ്പൊ അങ്ങോട്ട് വരും." അവന്റെ ശബ്ദത്തിൽ ഒരുതരം വാശിയുണ്ടായിരുന്നു.

ആ വാക്കുകൾ കേട്ട് ലീലയുടെ നെഞ്ചിൽ ഒരു കൊള്ളിയാൻ മിന്നി. അവൻ വരുമോ? അവൾക്ക് ഒരേസമയം ഭയവും അതിയായ ആഗ്രഹവും തോന്നി. അവൾ പതിയെ കട്ടിലിൽ നിന്നെഴുന്നേറ്റു. ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ മുറിയുടെ വാതിൽ

ചെറുതായി തുറന്ന് ഹാളിലേക്ക് നോക്കി. അടുത്ത മുറിയിൽ, കട്ടിലിൽ ബോധമില്ലാതെ കിടന്നുറങ്ങുകയായിരുന്നു ജോയിച്ചേട്ടൻ. മദ്യത്തിന്റെ മയക്കത്തിൽ അയാൾക്ക് ചുറ്റും നടക്കുന്നതൊന്നും അറിയാൻ കഴിയില്ല.

അവൾക്ക് ധൈര്യം കിട്ടി. അവൾ ഫോണെടുത്തു. അവളുടെ ഹൃദയം ഒരു ഡ്രം പോലെ അടിച്ചു.

"മ്മ്... എങ്കിൽ നീ ഇങ്ങോട്ട് വാ."

"ശരിക്കും?" അപ്പുറത്ത് മനുവിന്റെ വിശ്വസിക്കാനാവാത്ത ശബ്ദം.

"ആഹ്... വാ മോനേ..." അവൾ പറഞ്ഞു. "അടുക്കള വാതിലിലൂടെ വന്നാൽ മതി. വഴി അറിയാലോ?" അവൾ കുണുങ്ങിച്ചിരിച്ചു.

ആ നിമിഷം മനു മറ്റൊന്നും ആലോചിച്ചില്ല. അവൻ ചാടിയെഴുന്നേറ്റു. കണ്ണാടിക്ക് മുന്നിൽ നിന്ന് മുടിയൊതുക്കി, Axe പെർഫ്യൂം ഒന്നുകൂടി ദേഹത്തേക്ക് സ്പ്രേ ചെയ്തു. അവന്റെ ഹൃദയം ഒരു യുദ്ധത്തിനു പോകുന്നവന്റേതുപോലെ പെരുമ്പറ കൊട്ടി.

അവൻ ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ തന്റെ വീടിന്റെ പിൻവാതിൽ തുറന്ന് പുറകുവശത്തെ ഇരുട്ടിലേക്ക് ഇറങ്ങി. ഓരോ ചുവടും അവൻ ശ്രദ്ധയോടെയാണ് വെച്ചത്. രാത്രിയുടെ നിശബ്ദതയിൽ, ചീവീടുകളുടെ ശബ്ദം മാത്രം. അവളുടെ അടുക്കള വാതിൽക്കലെത്തിയപ്പോൾ അവൻ ഒരു നിമിഷം നിന്നു. ശ്വാസം ആഞ്ഞുവലിച്ച്, അവൻ ആ വാതിലിന്റെ (handle) മെല്ലെ തിരിച്ചു.

വാതിൽ ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ തുറന്നു.

അകത്ത്, അടുക്കളയിലെ മഞ്ഞ ബൾബിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ അവൾ നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു പിങ്ക് മാക്സി ധരിച്ച്, മുടിയിഴകൾ അലസമായി മുഖത്തേക്ക് വീണുകിടന്ന ആ നിൽപ്പിൽ ഭയവും അതിയായ ആഗ്രഹവും ഒരുപോലെ പ്രതിഫലിച്ചു. ചന്ദനത്തിന്റെ മാദകഗന്ധം അവനെ വന്നുപൊതിഞ്ഞു.

അവൻ അകത്തേക്ക് കയറി, വന്നതുപോലെ തന്നെ ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ വാതിലടച്ചു.

അവർ ഒരു വാക്കുപോലും മിണ്ടാതെ പരസ്പരം നോക്കിനിന്നു. ആ നോട്ടത്തിൽ എല്ലാമുണ്ടായിരുന്നു. അവന്റെ കൈകൾ ഉയർന്ന് അവളുടെ കവിളിൽ മെല്ലെ

തലോടി. ആ സ്പർശനത്തിൽ അവൾ കണ്ണുകളടച്ചു, പൂർണ്ണമായും അവനിലേക്ക് ചാഞ്ഞു.

"ചേച്ചീ..." അതൊരു വാക്കല്ലായിരുന്നു, അവന്റെ ശ്വാസമായിരുന്നു.

അവൻ അവളെ ചുംബിച്ചു. വേലിക്ക് അരികിൽ വെച്ചു നടന്ന ചുംബനം പോലെയല്ല, അതൊരുപാട് ശാന്തവും ആഴമുള്ളതുമായിരുന്നു. അവളുടെ ചുണ്ടുകളിലെ വിറയൽ അവൻ അറിഞ്ഞു. ആ ചുംബനത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്നുകൊണ്ട് അവൾ അവന്റെ തോളിൽ മുറുകെ പിടിച്ചു.

ചുംബനത്തിൽ നിന്ന് വേർപെട്ട ശേഷം, അവൻ അവളുടെ കൈകളിൽ പിടിച്ചു. ഒന്നും മിണ്ടാതെ, അവളെയും കൊണ്ട് അവൻ ഹാളിലൂടെ അവളുടെ കിടപ്പുമുറി ലക്ഷ്യമാക്കി നടന്നു. അടുത്ത മുറിയിൽ നിന്ന് ജോയിച്ചേട്ടന്റെ കൂർക്കംവലിയുടെ നേർത്ത ശബ്ദം കേൾക്കാമായിരുന്നു. ആ ശബ്ദം, ആ അപകടകരമായ സാഹചര്യം, അവരുടെ സിരകളിലെ രക്തയോട്ടം വർദ്ധിപ്പിച്ചു.

അവളുടെ കിടപ്പുമുറിയിൽ, മങ്ങിയ വെളിച്ചത്തിൽ, അവൻ അവളെ തനിക്ക് അഭിമുഖമായി നിർത്തി. അവളുടെ കണ്ണുകളിലേക്ക് ഉറ്റുനോക്കി.

അവൻ നേരെ കട്ടിലിന്റെ ഒരറ്റത്ത് ഇരുന്നു. പിന്നെ, അവളുടെ കൈകളിൽ പിടിച്ച്, സൗമ്യമായി അവളെ തനിക്ക് നേരെ വലിച്ച് തന്റെ മടിയിലേക്ക് ഇരുത്തി. അവൾ ഒരു നിമിഷം പതറിയെങ്കിലും, അവന്റെ കൈകൾ അവളെ സുരക്ഷിതമായി ചുറ്റിപ്പിടിച്ചപ്പോൾ അവൾ എതിർപ്പില്ലാതെ അവന്റെ നെഞ്ചിലേക്ക് ചാരിയിരുന്നു. അവളുടെ ശരീരത്തിന്റെ ഭാരവും ചൂടും അവൻ അറിഞ്ഞു.

അവൻ അവളുടെ ചെവിയിൽ മുഖമടുപ്പിച്ചു. അവന്റെ ചൂടുള്ള നിശ്വാസം അവളുടെ കഴുത്തിൽ തട്ടിയപ്പോൾ അവളൊന്ന് കുളിരണിഞ്ഞു.

അവന്റെ മടിയിലിരുന്ന് ലീലയൊന്ന് കുറുകി. അടുത്ത മുറിയിൽ നിന്ന് ജോയിച്ചേട്ടന്റെ കൂർക്കംവലി നേർത്ത ശബ്ദത്തിൽ കേൾക്കാം. ആ ശബ്ദം ഒരു അപകടസൂചനയായിരുന്നെങ്കിലും, പിടിക്കപ്പെടുമോ എന്ന ഭയം അവളുടെ പൂറ്റിൽ ഒരു പ്രത്യേക തരിപ്പുണ്ടാക്കി.

മനു അവന്റെ മുഖം അവളുടെ കഴുത്തിലേക്ക് പൂഴ്ത്തി. ചന്ദനത്തിന്റെയും വിയർപ്പിന്റെയും ഗന്ധം അവൻ ആർത്തിയോടെ ഉള്ളിലേക്ക് വലിച്ചെടുത്തു.

"എന്തൊരു മണമാടീ നിനക്ക്... നിന്നെ ഇങ്ങനെ എന്റെ മടിയിലിരുത്തി ഒന്ന് പിടിക്കാൻ എത്ര നാളായി ഞാൻ കൊതിക്കുന്നു," അവന്റെ പരുക്കൻ ശബ്ദം അവളുടെ കാതിൽ പതിച്ചു. അവന്റെ നാവ് പുറത്തേക്ക് നീണ്ട് അവളുടെ കഴുത്തിലെ മൃദുവായ തൊലിയിൽ നക്കിത്തുടച്ചു.

"ആഹ്... മനു..." ലീലയുടെ വായിൽ നിന്നൊരു സീൽക്കാരം വന്നു. അവളുടെ വിരലുകൾ അവന്റെ തോളിൽ ആഴ്ന്നു.

അവന്റെ ഒരു കൈ അവളുടെ പിങ്ക് മാക്സിക്ക് മുകളിലൂടെ അരക്കെട്ടിൽ മുറുകിയിരുന്നു. മറ്റേ കൈ പതിയെ അവളുടെ വയറിലൂടെ മുകളിലേക്ക് ഇഴഞ്ഞു. ഒടുവിൽ ആ കൈ അവളുടെ വലത് മുലയിൽ അമർന്നു.

"എന്തൊരു കൊഴുത്ത മുലയാടീ നിന്റേത്..." അവൻ അവളുടെ ചെവിയിൽ കടിച്ചു കൊണ്ട് പറഞ്ഞു. അവൻ ആ മുലയെ ശക്തിയായി ഒന്ന് ഞെക്കി.

"സ്സ്...!" അവൾ വേദന കലർന്ന സുഖത്താൽ പുളഞ്ഞു. മാക്സിക്കും അതിനടിയിലെ കറുത്ത ബ്രായ്ക്കും മുകളിലൂടെ അവളുടെ മുലകണ്ണ് കല്ലിച്ച് നിൽക്കുന്നത് അവന്റെ കൈപ്പത്തിയിൽ തടഞ്ഞു.

അവൻ അവളെ മടിയിൽ നിന്നെഴുന്നേൽപ്പിച്ച് കട്ടിലിൽ നിർത്തി. എന്നിട്ട് മുട്ടുകുത്തിയിരുന്ന് അവളുടെ പിങ്ക് മാക്സി മുകളിലേക്ക് വലിച്ചു പൊക്കി. വെളുത്ത തുടകൾക്കിടയിൽ കറുത്ത പാന്റീസ് അവന്റെ കണ്ണിൽപ്പെട്ടു. ആ പാന്റീസിന് മുകളിലൂടെ അവളുടെ പൂറിന്റെ തടിപ്പ് വ്യക്തമായി കാണാമായിരുന്നു. അവൻ ആ മാക്സി തലവഴി ഊരിയെറിഞ്ഞു.

കറുത്ത ബ്രായിൽ അവൻ ഞെക്കിയ അവളുടെ മുലകൾ തുളുമ്പി നിന്നു. താഴെ, പാന്റീസിനുള്ളിൽ അവളുടെ പൂറ് അവനുവേണ്ടി തുടിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ എഴുന്നേറ്റ് അവളുടെ ചന്തിയിൽ പിടിച്ചു ഞെക്കി.

"നിന്റെയീ കുണ്ടി കണ്ടാൽ ആർക്കായാലും അടിക്കാൻ തോന്നും," അവൻ അതും പറഞ്ഞു കൊണ്ട് അവളെ കട്ടിലിലേക്ക് തള്ളിയിട്ടു. അവന്റെ ഷർട്ട് വലിച്ചൂരിയെറിഞ്ഞ് അവൻ അവൾക്ക് മുകളിലേക്ക് ചാടിവീണു.

അവന്റെ കൈകൾ നേരെ അവളുടെ കറുത്ത ബ്രായുടെ ഹുക്കിലേക്ക് നീണ്ടു. അതഴിച്ചുമാറ്റിയതും അവളുടെ മുഴുത്ത മുലകൾ പുറത്തേക്ക് ചാടി. അവൻ അതിലൊന്നിന്റെ മുലകണ്ണ് വായിലാക്കി ചപ്പിവലിക്കാൻ തുടങ്ങി. മറ്റേ മുലയെ അവൻ കൈകൊണ്ട് ഞെക്കിയുടച്ചു.

"ആഹ്... മോനേ... പതിയെ ... നിനക്കുള്ളതാ ഇതൊക്കെ..." ലീല അവന്റെ തലമുടിയിൽ പിടിച്ചുവലിച്ചു കൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

അവൻ അവളുടെ മുലകൾ മാറി മാറി ചപ്പിയും ഞെക്കിയും സുഖിപ്പിച്ചു. പിന്നെ അവന്റെ കൈകൾ താഴേക്ക് നീങ്ങി, അവളുടെ പാന്റീസിനുള്ളിലേക്ക് വിരലുകൾ കയറ്റി. അവിടെ നനവ് പടർന്നിരുന്നു. അവന്റെ വിരലുകൾ അവളുടെ പൂറിന്റെ പിളർപ്പിൽ തടഞ്ഞു.

"നനഞ്ഞു കുതിർന്നല്ലോടീ എന്റെ ചേച്ചീ," അവൻ മുഖമുയർത്തി അവളെ നോക്കി കണ്ണിറുക്കി. അവൻ ആ പാന്റീസ് തുടയിലൂടെ താഴേക്കു ഊരിയെടുത്തു ഒന്ന് മണത്തു

അത് കണ്ടു ലീലയുടെ കവിൾ നാണത്താൽ ചുവന്നു

"എന്താടാ നീ കാണിക്കുന്നേ"

"ഞാനോ ഞാൻ എന്റെ ചേച്ചി പെണ്ണിന്റെ ഷഡി മണക്കുന്നു" അവൻ കൂസലില്ലാതെ പറഞ്ഞു

അവൻ ആ പാന്റീസ് കട്ടിലിന്റെ ഒരറ്റത്തേക്ക് ഇട്ടു. എന്നിട്ട് അവന്റെ കണ്ണുകൾ അവളുടെ വിടർന്നു കിടക്കുന്ന തുടകൾക്കിടയിലേക്ക് നീണ്ടു. അവളുടെ നനഞ്ഞ പൂറിതളുകൾ അവന്റെ കണ്ണിന് മുന്നിൽ വെളിപ്പെട്ടു. ആ പിളർപ്പിൽ നിന്ന് മദജലം ഊറിവരുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

"ഇതാണല്ലേ എന്റെ ചേച്ചിയെ ഭ്രാന്ത് പിടിപ്പിക്കുന്നത്, ഇത് നനഞ്ഞു കുതിർന്നല്ലോ " അവൻ അവളുടെ പൂറ്റിലേക്ക് നോക്കിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

''നീയാടാ പട്ടി അതിനു കാരണം" അവൾ പുലമ്പി

"മിണ്ടാധെടി കാന്താരി"

അവൻ മുഖം താഴ്ത്തി, തന്റെ നാവ് അവളുടെ പൂറിതളുകളിൽ അമർത്തി. ലീലയുടെ ശരീരം ഷോക്കടിച്ചതുപോലെ വെട്ടിവിറച്ചു. അവളുടെ വായിൽ നിന്ന് നിലവിളിപോലൊരു ശബ്ദം ഉയർന്നു.

"അമ്മേ...! എടാ ആഹ് പതിയെ ചേട്ടൻ അപ്പുറത്തു "

അവൻ അത് കാര്യമാക്കിയില്ല. അവന്റെ നാവ് അവളുടെ പൂറിന്റെ പിളർപ്പിലൂടെ താഴേക്കും മുകളിലേക്കും ഓടിനടന്നു. അവളുടെ മദജലത്തിന്റെ പുളിപ്പുള്ള രുചി അവൻ ആസ്വദിച്ചു. അവന്റെ ഒരു കൈ അവളുടെ ഒരു മുലയെ ഞെക്കിയുടച്ചു. മറ്റേ കൈകൊണ്ട് അവൻ അവളുടെ ചന്തിയിൽ പിടിച്ചുയർത്തി, അവളുടെ പൂറ് തന്റെ വായിലേക്ക് കൂടുതൽ ചേർത്തുവെച്ചു.

അവളുടെ കന്ത് അവന്റെ നാവിന് അടിയിൽ പെട്ടപ്പോൾ അവൾ കിടക്കയിൽ കിടന്നു പിടഞ്ഞു.

"ആഹ്... മോനേ... മനു... നക്കി... നക്കി കൊല്ലെടാ എന്നെ... എനിക്ക് വരുന്നു..." ലീല ബോധമില്ലാതെ പുലമ്പി. അവളുടെ കുണ്ടി വെട്ടിവെട്ടി വിറച്ചു, അരക്കെട്ട് ഉയർന്നും താഴ്ന്നും ചലിച്ചു.

അവളുടെ കന്ത് അവന്റെ നാവിന് അടിയിൽ പെട്ടപ്പോൾ അവൾ കിടക്കയിൽ കിടന്നു പിടഞ്ഞു. അവൻ നക്കുന്നതിന്റെ വേഗത കുറയ്ക്കാതെ തുടർന്നുകൊണ്ടേയിരുന്നു.

"എന്തൊരു പുളിപ്പാടീ നിന്റെ പൂറിന്... കുടിച്ചാലും കുടിച്ചാലും മതിയാവുന്നില്ലല്ലോ," അവൻ മുഖം അല്പം ഉയർത്തിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

"ആഹ്... കുടിച്ചോ... എടാ... എനിക്കെന്തോ... പോലെയാവുന്നു... മോനേ..." ലീലയുടെ ശബ്ദം നേർത്തുപോയിരുന്നു, അവൾ സുഖത്തിന്റെ ലഹരിയിൽ പുലമ്പി.

അവന്റെ നാവ് അവളുടെ കന്തിൽ ഇക്കിളി കൂട്ടിയപ്പോൾ, അവന്റെ നടുവിരൽ അവളുടെ ഇറുകിയ പൂറ്റിലേക്ക് മെല്ലെ ഊർന്നു കയറി.

"ആഹ്!" ലീലയൊന്ന് ഞെട്ടിപ്പിടഞ്ഞു. അവളുടെ ശരീരം വില്ലുപോലെ വളഞ്ഞു. "എടാ... എന്താ... അത്... സ്സ്..."

അവളുടെ പെട്ടെന്നുള്ള പ്രതികരണത്തിൽ അവന്റെ പിടി അവളുടെ ചന്തിയിൽ മുറുകി. അവൻ ആ വിരൽ അവളുടെ പൂറ്റിനുള്ളിൽ മെല്ലെ ചലിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. അകത്തേക്കും പുറത്തേക്കും.

"ഇഷ്ടായോടീ? അകത്തും പുറത്തും ഒരുമിച്ച് സുഖിപ്പിക്കുന്നത്?" അവന്റെ ശബ്ദം അവളുടെ പൂറിനരികിൽ നിന്ന് മുഴങ്ങി.

"മ്മ്... ഹ്മ്... മനു... എനിക്ക്... എനിക്ക് വയ്യെടാ... നിർ... നിർത്തല്ലേ..." അവൾക്ക് വാക്കുകൾ മുറിഞ്ഞു. സുഖം സഹിക്കാനാവാതെ അവളുടെ തലയിണയിൽ മുഖമമർത്തി. അവന്റെ വിരൽ അവളുടെ പൂറ്റിനുള്ളിൽ കൂടുതൽ വേഗത്തിൽ ചലിച്ചു, അതേസമയം അവന്റെ നാവ് അവളുടെ കന്തിനെ ഉഴുതുമറിക്കുകയായിരുന്നു.

അവൾക്ക് സുഖം സഹിക്കാനാവാതെ തലയിണയിൽ മുഖമമർത്തി. അവന്റെ വിരൽ അവളുടെ പൂറ്റിനുള്ളിൽ കൂടുതൽ വേഗത്തിൽ ചലിച്ചു, അതേസമയം അവന്റെ നാവ് അവളുടെ കന്തിനെ ഉഴുതുമറിക്കുകയായിരുന്നു.

അവന്റെ ഒരു കൈ അവളുടെ ചന്തിയിൽ നിന്ന് മുകളിലേക്ക് കയറി, അവളുടെ വയറിലെ മടക്കുകളിലൂടെ തഴുകി ഒടുവിൽ അവളുടെ മുലയിൽ എത്തി. അവന്റെ രണ്ടു കൈകളും ഇപ്പോൾ അവളുടെ മുഴുത്ത മുലകളെ ഒരുപോലെ ഞെരിക്കുകയായിരുന്നു.

"ആഹ്...!"

അവളുടെ അരക്കെട്ട് മുകളിലേക്ക് പൊങ്ങിപ്പോയി. പൂറ്റിലെ നനവ് കൂടി, അവന്റെ വിരൽ കൂടുതൽ എളുപ്പത്തിൽ അകത്തേക്കും പുറത്തേക്കും തെന്നിനീങ്ങി. അവന്റെ വിരലുകൾ അവളുടെ കല്ലിച്ച മുലക്കണ്ണുകളെ തിരഞ്ഞുപിടിച്ചു, അതിനെ പതുക്കെ ഞെരടി.

"സ്സ്... മനു... മോനേ... നിർത്തെടാ ... എനിക്ക്... എനിക്ക് വരുന്നു... ആഹ്ഹ്... അമ്മേ..." അവളുടെ ശബ്ദം ഒരു നിലവിളിയായി മാറി.

"എന്നെ കൊല്ല്... സുഖിപ്പിച്ചു കൊല്ലെടാ..." അവൾ തലയിണയിൽ മുഖം തിരുമ്മി പുലമ്പി.

അവളുടെ പൂറിന്റെ ഉൾഭിത്തികൾ അവന്റെ വിരലിൽ മുറുകുന്നതും വിറയ്ക്കുന്നതും അവനറിഞ്ഞു. അവൾക്ക് വരാറായി എന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ അവൻ, നക്കുന്നതിന്റെയും വിരലിടുന്നതിന്റെയും വേഗത കൂട്ടി. മുലക്കണ്ണുകളെ അവൻ ശക്തിയായി ഞെരടി.

അവസാനം, ശക്തമായ ഒരു നിലവിളിയോടെ അവളുടെ ശരീരം കട്ടിലിൽ നിന്ന് ഉയർന്നുപൊങ്ങി. അവളുടെ കുണ്ടി വെട്ടിവെട്ടി വിറച്ചു. പൂറ്റിൽ നിന്ന് കൊഴുത്ത

മദജലം ഒരു പ്രവാഹം പോലെ അവന്റെ വായിലേക്കും വിരലുകളിലേക്കും ചീറ്റി. അവൾ തളർന്ന്, കിതച്ചുകൊണ്ട് കട്ടിലിലേക്ക് വീണു.

അവൾ തളർന്ന്, കിതച്ചുകൊണ്ട് കട്ടിലിലേക്ക് വീണപ്പോൾ മനു മുഖമുയർത്തി അവളെ നോക്കി. അവന്റെ ചുണ്ടിലും മുഖത്തും അവളുടെ മദജലം പറ്റിപ്പിടിച്ചിരുന്നു. ലീലയുടെ കണ്ണുകൾ പാതിയടഞ്ഞിരുന്നു, അവൾ സുഖത്തിന്റെ ആലസ്യത്തിൽ കിടക്കുകയായിരുന്നു.

"എടാ... മനു..." അവൾ കിതച്ചുകൊണ്ട് വിളിച്ചു. "എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായിട്ടാ ഞാനിങ്ങനെ... ഇങ്ങനെ വരുന്നത്..."

അത് കേട്ട് മനുവിന്റെ മുഖത്തൊരു വഷളൻ ചിരി വിടർന്നു. "ഇതൊരു തുടക്കം മാത്രമാടീ എന്റെ ചരക്കേ... ബാക്കി കൂടി ഞാനെടുക്കട്ടെ," അവൻ പറഞ്ഞു കൊണ്ട് വീണ്ടും അവളുടെ തുടകൾക്കിടയിലേക്ക് മുഖം പൂഴ്ത്തി. അവളുടെ പൂറ്റിൽ ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്ന മദജലത്തിന്റെ ഓരോ തുള്ളിയും അവൻ നക്കിയെടുത്തു.

"ആഹ്... നക്കി.. മുഴുവനും..." അവൾ അവന്റെ തലമുടിയിൽ കൊരുത്തു വലിച്ചു.

അവളെ മുഴുവനായി രുചിച്ചതിന് ശേഷം അവൻ മുകളിലേക്ക് കയറി അവൾക്കരികിൽ മലർന്നു കിടന്നു. അപ്പോഴാണ് അവളുടെ കണ്ണുകൾ അവന്റെ ജീൻസിന്റെ മുൻവശത്ത് തടഞ്ഞത്. അവിടെ ഒരു കൂടാരം പോലെ ഉയർന്നു നിൽക്കുന്നു.

"അതെന്താടാ... അങ്ങനെ വീർത്തു നിൽക്കുന്നത്?" അവൾ ഒരു പ്രത്യേക ഈണത്തിൽ ചോദിച്ചു. "എനിക്കതൊന്ന് കാണണം."

മനു ഒരു കള്ളച്ചിരിയോടെ എഴുന്നേറ്റ് കട്ടിലിന് മുന്നിൽ നിന്നു. അവൻ ബെൽറ്റ് ഊരി, ജീൻസിന്റെ ബട്ടണും സിപ്പും തുറന്നു. അവന്റെ കറുത്ത അടിവസ്ത്രത്തിനുള്ളിൽ നിന്ന് അവന്റെ ഭീമാകാരമായ കുണ്ണ പുറത്തേക്ക് ചാടി. അത് നേരെ മുകളിലേക്ക് നോക്കി വിറച്ചുനിന്നു.

അവൻ അതിനെ കയ്യിലെടുത്ത് ഒന്നുരണ്ടു തവണ തൊലിച്ചു. "ഇത് വേണോടീ നിനക്ക്? നിന്റെ പൂറ്റിലിറക്കാൻ?"

ലീല ഒരു വാക്കുപോലും മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. അവളുടെ കണ്ണുകൾ അവന്റെ കുണ്ണയിൽ നിന്ന് മാറിയില്ല. അവൾ പതിയെ കട്ടിലിൽ എഴുന്നേറ്റിരുന്നു. എന്നിട്ട് അവനടുത്തേക്ക് നീങ്ങി, അവന്റെ വിറച്ചുനിൽക്കുന്ന കുണ്ണയുടെ തലപ്പിൽ പിടിച്ചു.

"ഇങ്ങു താടാ... നിന്റെ സാധനം... എന്റെ വായിലോട്ട്..." അവൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവന്റെ കുണ്ണത്തലയെ അവളുടെ ചുണ്ടുകൾക്കിടയിലേക്ക് ഇറക്കി

"പെണ്ണിന്റെ വർത്താനം കേട്ടോ ഇപ്പൊ "

"എന്താ എന്റെ വർത്തനത്തിനു കുഴപ്പം? അവന്റെ കുണ്ണത്തലപ്പിൽ ചുണ്ടു ഉറച്ചുകൊണ്ടു അവൾ ചോദിച്ചു

"ഒന്നുലെ ...അതെ ജോയ് ചേട്ടൻ എങ്ങാനും എണീക്കുവോ"

"ഇല്ല കുട്ടാ അത് കുംഭകർണനാ കള്ളും കൂടി ഉണ്ടേ നോക്കണ്ട" അവൾ കൈപ്പത്തി അവന്റെ കുണ്ണയിൽ ചുറ്റി പിടിച്ചു

അവളുടെ ആ ഉറപ്പുള്ള മറുപടി കേട്ടപ്പോൾ മനുവിന്റെ അവസാനത്തെ പേടിയും പമ്പ കടന്നു. അവന്റെയുള്ളിൽ കാമം ആളിക്കത്തി.

"അങ്ങനെയാണോ... എങ്കിൽ പിന്നെ പേടിക്കാനില്ലല്ലോടീ ചേച്ചി... ഊമ്പിയെടുക്ക് എന്റെ കുണ്ണ," അവന്റെ ശബ്ദം ആഗ്രഹത്താൽ കുറുകി.

ആ വാക്ക് കേട്ടതും ലീലയുടെ കണ്ണുകൾ തിളങ്ങി. അവൾ ആവേശത്തോടെ അവന്റെ കുണ്ണയുടെ ബാക്കി ഭാഗം കൂടി വായിലേക്ക് കയറ്റി. അവളുടെ ചുണ്ടുകൾ അവന്റെ കുണ്ണയുടെ കടഭാഗത്ത് അമർന്നു. അവളുടെ കൈപ്പത്തി അതിന്റെ തടിപ്പിൽ താളം പിടിച്ചു.

"ആഹ്...ശ്ശൂ... എടീ..."

സുഖം സഹിക്കാനാവാതെ അവന്റെ കൈകൾ അവളുടെ മുടിയിൽ കൊരുത്തു വലിച്ചു. അവന്റെ വിരലുകൾ അവളുടെ തലയോട്ടിയിൽ അമർന്നു. ആ വേദന ലീലയ്ക്ക് കൂടുതൽ ലഹരി നൽകി. അവൾ കൂടുതൽ ആഴത്തിൽ, ആവേശത്തോടെ ഊമ്പാൻ തുടങ്ങി.

"സ്ലര്പ് സ്ലപ്"

അവളുടെ തല ഒരു യന്ത്രം പോലെ മുകളിലേക്കും താഴേക്കും ചലിച്ചു. അവളുടെ വായിലെ ചൂടും ഉമിനീരും അവന്റെ കുണ്ണയെ പൊതിഞ്ഞു.

അവന്റെ കുണ്ണ അവളുടെ തൊണ്ടയിൽ തട്ടുന്നത് വരെ അവൾ ആഞ്ഞൂമ്പി. സുഖം കൊണ്ട് മനുവിന്റെ കണ്ണുകൾ പിന്നോട്ട് മറിഞ്ഞു. അവനവളുടെ തലമുടിയിൽ കൂടുതൽ ശക്തിയായി പിടിച്ചമർത്തി.

കുറച്ചുകൂടി കഴിഞ്ഞാൽ അവന്റെ വെള്ളം മുഴുവൻ അവളുടെ വായിൽ പോകുമെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ ലീല പെട്ടെന്ന് ഊമ്പൽ നിർത്തി, വായിൽ നിന്ന് കുണ്ണയെ പുറത്തെടുത്തു. ഉമിനീരിൽ കുതിർന്ന അവന്റെ കുണ്ണ പുറത്ത് നിന്ന് വിറച്ചു

എടാ..." അവൾ കിതച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു. "നിന്റെ സാധനം എന്റെ വയ്യിനു ... പൂറ്റിലിറക്ക് ഇറക്കു ..."

"ആണോടീ പൂറി... നിനക്ക് എന്റെ കുണ്ണ പൂറ്റി കേറണോ? എന്നാൽ കേറ്റിത്തരാം," മനു ആവേശത്തോടെ അലറി.

അവൾ വേഗം കട്ടിലിന്റെ നടുവിലേക്ക് നീങ്ങിക്കിടന്നു, കാലുകൾ രണ്ടും ആവുന്നത്ര വിടർത്തി അവനുവേണ്ടി കാത്തു.

"വാടാ... ഇവിടെ വന്നു കേറ്റു സാധനം... എന്റെ പൂറു പൊളിക്ക്..." അവൾ അവനെ മാടിവിളിച്ചു.

മനു അവളുടെ കാലുകൾക്കിടയിൽ മുട്ടുകുത്തിയിരുന്നു. അവന്റെ കുണ്ണത്തലപ്പ് അവളുടെ നനഞ്ഞു കുതിർന്ന പൂറിന്റെ വാതിൽക്കൽ മുട്ടിനിന്നു. അവൾ നേരത്തെ രതിമൂർച്ഛിച്ചതിന്റെ കൊഴുപ്പിൽ, അവന്റെ കുണ്ണ ഒരു വഴുതുന്നതുപോലെ അവളുടെ പൂറ്റിലേക്ക് ഊർന്നു കയറി.

"ആഹ്...!" രണ്ടുപേരും ഒരുമിച്ച് സുഖം കൊണ്ട് മുരണ്ടു.

അവൻ പതിയെ അരക്കെട്ടിളക്കി അടിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഓരോ അടിയിലും അവന്റെ കുണ്ണ അവളുടെ പൂറിന്റെ ആഴങ്ങളിൽ ചെന്നുമുട്ടി. അവരുടെ നനഞ്ഞ ശരീരങ്ങൾ കൂട്ടിമുട്ടുമ്പോൾ "പ്ലക്... പ്ലക്..." എന്ന ശബ്ദം മുറിയിൽ നിറഞ്ഞു.

"നല്ല ശബ്ദം അല്ലെ പെണ്ണെ ...." ആഞ്ഞു പണ്ണിക്കൊണ്ട് മനു പറഞ്ഞു

"കൊണ പറയാതെ പൂറ്റിലടിക്കു ചെക്കാ" ലീല അലറി

"ശ്ശോ... ഈ പെണ്ണ് എന്നേക്കാൾ മോശമാണല്ലോ," അവൻ കിതച്ചുകൊണ്ട് സ്വയം പറഞ്ഞു.

"അതെടാ... നിന്നെപ്പോലൊരു ചെക്കനെ കിട്ടിയാൽ ഏത് പെണ്ണും മോശമായിപ്പോകും..."

"കുറച്ചായി മോനെ ഈ ചേച്ചി ഇവിടെ തീ തിന്ന്നു ...അടിക്കു ചക്കരെ"

അവൾ അവന്റെ ചന്തിയിൽ ഞെക്കികൊണ്ടു അലറി.

അവളുടെ മറുപടി കേട്ട് മനുവിന് ആവേശം കയറി. അവൻ അവളുടെ ഒരു കാൽപ്പാദത്തിൽ പിടിച്ച് ഉയർത്തി തന്റെ തോളിലേക്ക് വെച്ചു. ആ പൊസിഷനിൽ അവന്റെ കുണ്ണ കൂടുതൽ ആഴത്തിൽ അവളുടെ പൂറ്റിലേക്ക് തുളച്ചുകയറി.

"ആഹ്... എടാ... പതുക്കെ... സ്സ്... അമ്മാ... എന്റെ... പൂറു... കീറും..." അവളുടെ വാക്കുകൾ മുറിഞ്ഞുപോയി.

മനു അതൊന്നും കേട്ട ഭാവം കാണിച്ചില്ല. അവന്റെ അരക്കെട്ട് ഒരു യന്ത്രം പോലെ വേഗത്തിൽ ചലിക്കാൻ തുടങ്ങി. അവളുടെ മുഴുത്ത മുലകൾ ഓരോ അടിയിലും മുകളിലേക്കും താഴേക്കും ആടിക്കളിച്ചു. അവരുടെ ശരീരങ്ങൾ വിയർപ്പിൽ കുതിർന്നു. ചന്ദനത്തിന്റെയും വിയർപ്പിന്റെയും പിന്നെ കാമത്തിന്റെയും രൂക്ഷഗന്ധം ആ മുറിയിൽ നിറഞ്ഞു. "പടക്ക്... പടക്ക്..." എന്ന ശബ്ദം മുറിയിലെ നിശബ്ദതയെ ഭേദിച്ചു.

അവന് വരാറായി എന്ന് തോന്നിയതും അവൻ കുണ്ണ പൂറ്റിൽ നിന്നും പുറത്തേക്കൂരി. ലീല എന്താണ് സംഭവിക്കുന്നതെന്ന് അറിയുന്നതിന് മുൻപേ, അവൻ അവളുടെ തലമുടിയിൽ പിടിച്ച് മുന്നോട്ട് വലിച്ച്, അവന്റെ ചൂടുള്ള കുണ്ണ അവളുടെ വായിലേക്ക് തള്ളിക്കയറ്റി.

അവൾക്കൊന്ന് ശ്വാസം മുട്ടി. "മ്മ്... എന്താടാ... ഇത്..."

അവളുടെ കണ്ണുകൾ വിടർന്നു, പക്ഷെ ഒരു നിമിഷത്തെ ഞെട്ടലിന് ശേഷം അവൾ ആവേശത്തോടെ അവന്റെ കുണ്ണ വായിലിട്ട് ഊമ്പാൻ തുടങ്ങി.

അവൾക്ക് രതിമൂർച്ഛ വരാൻ തുടങ്ങിയതും, അവൻ കുണ്ണ അവളുടെ വായിൽ നിന്നും വലിച്ചെടുത്തു.

"എന്താടാ... നിർത്തിയേ? എനിക്ക് താടാ അത്..." അവൾ കെഞ്ചുന്ന സ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു.

അവൻ മറുപടി പറയാതെ, അവളെ പിടിച്ച് കട്ടിലിൽ കുനിച്ചു നിർത്തി. അവളുടെ മുഴുത്ത ചന്തികൾ അവന്റെ നേരെ ഉയർന്നുനിന്നു. അവൻ അതിലൊന്ന് കൈകൊണ്ട് തല്ലി.

"നീ എന്നെ എന്ത് ചെയ്യാൻ പോകുവാ മനു?" അവൾ കിതച്ചുകൊണ്ട് ചോദിച്ചു.

"അടങ്ങി നിക്കെടീ പെണ്ണേ," അവൻ അവളുടെ കുണ്ടിയിൽ പിടിച്ചമർത്തിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

അവൻ അവളുടെ പിന്നിൽ നിന്ന്, തന്റെ കുണ്ണ അവളുടെ നനഞ്ഞ പൂറ്റിലേക്ക് ഒറ്റത്തള്ളിന് കയറ്റി.

"ആഹ്... അമ്മേ..." അവൾ മുന്നോട്ട് ആഞ്ഞുപോയി.

അവന്റെ ഓരോ തള്ളലിലും അവളുടെ ശരീരം മുന്നോട്ട് ആടിയുലഞ്ഞു. അവന്റെ തുടകൾ അവളുടെ ചന്തിയിൽ വന്നിടിക്കുന്ന 'പട പട' ശബ്ദം മുറിയിൽ മുഴങ്ങി.

"അങ്ങനെ... അടിച്ചു പൊളിക്ക്... എന്റെ പൂറ്... നിനക്കുള്ളതാടാ പട്ടീ..." അവൾ കട്ടിലിലെ വിരിയിൽ മുഖമമർത്തി അലറി.

"മിണ്ടാതെടീ കഴപ്പീ, നിന്റെ കുണ്ടി ഞാനിപ്പോ അടിച്ചു പൊട്ടിക്കും," മനു അലറി.

"ഞാൻ മിണ്ടും, നീ എന്റെ കുണ്ടി അടിച്ചു പൊട്ടിച്ചോ," അവൾ വെല്ലുവിളിച്ചു.

അടുത്ത നിമിഷം, അവന്റെ കൈപ്പത്തി അവളുടെ വലത് ചന്തിയിൽ ആഞ്ഞു പതിച്ചു. "പഠേ!"

"ആഹ്...!" അവൾ സുഖം കലർന്ന വേദനയിൽ നിലവിളിച്ചു. "അങ്ങനെ... മനു... ചേച്ചിയുടെ ചന്തിയിൽ അടിക്ക്... അടിക്ക്..."

അവൻ അവളുടെ ചുവന്നു തുടുത്ത ചന്തികളിൽ പിടിച്ചമർത്തി, കൂടുതൽ വേഗത്തിൽ ആഞ്ഞടിക്കാൻ തുടങ്ങി. കൂടുതൽ ആഴത്തിൽ കിട്ടാനായി അവൾ നെഞ്ച് കട്ടിലിലേക്ക് അമർത്തി കുണ്ടി മുകളിലേക്ക് തള്ളി.

അവന്റെ ഓരോ അടിയിലും അവൾ ലയിച്ചുചേർന്നു. അവൾ അവനോടൊപ്പം അവളുടെ അരക്കെട്ട് പിന്നോട്ടും മുന്നോട്ടും ചലിപ്പിച്ച് അടിക്കാൻ തുടങ്ങി. മനുവിന് നിയന്ത്രണം നഷ്ടപ്പെട്ടു, അവന്റെ അരക്കെട്ടിന്റെ വേഗത കൂടി.

അവളുടെ ശരീരം വിറച്ചു തുടങ്ങി, അവൾക്ക് വീണ്ടും വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവസാനത്തെ ഒരു ആഞ്ഞടിയിൽ അവളുടെ ശരീരം കട്ടിലിൽ കിടന്നു പിടഞ്ഞു, അവൾ രതിമൂർച്ഛയുടെ കൊടുമുടിയിലെത്തി. അവളുടെ പൂറിന്റെ ഉൾഭിത്തികൾ അവന്റെ കുണ്ണയിൽ ശക്തമായി മുറുകി.

ആ മുറുക്കത്തിൽ മനുവിനും പിടിച്ചുനിൽക്കാനായില്ല.

"നീ ഒഴിച്ചോടാ മനുക്കുട്ടാ...!" അവൾ അലറി.

"ആഹ് ചേച്ചീ..." അവന്റെ മുരൾച്ചയോടെ, അവന്റെ കുണ്ണയിൽ നിന്ന് ചൂടുള്ള ശുക്ലം അവളുടെ പൂറിന്റെ ആഴങ്ങളിലേക്ക് ഒരു പ്രവാഹം പോലെ ചെന്നുനിറഞ്ഞു. അവൻ തളർന്ന് അവളുടെ മുതുകിലേക്ക് വീണു.

രണ്ടുപേരും വിയർപ്പിൽ കുളിച്ച്, കിതച്ചുകൊണ്ട് ഏറെനേരം അനങ്ങാതെ കിടന്നു. പതിയെ, ലീല അവന്റെ കൈകൾക്കിടയിലൂടെ തിരിഞ്ഞ് അവനഭിമുഖമായി കിടന്നു. അവൾ അവന്റെ നെറ്റിയിൽ പടർന്നുകിടന്ന മുടിയിഴകൾ സ്നേഹത്തോടെ മാടിയൊതുക്കി, അവന്റെ ചുണ്ടുകളിൽ മൃദുവായി ചുംബിച്ചു.

അവന്റെ ചൂടുള്ള ശുക്ലം അവളുടെ പൂറ്റിനുള്ളിൽ ഒരു തടാകം പോലെ നിറഞ്ഞു കിടക്കുന്നതിന്റെ സുഖം അവളറിഞ്ഞു.

"എന്റെയുള്ളിൽ നിറച്ചല്ലേടാ..." അവൾ ഒരു കുസൃതിയോടെ ചോദിച്ചു.

"മ്മ്... ചേച്ചിക്ക് ഇഷ്ടായോ?" അവൻ തളർന്ന ശബ്ദത്തിൽ ചോദിച്ചു.

"ഒരുപാട്..." അവൾ അവന്റെ നെഞ്ചിലേക്ക് തലവെച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

"ഇനി എന്റെയടുത്ത് നിന്ന് എങ്ങോട്ടും പോവരുത്..." അവൾ അവന്റെ നെഞ്ചിൽ മുഖമമർത്തിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

"ഇല്ലെടീ... നിന്നെ വിട്ട് ഞാനെങ്ങോട്ടും പോവില്ല," അവൻ അവളുടെ മുടിയിഴകളിൽ തലോടി. "ചേച്ചിയെ ഞാൻ ഒരുപാട് വേദനിപ്പിച്ചോ?"

അവൾ തലയുയർത്തി അവനെ നോക്കി. അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ പ്രണയം നിറഞ്ഞിരുന്നു. "ഇതൊരു വേദനയല്ലെടാ... എന്റെ സങ്കടം മുഴുവൻ നീയില്ലാതാക്കി. വർഷങ്ങൾക്ക് ശേഷമാ ഞാൻ ശരിക്കും ജീവിക്കുന്നത് പോലെ തോന്നുന്നത്."

അവളുടെ വാക്കുകൾ കേട്ട് അവന്റെ ഹൃദയം നിറഞ്ഞു. അവൻ അവളുടെ നെറ്റിയിൽ ചുംബിച്ചു.

"ഇനി ചേച്ചി കരയരുത്. ഞാനുണ്ടാകും എപ്പോഴും കൂടെ," അവൻ ഉറപ്പുനൽകി.

"ചേച്ചി?"

"മ്മ് പറ മുത്തേ"

"I Love u too ❤"

അവൾ ഒന്നും മിണ്ടാതെ അവനെ ഇറുകെ പുണർന്നു. പുറത്ത് നേരം വെളുത്തു തുടങ്ങിയിരുന്നു. പക്ഷെ ആ മുറിക്കുള്ളിൽ, തങ്ങളുടെ മാത്രം ലോകത്ത്, അവർ പരസ്പരം ചൂടുപറ്റി കിടന്നു. അതൊരു പുതിയ തുടക്കമായിരുന്നു.

....END | www.kkstories.com..

ഈ കഥ വായിക്കാൻ സമയം കണ്ടെത്തിയ എല്ലാ കൂട്ടുകാർക്കും ഹൃദയം നിറഞ്ഞ നന്ദി

✍️കഥാപാത്രങ്ങളുടെ വൈകാരിക തീവ്രത അതേപടി പകർത്താൻ വേണ്ടിയാണ് ചില സംഭാഷണങ്ങൾ പച്ചയായി ഉപയോഗിച്ചത്.

കഥയിൽ അല്പം vulgar, fetishes കഥാപാത്രത്തിന്റെ യാഥാർഥ്യത്തിനുവേണ്ടി കുറച്ചിട്ടുണ്ട്. അക്ഷരത്തെറ്റുകൾ ക്ഷമിക്കുമല്ലോ.

ചില കൂട്ടുകാരുടെ ആഗ്രഹ പ്രകാരം- chats, പാദസരം ഉൾപ്പെടിത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ലീലയുടെയും മനുവിന്റെയും ലോകം നിങ്ങൾക്കെത്രത്തോളം ഇഷ്ടപ്പെട്ടുവെന്ന് അറിയാൻ ആഗ്രഹമുണ്ട്.

🙏നിങ്ങളുടെ പിന്തുണയുണ്ടെങ്കിൽ, പുതിയ കഥകളുമായി മുമ്പോട്ട് പോകാൻ താല്പര്യമുണ്ട് നന്ദി.

നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ, reviews, എല്ലാം comment ചെയ്യൂ